

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้นแนวเชย่าขวัญ
เรื่อง "ลมหายใจสุดท้าย"
DIRECTING OF SUSPENSE CINEMA IN A SHORT FILM
TITLE "LOM HIGH JAI SUT TRY"

นายวิฒนชนม์ คองทน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาศิลปะการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เลขหม.....

ปีการศึกษา 2540

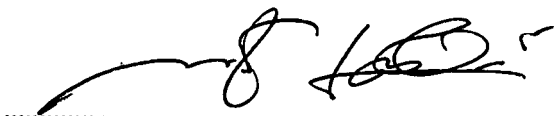
เลขทะเบียน..... 31177

วันที่..... 22 ก.ย. 2541

เอกสารนี้เป็นเอกสารของสถาบันฯ สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
หากมีข้อผิดพลาดหรือต้องการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

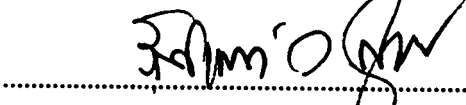
การกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้นแนวเชย่าขวัญ
เรื่อง "ลมหายใจสุดท้าย"
DIRECTING OF SUSPENSE CINEMA IN A SHORT FILM
TITLE "LOM HIGH JAI SUT TRY"
โดย
นาย วัฒนชนม์ คงทน

.....
อาจารย์ที่ปรึกษา - อาจารย์ ประภัสสร เสออินันต์

วันที่ 28 พ.ค. 2541

.....
หัวหน้าภาควิชาศิลปะ - ผศ. รักษานันท์ วิวัฒน์สินอุดม

วันที่ 4 มิ.ย. 41

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้นแนวเชย่าขวัญ เรื่อง "ลมหายใจสุดท้าย" DIRECTING OF SUSPENSE CINEMA IN A SHORT FILM TITLE "LOM HIGH JAI SUT TRY"
ชื่อ	นายวัฒนชนม์ คงทน
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ประภัสสร เลิศอนันต์
ปีการศึกษา	2540

บทคัดย่อ

การกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้นแนวเชย่าขวัญ(Suspense) เป็นการศึกษาที่เกิดจากการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากตำราทางวิชาการ ตัวอย่างของภาพยนตร์ และนำมาวิเคราะห์ถึงแนวของภาพยนตร์ ตลอดจนเทคนิคและวิธีการกำกับของภาพยนตร์แนวเชย่าขวัญ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ จะนำไปใช้ในการผลิตภาพยนตร์เรื่อง "ลมหายใจสุดท้าย" ที่ดัดแปลงมาจากเรื่องสั้นของ C.B. GILFORD เรื่อง "HUSH, DEAR CONSCIENCE" ภาพยนตร์เรื่องนี้มีความยาว 25 นาที ซึ่งเป็นภาพยนตร์ขนาดสั้น ดังนั้นผู้ผลิตภาพยนตร์จำเป็นต้องใช้องค์ประกอบของภาพยนตร์แนวเชย่าขวัญ ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ทั้งนี้ต้องใช้ให้เหมาะสมในเวลาของภาพยนตร์ที่มีอยู่จำกัดอีกด้วย องค์ประกอบหลักที่สำคัญของภาพยนตร์เชย่าขวัญคือ 1. การเล่าเรื่องของภาพยนตร์ ที่ให้เห็นถึงความตื่นเต้น ลึกลับ ที่เกิดจากการเล่าเรื่องของผู้กำกับภาพยนตร์ 2. โครงเรื่องของภาพยนตร์ ที่แสดงความซับซ้อนซ่อนเงื่อนของเรื่องราว ที่เกิดจากการเขียนบทภาพยนตร์ 3. บุคลิกของตัวละคร ที่แปลกแยกจากคนทั่วไป ทั้งนี้การแสดงของนักแสดงมีส่วนสำคัญมากต่อเรื่องราว ภาพยนตร์แนวเชย่าขวัญจะประสบความสำเร็จ ก็ต้องเกิดจากการที่เรื่องราวทำให้คนดูติดตาม และระทึกขวัญ เราใจไปกับภาพยนตร์

คำนำ

เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกจะเป็นการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์แนวเชย่าขวัญ ในส่วนที่สองเป็นขั้นตอนการผลิตภาพยนตร์ ซึ่งเป็นผลมาจากการนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อทำการผลิตภาพยนตร์เรื่อง "ลมหายใจสุดท้าย" ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่บทภาพยนตร์ การเตรียมการก่อนการถ่ายทำ การถ่ายทำ และขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

การกำกับภาพยนตร์ คือการนำความคิดที่เกิดขึ้นจากตัวหนังสือ (บทภาพยนตร์) มาถ่ายทอดให้เกิดเป็นภาคแสดง ผู้กำกับจะต้องเป็นผู้กำหนดว่าเขาจะเล่าเรื่องอย่างไร และกำลังจะบอกอะไรแก่คนดู ซึ่งผู้กำกับแต่ละคนจะมีวิธีการเล่าเรื่องต่างกันไปตามแนวความคิดของคนนั้น ซึ่งเป็นไปไม่ได้ว่าหนังแต่ละเรื่องที่ใครสักคนกำกับออกมา จะเป็นที่ยอมรับของทุกคน ภาพยนตร์เรื่องนั้นอาจเป็นที่ต้องการของคนกลุ่มหนึ่งประสบการณ์หนึ่ง หรือไม่เป็นที่ต้องการของคนอีกกลุ่มหนึ่งประสบการณ์หนึ่งก็เป็นได้ เพราะมุมมองของคนเราไม่มีเหมือนกัน เราก็เป็นเราและมองอย่างที่เราเป็น เป็นไปได้ที่จะเหมือนและแตกต่าง นั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลังและประสบการณ์ของแต่ละคนเป็นสำคัญ

การกำกับภาพยนตร์แนวเชย่าขวัญ(Suspense) เป็นมุมมองหนึ่งในการทำงานภาพยนตร์ ซึ่งผู้กำกับจะเล่าเรื่องอย่างไรให้คนดูเกิดความกระหายใคร่รู้ มากที่สุด บางคนอาจจะเรียกภาพยนตร์ประเภทนี้ว่า แนวระทึกขวัญ หรือแนวเชย่าขวัญเป็นต้น ผู้กำกับในภาพยนตร์ประเภทนี้มีส่วนสำคัญอย่างมาก เขาจะสร้างภาพอย่างไรให้คนดูมีความรู้สึกกลัว การปิดบังตัวละคร มุมของภาพแสงและเงา ความมืดความสว่าง การตัดต่อเล่าเรื่องที่สามารถทำให้คนดูเกิดความสงสัยและค่อยๆเปิดเผยทีละน้อย องค์ประกอบภาพต่างๆซึ่งผู้เล่าจะต้องนำสิ่งเหล่านี้มาผสมผสานกันอย่างลงตัว จุดจบของเรื่องบางครั้งอาจอยู่เหนือความคาดหมายของคนดู ซึ่งทำให้เรื่องราวน่าสนใจขึ้น แต่สิ่งนี้จะไม่มีความหมายเลยถ้าผู้กำกับหนังเรื่องนั้นไม่ได้ให้แง่คิดที่เกิดจากการชมภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ฉะนั้นความสำคัญของการกำกับภาพยนตร์มีสองข้อคือ 1. จะเล่าเรื่องอย่างไรให้น่าสนใจและมีมุมมองใหม่ๆ 2. จะทำอย่างไรให้คนดูได้รับถึงสาระสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนั้นๆที่ผู้กำกับต้องการจะบอกนั่นเอง

ถ้าการกำกับภาพยนตร์คือ การตีความ การกำกับภาพยนตร์เรื่อง "ลมหายใจสุดท้าย" คือการตีความของคำว่าเชย่าขวัญ (Suspense) ให้ต่างออกไป เสนอความน่าสงสัยสนใจ แต่นำเสนอภาพที่สะอาดสดใส เพราะในความเป็นจริงโลกที่ชาวสะอาด นั้นแฝงความน่ากลัวอยู่มากมาย ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงจำเป็นต้องละทิ้งองค์ประกอบบางอย่าง เช่น ภาพที่มืดทึบ เป็นต้น

วัฒนชนม์ คงทน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	I
คำนำ.....	II
สารบัญเรื่อง.....	III
สารบัญภาพ.....	IV
กิตติกรรมประกาศ.....	V
บทนำ.....	VI
บทที่ 1 การค้นคว้าและจัดหาข้อมูลสำหรับโครงการ.....	1
องค์ประกอบของภาพยนตร์เขย่าขวัญ.....	1
ลักษณะของภาพยนตร์.....	3
ตัวอย่างภาพยนตร์เขย่าขวัญ(Suspense).....	4
จิตวิทยาในภาพยนตร์.....	6
1. ความกลัว.....	6
2. ความกลัวที่เกิดจากการดูภาพยนตร์.....	7
บทที่ 2 บทภาพยนตร์.....	9
2.1 เรื่องย่อดั้งเดิม “HUSH, DEAR CONSCIENCE”.....	9
2.2 เรื่องสั้นดั้งเดิม “HUSH ,DEAR CONSCIENCE”.....	10
2.3 การวิเคราะห์เรื่องดั้งเดิม.....	28
2.4 การดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์.....	29
2.4.1 แนวคิดหลัก ของภาพยนตร์.....	29
2.4.2 เรื่องย่อ สมหายใจสุดท้าย.....	29
2.4.3 โครงเรื่องขยาย.....	30
2.4.4 ลักษณะตัวละครหลัก.....	32
2.5 การวิเคราะห์เรื่องดัดแปลง.....	34
2.6 การพัฒนาบทภาพยนตร์.....	35
2.7 บทภาพยนตร์.....	37
บทที่ 3 การเตรียมงานก่อนการถ่ายทำ(Pre-Production).....	63
3.1 การกำกับภาพ.....	63

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้พิมพ์ไปใช้ประโยชน์ในการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทภาพ(Shooting Board).....	64
3.2 การกำกับภาพยนตร์.....	96
การคัดเลือกตัวแสดง (Casting).....	96
3.3 การกำกับศิลป์.....	101
3.3.1 สถานที่ถ่ายทำ (Location).....	101
3.3.2 การแต่งกายของตัวแสดง (Costume).....	105
3.3.3 การแต่งหน้า (Make up).....	108
3.3.4 อุปกรณ์ประกอบฉาก (Property).....	109
3.4 การวางแผนการถ่ายทำ.....	111
3.4.1 งบประมาณการถ่ายทำ(Budget).....	112
3.4.2 ตารางการถ่ายทำ (Break Down).....	113
3.4.3 ตารางนักแสดงและทีมงาน (Call Sheet).....	125
บทที่ 4 การถ่ายทำ(Production).....	137
4.1 ทีมงานและนักแสดง.....	137
4.2 การถ่ายซ่อม.....	137
4.3 ตารางบันทึกการถ่ายทำ (Production Log).....	138
บทที่ 5 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ(Post- Production).....	155
5.1 การลำดับภาพ.....	155
5.2 เสียงประกอบ.....	155
บทที่ 6 ผลสรุปการทำงานและข้อเสนอแนะ.....	156
6.1 สรุปผลการกำกับภาพยนตร์แนวเขย่าขวัญ	156
6.2 ปัญหาในการถ่ายทำ.....	156
6.3 ปัญหาของการถ่ายซ่อม.....	156
6.4 ปัญหาในการลำดับภาพ.....	157
6.5 ปัญหาและข้อเสนอแนะ.....	157
บรรณานุกรม.....	158
ภาคผนวก.....	159

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
3.1 ภาพแสดงการคัดเลือกนักแสดงสุภา.....	97
3.2 ภาพแสดงการคัดเลือกนักแสดงดำริ.....	98
3.3 ภาพแสดงการคัดเลือกนักแสดงศักดิ์สิทธิ์.....	99
3.4 ภาพแสดงการคัดเลือกนักแสดงภาณุ.....	100
3.5 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากบ้านภายนอก.....	101
3.6 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากบ้านภายใน.....	102
3.7 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากสวนหมากแพ.....	102
3.8 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากโค้ง(ถนนคดเคี้ยว).....	103
3.9 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากป่าข้างทาง.....	104
3.10 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากถนนในอดีต.....	105
3.11 ภาพแสดงแบบร่างเสื้อผ้านักแสดง(สุภา).....	106
3.12 ภาพแสดงแบบร่างเสื้อผ้านักแสดง(ศักดิ์สิทธิ์).....	107
3.13 ภาพแสดงแบบร่างเสื้อผ้านักแสดง(ดำริ-ภาณุ).....	107
3.14 ภาพแสดงการแต่งหน้านักแสดง (สุภา).....	108
3.15 ภาพแสดงการแต่งหน้าเทคนิค(ผลเป็น).....	109
3.16 ภาพแสดงรถยนต์ประกอบฉาก(สุภา).....	109
3.17 ภาพแสดงรถยนต์ประกอบฉาก(ศักดิ์สิทธิ์).....	110
3.18 ภาพแสดงอุปกรณ์ประกอบฉาก-หนังสือเรื่องสมชายใจสุดท้าย.....	110
4.1 ภาพแสดงเบื้องหลังการถ่ายทำ.....	154

กิติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าโครงการวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำคนเดียว เพราะ
ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือและแรงบันดาลใจมากมายจากบุคคลเหล่านี้

ขอขอบคุณ อัลเฟรด ฮิชค็อก บิดาแห่งภาพยนตร์แนวเซย่าขวัญ ,C.B.GILFOD ผู้
ประพันธ์เรื่องสั้นเรื่อง (HUSH,DEAR CONSCIENCE) , ทิวผา ตะวันฉาย ผู้แปลและเรียบเรียงเรื่องสั้น
ครอบครัวของข้าพเจ้า , MR. SHERMAN E. HOLLEN BAUGH ,

อ.รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม หัวหน้าภาควิชาศิลปะ , อ.ประภัสสร เลิศอนันต์
อาจารย์ที่ปรึกษา ,อ.วีศักดิ์ รักใหม่ , อ.กิตติ ศรีมณี

อ.เผ่าทอง ทองเจือ , มล. สุลิรัชต์ ณ ตะกั่วทุ่ง สถาบันสอนภาษาสมาคมนักเรียน
เกาส์รัฐอเมริกา , คุณสุพรรณ กิติบรรล , คุณสิทธิพร โทณวนิก , คุณนภดล ชาวสำอางค์ ,คุณ
เกล้ามาศ ยิบอินซอย ,ม.ล. ศักดิ์สิน เกษมสันต์ , คุณเพ็ญ อิศเวศน์ และครอบครัว,คุณณอมศรี เพิ่ม
โสภา , คุณจิรศักดิ์ จำปาเทศ , คุณวสันต์ ชวัญมงคล , คุณบุญสม พ้อคำผล ,

นักแสดง ทีมงานและเพื่อนภาควิชาศิลปะ

วิวัฒน์ชนม์ คงทน

หัวข้อโครงการ

การกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้นแนวเช่ซ่าขวัญ

เบื้องหลังความเป็นมา

การแสดงของนักแสดงถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของภาพยนตร์บันเทิง ในการเล่าเรื่องราวต่างๆ ถ่ายทอดสู่ผู้ชม โดยเราสามารถพิจารณาสิ่งเหล่านี้ได้จากความหมายของคำว่าภาพยนตร์บันเทิงว่าเป็นภาพยนตร์ที่ประกอบด้วยการแสดงเป็นส่วนใหญ่ของเรื่อง สิ่งที่น่าทึ่งของภาพยนตร์บันเทิงเป็นการแสดงที่สมจริงสมจังไม่ใช่เรื่องจริง โดยมุ่งหวังให้ผู้ชมได้รับความบันเทิง อย่างไรก็ตามการแสดงจะสามารถปรากฏออกมาเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องสมจริงได้นั้น ต้องเกิดจากการกำหนดการควบคุมของผู้กำกับการแสดงนั่นเอง แม้ว่าบทบาทของผู้กำกับการแสดงจะไม่ใช่เพียงแต่การกำกับการแสดงเท่านั้น ยังต้องเป็นผู้ควบคุมแนวทางของภาพยนตร์ทั้งเรื่องอีกด้วย

ภาพยนตร์แนวเช่ซ่าขวัญ (Suspense) ที่เน้นเรื่องราวของความกลัว ความลึกลับ ความตระหนกตกใจ โดยโครงสร้างของภาพยนตร์แนวนี้จะเริ่มด้วยการเสนอภาพซึ่งไม่เปิดเผยสาเหตุ แล้วค่อยเปิดไปที่ละนิด เพื่อต้องการให้ผู้ชมได้มีส่วนร่วมไปกับภาพยนตร์

ในโครงการนี้จึงเป็นภาพยนตร์แนวเช่ซ่าขวัญ เพื่อเป็นการนำเสนอความตื่นเต้นเร้าใจและเสนอความลึกลับและชวนติดตาม

ลักษณะแนวโครงการ

โครงการศึกษาเฉพาะกรณีในแง่การกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้น

คำจำกัดความของโครงการ

การศึกษากำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้น โดยเน้นการกำกับภาพยนตร์แนวเช่ซ่าขวัญ (Suspense)

ขอบเขตโครงการ

ภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้น 1 เรื่อง
ความยาว 15-20 นาที
ถ่ายด้วย วีดีโอ ระบบ BATA-CAM

เป้าหมายหลักของโครงการ

เพื่อศึกษาการทำงานของการทำงานของการกำกับภาพยนตร์บันเทิงขนาดสั้น ภาพยนตร์แนวเซย่าขวัญ (Suspense) เพื่อนำเสนอความตื่นเต้นเร้าใจชวนติดตาม เพื่อให้ผู้ชมได้มีอารมณ์ร่วมไปกับภาพยนตร์

แนวทางบรรลุเป้าหมาย

1. ขั้นตอนการค้นคว้าหาข้อมูล
 - ศึกษาค้นคว้ารูปแบบและประเภทการกำกับภาพยนตร์แนวเซย่าขวัญ
 - ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะเด่นของภาพยนตร์
 - ศึกษาจากตัวอย่างภาพยนตร์และสรุปหาประเด็นที่น่าสนใจ
2. ขั้นตอนการเขียนบทภาพยนตร์
 - ดัดแปลงบทภาพยนตร์จากเรื่องสั้น
3. ขั้นตอนการเตรียมการก่อนการถ่ายทำ
 - ศึกษาบทภาพยนตร์เพื่อนำมาวางแผนในการถ่ายทำ
 - ศึกษาการตีความบทภาพยนตร์
4. ขั้นตอนการถ่ายทำ
5. ขั้นตอนการตัดต่อภาพยนตร์
 - นำ Footage ที่ได้มาตัดต่อเล่าเรื่องตามทฤษฎีที่ได้ศึกษา
 - การลำดับเสียงให้เหมาะสมกับภาพยนตร์ประเภทนี้

แหล่งข้อมูล

1. หนังสือประเภทการกำกับทั้งไทยและต่างประเทศ
2. สารนิพนธ์และเอกสารทางทางวิชาการที่ว่าด้วยการกำกับภาพยนตร์แนวเซย่าขวัญ
3. ตัวอย่างจากภาพยนตร์แนวเซย่าขวัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

ภาพยนตร์เขย่าขวัญ

ความหมายของภาพยนตร์เขย่าขวัญ

คำว่าซัสเพนส์ (SUSPENSE) แปลว่า ความกระหายใคร่รู้ ความใจจดใจจ่อ ความร้อร่น กระวนกระวาย

ภาพยนตร์ซัสเพนส์ คือ ภาพยนตร์ที่ทำให้คนดูเกิดความกระหายใคร่รู้ ใจจดใจจ่อว่าเรื่องราวต่อไปจะเป็นอย่างไร

¹อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก ให้คำอธิบายว่าซัสเพนส์เป็นความกลัว (Fear) ซึ่งเกิดจากการได้รับรู้ (Know) ว่ามีอะไรเกิดขึ้นแล้วคอยระวังสนใจ (Awear) สิ่งนั้น นี่เป็นการกล่าวถึงหลักการเดินเรื่อง ซึ่งก็เป็นโครงสร้างภาพยนตร์ประเภทนี้ด้วย เช่นการเริ่มด้วยการเสนอภาพที่ไม่เปิดเผยสาเหตุ เหตุการณ์หรือตัวบุคคลไปเสียหมด แล้วค่อยเปิดไปที่ละเอียดเป็นต้น

องค์ประกอบของภาพยนตร์เขย่าขวัญ

1. ภาพ การจัดภาพ ไม่จำเป็นต้องเห็นรายละเอียดทุกอย่างในฉากนั้น ถืออารมณ์ของเรื่อง เช่น ฉากฆาตกรรมในห้องน้ำ "Psycho" ของฮิตช์ค็อก ซึ่งในภาพขนาดใกล้และปานกลางใกล้ โดยไม่เห็นภาพทั้งหมด แต่เห็นภาพซึ่งเป็นใบหน้าตกใจ มือที่แทงมา เป็นต้น

2. มุมกล้อง เลือกใช้มุมภาพที่เน้นการแสดงแล้วนำมาใช้เสนอเป็นสัญลักษณ์ของเหตุการณ์ หรือตัวบุคคลก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้น เช่น ภาพมุมต่ำเสมอใน "Psycho"

3. ตัวละคร ตัวบุคคลหรือสิ่งลึกลับน่ากลัว อาจจะเสนอภาพไม่บ่อย และปรากฏขึ้นทันทีทันใด แล้วก่อเหตุการณ์บางอย่างที่น่ากลัว น่าหวาดระแวง ² "Helpless Characters" องค์ประกอบสำคัญของหนังเขย่าขวัญในหนังประเภทเขย่าขวัญ "Helpless Characters" คือตัวละครที่มีลักษณะอ่อนแอและช่วยตัวเองไม่ได้หากเกิดมีอันตรายเกิดขึ้น ได้แก่ เด็ก, ผู้หญิง, คนแก่, และคนพิการตัวละครลักษณะนี้จะเรียกร้องความเห็นใจจากคนดูมากเป็นพิเศษ คนดูจะเกิดความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใย กลัวว่าจะได้รับอันตราย และเมื่อมองลึกลงไปอีกขั้นหนึ่งตัวละครแบบนี้จะมีลักษณะใกล้เคียงกับคนดูมากที่สุด เป็นคนธรรมดาที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ทำให้เกิดความรู้สึกผูกพันในลักษณะพิเศษ ซึ่งจะไม่เกิดขึ้น

¹ วราจณา ณ มโนรม . สารนิพนธ์ . การติดต่อเพื่อสร้างสรรค์ศิลปะในภาพยนตร์ไทย . คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน . มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2523 , หน้า 18

² กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน . "FILMVIEW-มองมุมหนัง" . ปีที่ 1 ฉบับที่ 10 (พฤศจิกายน, 2536) , หน้า 98

กับตัวละครที่เป็นพระเอกหรือนางเอกของเรื่องเพราะ เรามักจะเห็นว่าพระเอกและนางเอกเป็นตัวละครที่ลักษณะพิเศษแตกต่างจากบุคคลธรรมดาทั่วไปความห่วงใยที่มีต่อพระเอกและนางเอกนั้นเกิดจากความรู้สึกชื่นชมในตัวเขา แต่ความห่วงใยที่มีต่อ "Helpless Characters" เหล่านี้ เป็นความห่วงใยที่มีส่วนตัวเราเองเขาไปเกี่ยวพันอยู่ด้วย ตัวอย่างของ "Helpless Characters" คือแม่ของนางเอกในหนังเรื่อง "Sleeping with the Enemy" เป็นผู้หญิงแก่ตาบอด ทันทีที่เราเห็นหน้าเธอ เราก็เกิดความห่วงใยขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ทั้งๆที่รู้ว่าเป้าหมายที่แท้จริงของผู้ร้ายคือตัวนางเอกแต่เราก่อนข้างแน่ใจว่านางเอกจะไม่ใช่อันตราย คนที่อาจรับเคราะห์แทนก็คือแม่ของเธอคนนี่ ความรู้สึกผูกพันของคนดูที่มีต่อตัวละครแบบนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก เราจะพบว่าในหนังเข่าขวัญหลายเรื่องมีเหยื่อฆาตกรที่เป็นผู้หญิง ซึ่งเราไม่รู้สึกห่วงใยอะไรเลยแถมยังเดาตั้งแต่แรกแล้วว่าเธอจะต้องตาย บางคนมีพฤติกรรมที่สมควรจะตายเสีย

ด้วยเข้าไปในกรณีเช่นนี้เราไม่ถือว่าเป็น "Helpless Characters" เพราะคนดูไม่เกิดความรู้สึกผูกพัน ถ้าคนดูขาดความผูกพันกับตัวละครความตื่นเต้นในการเผชิญหน้ากับฆาตกรก็ไม่เกิดขึ้น แมวและเด็กผู้หญิงใน "ALIEN" ก็คือ "Helpless Characters" ในขณะที่ริบเลย์ (ซีเกอร์นี่ วีเวอร์) เป็นผู้หญิงเหล็กที่เราเชื่อว่าเธอจะต้องเอาชนะเจ้าสัตว์ร้ายนั้นได้

อย่างไรก็ดีไม่มีกฎเกณฑ์อันไหนที่จะละเมิดไม่ได้ คนแรกที่ละเมิดกฎเกณฑ์อันนี้คือ อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก นางเอกตายไม่ได้ แต่ฮิตช์ค็อกให้ คิม โนวาค ตายถึงสองครั้งใน "Vertigo" แต่นั่นก็ไม่สำคัญนัก เพราะผู้ที่เป็นตัวดำเนินเรื่องคือสก็อตตี้ (เจมส์ สจวร์ต) พระเอกของเรื่อง และฮิตช์ค็อกก็ซื้อคนดูด้วยการตายของ มาเรียน เครน ใน "Psycho" เพราะคราวนี้ มาเรียนเป็นตัวดำเนินเรื่องมาตั้งแต่แรก แล้วเธอกลับมาตายเสียแต่ครึ่งเรื่องเท่านั้น มันทำให้คนดูเค็งคว้าง เพราะขาดตัวละครที่จะยึดเอาไว้เป็นหลัก คนดูหันไปหาคนที่ใกล้ตัวที่สุดคือ นอร์แมน เบทส์ แล้วก็ซื้ออีกครั้งเพราะนอร์แมนคือตัวฆาตกร เพราะมาเรียนเป็นตัวดำเนินเรื่องมาตั้งแต่ต้น เราจึงไม่คิดว่าเธอคือ "Helpless Characters" จนได้เห็นเธอตายไปต่อหน้าต่อตา คนที่เข้ามาแทนที่คือ โลล่า น้องสาวของมาเรียน ซึ่งมีความก้าวแกร่งกว่าพี่สาวดูเป็นคน เข้มแข็งพอที่จะเอาตัวรอดได้ เธอไม่ใช่ "Helpless Characters" ในความรู้สึกของคนดูเช่นเดียวกัน

แม่ของนอร์แมน เป็นคุณสมบัติของ "Helpless Characters" มากที่สุดเป็นหญิงชราที่ป่วยจนเดินไม่ได้ แต่ฮิตช์ค็อกก็พลิกความคาดหมายด้วยการทำให้เธอเป็นตัวละครที่น่าเกลียดที่สุดในเรื่อง นอร์แมนเป็นชายหนุ่ม และความรู้สึกของคนดู เขาคือพระเอกของเรื่อง แต่เขาถูกสภาพจิตใจในส่วนที่เป็นของแม่ควบคุมพฤติกรรมเอาไว้จนหมดทุกอย่าง จนไม่เป็นตัวของตัวเองช่วยตัวเองไม่ได้ นอร์แมน เบทส์ คือ "Helpless Characters"

4. เสี่ยง การใช้เสียงเข้าช่วยเพื่อเป็นสัญญาณ เช่น ใน "Jaws" ของ สตีเวน สปีลเบิร์ก ทุกครั้งก่อนหรือเวลาที่ปรากฏตัวของฉลามมีดนตรีเฉพาะเสมอ เป็นต้น หรือบางครั้งใช้ความเงียบในช่วงเหตุการณ์ที่ตึงเครียด

ภาพยนตร์แบบนี้ เช่น หน่วยกู้ระเบิด เป็นเรื่องของ การออกกู้ระเบิดของทหารหน่วยหนึ่งในสงครามโลกครั้งที่ 2 มักมีการทิ้งระเบิดไปในบริเวณพื้นที่หนึ่ง ซึ่งต้องออกค้นหาและทำลาย เช่น ตอนหนึ่งหลังจากคิดว่ากู้เสร็จแล้ว ทหารใหม่ในหน่วยนี้ออกเดินบนสะพานเดินเรือซึ่งมีระเบิดซ่อนอยู่ และไม่มีใครรู้ มีแต่เสียงเดิน ภาพหลายมุม เวลายืดออกไป

5.³ การเล่าเรื่อง การให้ผู้ชมได้รับรู้ข้อมูลบางอย่างที่ตัวละครไม่รู้ จากคำบอกเล่าของอัลเฟรด ฮิชค็อก หลักการพื้นฐานในการสร้างความตื่นเต้นเขย่าขวัญ ทางหนึ่งคือ การให้ผู้ชมได้รับรู้ข้อมูลบางอย่างที่ตัวละครไม่เคยได้รับ ตัวอย่างง่ายที่แสดงการเปรียบเทียบ ผลที่แตกต่างของการได้รับข้อมูลกับการไม่ได้รับข้อมูลของผู้ชม คือการให้คนสี่คนนั่งล้อมรอบโต๊ะพูดคุยเรื่องเบสบอล(หรืออะไรก็ได้) ทันใดนั้นเสียงระเบิดก็ดังขึ้น ทุกคนกระเด็นไปคนละทิศละทาง “ผู้คนที่ตระหนกกับการระเบิดอย่างไม่คาดฝันได้เพียงแค่ 15 วินาที ทั้งนี้เพราะผู้ชมไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีระเบิดซ่อนอยู่ใต้โต๊ะตัวนั้น”

ฮิชค็อกยกตัวอย่างเดียวกัน แต่ด้วยวิธีการนำเสนอแบบใหม่ “เราให้เห็นระเบิดวางอยู่ใต้โต๊ะตั้งแต่ต้น บอกให้ผู้ชมรับรู้ว่ามันกำลังจะทำลายทุกอย่างให้เป็นผุยผงในอีก 5 นาที ทีนี้เราปล่อยให้ตัวละครพูดคุยเรื่องเดิม บทสนทนาจะเพิ่มความสำคัญขึ้นมาทันที ผู้ชมจะนึกในใจระหว่างที่ตัวละครพูดกันว่า *หยุดคุยเรื่องเบสบอลได้แล้วมีระเบิดวางอยู่ใต้โต๊ะ*”

นั่นหมายความว่า ตลอดเวลา 5 นาที ก่อนที่ทุกอย่างจะพินาศ ผู้ชมจดจ่อกับระเบิดด้วยความกังวลและตื่นเต้นอย่างที่ใครบางคนบอกไว้ การปล่อยให้ผู้ชมรู้อะไรบางอย่างที่เลวร้ายกำลังเกิดขึ้น มันทำให้คนดูนั่งกันไม่ติด

ลักษณะของภาพยนตร์

- เป็นเรื่องลึกลับ ตื่นเต้นเขย่าขวัญ ที่เกิดจากการเล่าเรื่องของผู้กำกับ
- ลึกลงไปอีกเป็นเรื่องของจิตใจและความรู้สึกภายใน จากการวิเคราะห์ปมทางจิตวิทยาของตัวละคร

³ ประวิทย์ แต่งอักษร . *หนังสืออเมริกันประวัติศาสตร์และงานคลาสสิก* . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ หสน.

ห้องภาพสุวรรณ สีแยกบางขุนพรหม , 2538 , หน้า 404

ตัวอย่างภาพยนตร์ซีสเพนส์

PSYCHO (1960)

ผู้กำกับ- อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก

ผู้แสดง- เจเน็ต ลีห์, แอนโทนี เพอร์กินส์

⁴ จากนิยายของ โรเบิร์ต บล็อก ที่ทำมาจากเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในรัฐวิสคอนซิน ชายคนหนึ่งชื่อ เอ็ด ไกน์ หนุ่มสติวิปลาสที่ชอบสะสมชิ้นส่วนของคน เขาถูกตำรวจจับได้หลังจากการหายตัวไปของหญิงวัยกลางคนที่เป็นแม่ของผู้ช่วยนายอำเภอจากนั้นเรื่องราวโหดเหี้ยมทารุณของเขาก็ถูกเปิดเผย

เจเน็ต ลีห์ เป็นแม่เรียน เครน หญิงสาวที่ขโมยเงินสี่หมื่นเหรียญจากนายจ้างของเธอด้วยหวังจะนำไปช่วยชีวิตให้กับแซม (จอห์น เกวิน) แฟนหนุ่ม ในระหว่างทางที่เธอขับรถไปหาแฟนหนุ่ม เธอแวะพักกลางทางที่โมเต็ลแห่งหนึ่งบนไฮเวย์ร้างเนื่องจากพายุฝนที่ตกมาอย่างแรง เธอได้พบและพูดคุยกับนอร์แมน เบทส์ (แอนโทนี เพอร์กินส์) ชายหนุ่มท่าทางขี้อายที่เป็นเจ้าของโมเต็ล ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจที่จะนำเงินทั้งหมดไปคืน แต่ในคืนเดียวกันนั้นเอง แม่เรียน เครน ก็ถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมในห้องน้ำของห้องพัก

หนึ่งในช่วงหลังเป็นเหตุการณ์ที่โลล่า (วีร่า ไมลส์) น้องสาวของแม่เรียน กับแซมพยายามคลี่คลายปริศนาการหายตัวไปของหญิงสาว สุดท้ายก็ไปลงเอยที่เบทส์ โมเต็ลของนอร์แมนและเรื่องราวทั้งหมดก็ถูกเปิดเผย ณ ที่แห่งนั้น

ฮิตช์ค็อก เล่าเรื่องได้อย่างสั่นไหวชวนให้ติดตาม เขาชักนำคนดูเข้าไปสู่ด้านมืดในจิตใจของตัวละคร ทำให้คนดูเห็นอกเห็นใจในชะตากรรมของแม่เรียนที่จำต้องขโมยเงิน ขณะเดียวกันรู้สึกกังวลกลัวที่จะจับได้ อีกประการหนึ่งที่ได้รับการกล่าวขวัญคือการที่ฮิตช์ค็อกปล่อยให้นางเอกของเรื่องตายตั้งแต่ในช่วงสี่สิบห้านาทีแรก จากนั้นก็ทิ้งภาระที่เหลือไว้ให้กับนอร์แมน เบทส์เป็นคนสานต่อความผูกพันกับคนดูต่างๆ ที่คนดูยังไม่คุ้นเคยกับตัวละครคนนี้นัก(แม้ก่อนหน้าเราจะเห็นว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่น่าเห็นใจคนหนึ่งก็ตาม)หนังใช้มุมกล้องหลอกคนดูให้คนดูรู้สึกถึงการดำรงอยู่ของแม่ถึงแม้แม่ นอร์แมนจะไม่มีตัวตน แต่อิทธิพลของเธอก็ครอบงำนอร์แมนอย่าง que ทุกคนรู้สึกได้ เป็นตัวละครที่แสดงบทบาทสำคัญของหนัง

บทสรุปในช่วงท้ายที่จิตแพทย์พยายามอธิบายความผิดปกติของนอร์แมนอาจไม่ช่วยให้คนดูเข้าใจอะไรมากขึ้นไปมากขึ้นไปกว่าที่รับรู้ แต่สิ้นสุดท้ายหลังจากนั้นก็กลับสามารถสรุปความเป็นมาเป็นไปทั้งหมดได้อย่างน่าทึ่ง ภาพใบหน้าของนอร์แมนจึงตรงมาที่คนดูตามตามด้วยกระโหลกของแม่ที่เหลื่อมซ้อนเข้า มาบอกเป็นนัยถึงการที่แม่เข้าครอบงำนอร์แมนโดยสิ้นเชิง จากนั้นภาพของโซเทิลิกที่ลากรถยนต์ของแม่เรียนก็ทับซ้อนเข้ามาอีกชั้นหนึ่งและในช่วงเสี้ยววินาทีนั้นเองโซเทิลิกเส้นนั้นดูเหมือนจะล่ามคอนอร์แมนผู้น่าสงสาร

⁴ ประวิทย์ แต่งอักษร . FILMVIEW-VIDEO COLLECTION . ปีที่ 2 ฉบับที่ 13 (ก.พ.-มี.ค. 2537) ,

M(1931)

กำกับ- ฟริทซ์ ลัง

ผู้แสดง- ปีเตอร์ ลอร์, อีออตโต้ เวอร์นิคเก้

⁵ หนังสือเยอรมันคลาสสิกที่เป็นต้นแบบหนึ่งของหนังแก๊งสเตอร์ พิล์มนัวร์ และเชย่าขวัญ เป็นหนังสือเรื่องแรกของ ฟริทซ์ ลัง ที่ใช้ประโยชน์จากเสียงเพื่อสื่อความหมายได้อย่างยอดเยี่ยม เรื่องของฆาตกรโรคจิตที่ชอบฆ่าเด็ก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสร้างความตื่นตระหนกให้กับบรรดาชาวเมืองเบอร์ลินเป็นอย่างมาก ทางตำรวจพยายามสืบหาเบาะแสของฆาตกรรายนี้แต่จับมือใครดมไม่ได้ ช่างผ่ายาชญากรอาชิตทั้งหลายต่างได้รับความเดือดร้อนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากพวกตนไม่อาจจะปฏิบัติงานตามปกติได้ ในขณะที่ตำรวจยังคงตามล่าผู้ร้ายรายนี้พวกอาชญากรก็รวมหัวกันช่วยค้นหาอีกแรงท้ายที่สุดโฉมหน้าของอาชญากรก็ถูกเปิดเผย ปรากฏว่าเขาเป็นเพียงชายหนุ่มหน้าตาเหมือนเด็กไม่น่าจะมีพิษมีภัยอะไร เขาไม่ได้เป็นคนชั่วร้ายโดยสันดานเหมือนกับพวกอาชญากร

ปีเตอร์ ลอร์รับบทฟรานซ์ เบ็คเกอร์ ฆาตกรโรคจิตที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความผิดปกติภายใน หนังสือให้เห็นว่าเขาเองก็ตกเป็นเหยื่อเหมือนพวกเด็กๆ ทุกคนที่เขาลงมือจัดการจากสุดท้ายที่เขาสารภาพความจริงต่อหน้าพวกอาชญากรฉายให้เห็นความเปราะบางภายใน “ฉันหักห้ามตัวเองไม่ได้...ฉันควบคุมเจ้าสิ่งชั่วร้ายที่ซ่อนอยู่ในตัวฉันไม่ได้ ฉันต้องการหลบหนีไปจากมันให้พ้น แต่เป็นไปไม่ได้”

หนังสือใช้ประโยชน์จากภาพและเสียงในการสื่อความหมายอย่างเต็มที่ ขณะที่เสียงผิวปากของเอ็ดเวิร์ด กรีก ที่ชื่อ “In the hall of the mountain king” เป็นสัญญาณบอกถึงการล่าเหยื่อของฆาตกรภาพของลูกบอลที่กลิ้งออกมาจากพุ่มไม้ กับภาพลูโป่งที่ลอยไปติดเสาไฟก็บอกเป็นนัยถึงจุดจบของเด็กน้อยที่นำส่งสาร

THE SILENCE OF THE LAMBS (1991)

กำกับ- โจนาธาน เดิมมี

ผู้แสดง- แอนโธนี่ ฮอปกินส์, โจดี้ ฟอสเตอร์

⁶ เป็นหนังสือเชย่าขวัญเรื่องเดียว (ถ้าไม่นับ Rebecca) ที่ควาร์รางวัล ออสการ์ หนังสือยอดเยี่ยม โจดี้ ฟอสเตอร์ รับบทแคลริช สตาร์ลิ่ง เอฟบีไอฝึกหัดสาวที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้สัมภาษณ์ ดร.แฮนนิบอล เล็คเตอร์ (แอนโทนี่ ฮอปกินส์) อดีตจิตแพทย์ที่กลายเป็นฆาตกรที่ชอบกินเนื้อมนุษย์ด้วยกัน ทั้งนี้เพราะพวกเอฟบีไอต้องการให้เธอเป็นเหยื่อล่อให้เล็คเตอร์คลี่คลายปมปริศนาบางอย่างเกี่ยวกับฆาตกรโหดรายใหม่ชื่อบัฟฟาโล่ บิลล์ที่ชอบปลกหนังกคน แต่ในขณะที่ทุกอย่างเป็นไปตามแผน เล็คเตอร์ก็หนีออกจากที่คุมขัง แคลริชและเอฟบีไอต้องสืบหาบัฟฟาโล่ บิลล์ด้วยตนเอง และในขณะที่เอฟบีไอส่วนหนึ่งบุเข้าไปในบ้านว่างเปล่าหลังหนึ่งเนื่องจากได้ข่าวผิด แคลริชก็พาตัวเองเข้าไปหาฆาตกรโรคจิตอย่างที่ไม่คาดไม่ถึงการเผชิญหน้ากันในซีควนส์สุดท้ายกลายเป็นความน่าหวาดผวาทันทีจบลงด้วยชัยชนะของหญิงสาว แม็บทแฮนนิบอล เล็คเตอร์จะไม่ใช่แกนกลางสำคัญของเรื่อง แต่บุคลิก

⁵ อ้างแล้ว หน้า 6

⁶ อ้างแล้ว หน้า 6

ติด ขณะที่ผมตั้งชื่อก็คงเป็นหนทางการป้องกันตัว หากยังมีการหลังฮอริโมนที่มีส่วนช่วยในการเตรียมตัวรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นทั้งการหลบหนีและการต่อสู้

ดารวิน ผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการวิวัฒนาการได้ทดสอบความกลัวไว้ในการแสดงออกของอารมณ์ในมนุษย์และสัตว์ โดยให้ความเห็นว่าการคัดเลือกที่เกิดขึ้นแล้วนั้น ทำให้เกิดการแสดงออกถึงความกลัว แม้ว่าจุดกำเนิดของการคัดเลือกนี้ไม่สามารถนำไปปรับใช้ได้กับระดับหรือคุณภาพของสิ่งที่เท่ากันโดยเขากล่าวว่า: มิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของเขามีส่วนสร้างความน่าหวาดผวให้กับคนดูไม่น้อย ฉากที่แคลริซสัมผัสกับเลือดเตอร์ภายหลัง จากที่คนดูได้รับฟังคำบรรยายสรรพคุณความเข็มโหดของจิตแพทย์ปริศนาที่ชวนให้รู้สึกขนพองสยองเกล้า เป็นฉากที่น่าจดจำทั้งในด้านของเซ็ทอัพทางด้านภาพ งานกำกับศิลป์ บทบาทการแสดงของทั้ง โจดี ฟอสเตอร์ และแอนโธนี่ ฮอปกินส์

ขณะที่พล็อตหลักของเรื่องเป็นการตามล่าบัฟฟาโล่ บิลล์ พล็อตรองของหนังเกี่ยวข้องกับ บุคลิกของตัวละคร อย่างรายละเอียดในส่วนแบ็คกราว์ของแคลริซ ที่เกี่ยวกับเสียงร้องของลูกแกะ ที่ยังคงดังก้องอยู่ในความคิดของหญิงสาว หรือความสัมพันธ์ที่พัฒนาไประหว่างแคลริซกับเลือดเตอร์ ทั้งหมดนี้มีส่วนหนุนนำเนื้อหาให้หนักแน่น และเพิ่มแง่มุมชวนติดตามมากขึ้นหนึ่งไม่ได้บอกว่า เลือดเตอร์ต้องการนำเรื่องส่วนตัวของแคลริซที่เขาได้รับรู้ไปทำอะไรแต่ไม่ว่าปริศนาข้อนี้ จะได้รับการเฉลยหรือไม่ เลือดเตอร์ก็กลายเป็นตัวละครที่ยืนยงอยู่กับตำนานในหนังแนว “suspense thriller” ไปตราบนานเท่านาน

จิตวิทยาในภาพยนตร์

1. ความกลัว

ความกลัวไม่ใช่อารมณ์ปกติของคนเราเท่านั้น แต่ความกลัวยังเป็นอารมณ์ที่มีความสำคัญกับคนเรามาก การที่ใครสักคนปราศจากความกลัวโดยสิ้นเชิงนั้น ถือกันว่าเป็นสิ่งที่เป็อันตรายอย่างมากทีเดียว ความกลัวคือกลไกการป้องกันตนเองที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ความกลัวเป็นสิ่งที่ค่อนข้างซับซ้อน โดยเกิดขึ้นจากการรวมกันของความรู้สึกทางอารมณ์สะท้อนใจกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย หากเราเกิดไปประจัญหน้ากับชายผู้หนึ่งซึ่งกำลังควงขวานไปมาอย่างบ้าคลั่ง นั่นหมายถึงเรากำลังมีประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เรียกว่า ความกลัว ในขณะที่ตัวใจของเราก็เริ่มเต้นถี่ขึ้น ,เรอาจหน้าซีดและมีเหงื่อออก โดยเฉพาะที่มือทั้งสองข้าง บางคนเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน, แน่นหน้าอกกล้ำเนื้ออ่อนล้า, แขนขาสั่นและความรู้สึกเหมือนถูกแทงด้วยหนาม เราอาจอยากถ่ายปัสสาวะหรืออาเจียน และจริงๆเป็นการกระทำหน้าที่ทางธรรมชาติ ความกลัวไม่ได้มีแต่อารมณ์สะท้อนใจ หากยังนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอีกมากมาย การเปลี่ยนแปลงที่ว่านี้สามารถอธิบายได้เป็น “ปรากฏการณ์การต่อสู้หรือการหลบหนี” ทั้งนี้เนื่องจากร่างกายเกิดการเตรียมพร้อมที่จะปฏิบัติการนั่นเอง อัตราการเต้นของหัวใจที่เพิ่มสูงทำให้เลือดหล่อเลี้ยงร่างกายมากขึ้น โดยเฉพาะที่กล้ามเนื้อจึงทำให้เกิดความพร้อมสำหรับปฏิบัติการที่กำลังจะเกิดขึ้นการหายใจเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่ามีออกซิเจนมากพอที่จะใช้เชื้อที่ออกมาทำให้ตัวสั่นจนจับไม่ติด ขณะที่มดตังชันก็อาจเป็นหนทางการป้องกันตัว หากยังมีการหลั่งฮอริโมนที่มีส่วนช่วยในการเตรียมตัวรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นทั้งการหลบหนีและการต่อสู้

ดาร์วิน ผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการวิวัฒนาการได้ทดสอบความกลัวไว้ในการแสดงออกของอารมณ์ในมนุษย์และสัตว์ โดยให้ความเห็นว่าการคัดเลือกที่เกิดขึ้นแล้วนั้น ทำให้เกิดการแสดงออกถึงความกลัว แม้ว่าจุดกำเนิดของการคัดเลือกนี้ไม่สามารถนำไปปรับใช้ได้กับระดับหรือคุณภาพของสิ่งที่เท่ากันโดยเขากล่าวว่า:

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“ผลที่เกิดขึ้นตามมาก็คงเป็นเช่นเดิมตามที่ได้รับการถ่ายทอดต่อกันมามนุษย์ไม่ว่าสักกี่ชั่วคนก็ตามได้พยายามที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่เป็นอันตรายหรือศัตรูโดยการหลบหนีหรือต่อสู้ดิ้นรนกับมันตลอดมา และความพยายามอย่างบากบั่นเช่นนี้จะเป็นตัวการที่ทำให้หัวใจของมนุษย์เต้นเร็วขึ้น หายใจเร็วและแรงขึ้น ,หน้าอกขยายออกมากขึ้น, โพร่งจุกขยายตัวเพิ่มขึ้น จากความพยายามที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนี้มีผลทำให้หมดแรง(PALLOR), เหงื่อแตก, กล้ามเนื้อกระตุก และต้องคลายความตึงเครียดน้อยอย่างเต็มที่ในขณะนี้เมื่อใดก็ตามที่เรารู้สึกกลัวขึ้นมาแม้ไม่มากจนเกิดความพยายามที่จะต่อต้านหรือหลบหนี”

แน่นอนความกลัวไม่ได้เกิดขึ้นโดยการแสดงออกทางร่างกาย แต่ความกลัวเกิดขึ้นโดยการคิดถึงอนาคต, เสียงโทรศัพท์, หัวข้อข่าว, เสียง หรือแม้แต่ความคิดของตนเอง สิ่งเหล่านี้หรืออื่นๆเป็นเพียงต้นกำเนิดความกลัวโดยปกติ

ความกังวลก็คล้ายหรือเหมือนกับความกลัวหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งที่น้อยกว่าความกลัวถึงอย่างไรก็มีความแตกต่างที่สำคัญอยู่เนื่องจากความกลัวเกิดขึ้นโดยวัตถุ หรือสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจง แต่ความกังวลอาจโดยไม่มีเหตุผลชัดเจนอย่างเพียงพอหรืออาจเกิดขึ้นโดยสถานการณ์ที่ไม่น่ากระตุ้นให้เกิดความกลัวเลยก็ได้ ทั้งประสบการณ์ทางจิตและปรากฏการณ์ทางกายภาพ ความกลัวและความกังวลที่มีอยู่หลายระดับนั่นเอง

2. ความกลัวที่เกิดจากการชมภาพยนตร์

⁷ ศิลปะภาพยนตร์นั้นต้องอาศัยความมีตมาช่วยมากกว่าศิลปะแขนงอื่นๆ โดยธรรมชาติของการดูหนังในห้องมืดๆ คนดูก็พร้อมจะถูกชักจูงให้เคลิบเคลิ้มฝันตามแรงบันดาลใจของผู้กำกับ ความอยาก ความปรารถนาที่คนดูเคยเก็บไว้ในใจถูกทุ่มเทเข้าไปในหนังอย่างง่ายดาย ทั้งเรื่องความรัก ความเศร้า การผจญภัยสนุกสนาน และที่เฉพาะอย่างยิ่งความกลัว

ความกลัวได้ชื่อว่าเป็นอารมณ์ดิบพื้นฐานที่เก่าแก่และแรงกล้าที่สุดมาแต่โบราณ มันฝังรากลึกอยู่ในสิ่งมีชีวิตทุกระดับชั้น รวมถึงตัวมนุษย์ อาศัยสติและความรักช่วยกันเป็นตัวถ่วงสร้างความสมดุล จริงๆแล้วความรักกับความกลัวนั้นเก่าแก่พอๆกัน แต่ถึงที่สุดความกลัวดูจะมีพลังมากกว่าความรักพลังด้านมืดมีเสน่ห์และกำลังแรงนัก ยิ่งถ้าขยุงหาความรุนแรงใส่เข้าไปก็อาจเกิดเป็นพลังสร้างสรรค์ได้ทั้งด้านบวกและลบ แต่โลกสมัยใหม่ถูกความกลัวครอบงำความรักไว้เสียหมด ความกลัวเป็นเสน่ห์ที่เข้ายวนมาก ทุกชนชั้นทุกระดับไม่ว่าคนการศึกษาสูงหรือด้อยการศึกษามีสันดานดิบด้านมืดร่วมกันในจุดนี้

จอห์น กู๊ดแมน ซึ่งแสดงเป็นคู่กำกับลอร์เรนซ์ วูลซี้ที่ทำหนังสยองขวัญเกรดบีหลอกเงินเด็ก พุดไว้ในหนังเรื่อง "Matinee" ของโจ ดิงเด้ ว่าแต่เดิมทีในโลกดึกดำบรรพ์ เมื่อมนุษย์ออกจากถ้ำไปเจอช้างแมมมอท์ก็ตกใจกลัว ริ่งหนีเข้าถ้ำ กลับมาเขียนรูปตัวแมมมอท์บนผนังถ้ำให้น่ากลัวกว่าตัวจริงเข้าไปอีก เป็นเหมือนหนังเรื่องแรกของโลกได้แสงไฟ เล่าขานต่อเรื่องราวของสัตว์ร้ายรัยให้คนอื่นรับรู้

⁷ ฟิล์มไวส์ . FILMVIEW-นิมิตยามวิกาล . ปีที่ 2 , ฉบับที่ 13 (ก.พ.-มี.ค.2537) , หน้า 107

การวาดภาพนี้จำลองสิ่งที่น่ากลัวขึ้นมา ก็เหมือนการจัดหาวิธีสร้างภาพที่คนสามารถจัดการกับมันได้ โดยจินตนาการการฆ่าแมมมอทภาพนั้นเสียเป็นการสร้างความมั่นใจในตัวเองขึ้นมาใหม่ ชัดความกลัวที่เคยมีอยู่ออกไป

ทฤษฎีที่ว่าดูเข้าตามหลักจิตวิทยาที่ว่าคนเราต้องการการบำบัดอย่างใดอย่างหนึ่งเมื่อตกอยู่ในสภาพความกดดัน เศร้าหมองทางที่ดีควรมีการระบายออก เช่นการออกกำลังกายให้เหนื่อยมากๆ หัวเราะตะโกนดังๆ หรือแม้แต่ทำอะไรอื่นไม่ได้นอกจากร้องไห้ ก็จะช่วยได้ ทำให้ต่อมในร่างกายหลั่งสารเคมีบางอย่าง สารนี้จะช่วยให้สดชื่นขึ้น ลดอาการซึมเศร้า ทำให้อายุยืนกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว เปรียบกับการที่คนเราชอบดูหนังสยองขวัญ เป็นความขัดแย้งที่แปลก แม้จะกลัวแต่ก็ยังอยากดู เหมือนการแก้ปมทางจิตวิทยา คือเผชิญหน้ากับสิ่งที่กลัว

ฆาตกรโรคจิตที่บุกฆ่าคนอย่างเมามัน ในช่วงก่อนหนัง เหมือนกับการบีบคนดูจนตัวสั่นจนตรอก พอครึ่งหลังผู้กำกับให้ตัวเอกเริ่มสู้คนดูก็เริ่มลุ้นตาม แม้จะมีเพลิงพล้ำอย่างน่าหวาดเสียวบ้าง แต่ตอนจบตัวเอกสามารถจัดการเก็บตัวร้ายลงเสียได้ คนดูก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอกและรู้สึกได้ลงมือเสียเอง เป็นการบำบัดความกลัวอย่างหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

แต่ใจตั้งแต่ พุดเสริมไว้ด้วยเช่นกันว่า หนังสยองขวัญที่น่ากลัวที่สุดคือหนังที่แสดงให้เห็นว่า ความชั่วร้ายยังคงอยู่ หนึ่งในโทนนี้ที่ ดึงดูดชื่นชอบมากที่สุดคือ "The Exorcist กับ The Innocents" หนังอังกฤษที่กำกับโดย แจ็ค เครย์ตัน ธรรมดาไม่ได้ชนะอธรรมเสมอไปมันเป็นเรื่องจริงที่เจ็บปวด ไม่มีใครอยากจะยอมรับแต่ปฏิเสธไม่ได้

บทที่ 2

บทภาพยนตร์

การเขียนบทภาพยนตร์โดยดัดแปลงจากเรื่องสั้นเรื่อง "HUSH, DEAR CONSCIENCE" โดย C.B. GILFORD แปลโดย ทิวผา ตะวันฉาย

2.1 เรื่องย่อตั้งเดิม โครกกลับมาล้างแค้น (HUSH, DEAR CONSCIENCE)

ในระหว่างขับรถกลับบ้าน เจนนิเฟอร์ขับรถชนคนเข้า เธอลงไปดูด้วยความตื่นเต้น และถามว่า "คุณตายรึยังคะ" ด้วยความกลัวและตกใจเธอขับรถกลับบ้านและไม่ได้แจ้งให้ตำรวจทราบ ตอนเช้าเธอไปคูที่เกิดเหตุอีกครั้งกลับไม่พบอะไรเลย เธอไม่ได้เล่าให้ใครฟังยกเว้นแบรด หนุ่มนักธุรกิจที่มาติดพันกับเธอ เจนนิเฟอร์เป็นแม่ค้าที่สามีและลูกตายเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ เธอจึงรู้สึกผิดที่ขับรถไปชนคนและยังไม่รู้ว่าเขาตายหรือยัง เวลาผ่านไปหกเดือน และแล้วชายคนหนึ่งก็มาปรากฏตัว เขาชื่อแดนนี่ คอร์ท และอ้างว่าเขาชนเขาและทำให้เขาต้องพิการ เขาได้ยินที่เธอมาบอกเขาว่า "คุณตายรึยัง" และที่เธอไม่พบบรรยากาศของเขาเพราะเพื่อนของแดนนี่ซึ่งอยู่ใกล้เหตุการณ์พาเขาไปส่งโรงพยาบาล คอร์ทต้องการทุกอย่างที่เธอมีรวมทั้งตัวเธอด้วยเพื่อชดใช้สิ่งที่เธอก่อขึ้น เธอรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่แบรดพยายามปกป้องและไม่เชื่อเหตุการณ์เกิดขึ้น แต่เจนนิเฟอร์เชื่อและยอมทำตามเธอยอมจดทะเบียนสมรสกับแดนนี่และเพื่อที่จะยกทุกอย่างให้เขา ในวันที่จะไปจดทะเบียน แบรดโทรมาบอกเจนว่าเขาตรวจไปที่โรงพยาบาลทั่วทุกแห่งไม่พบคนที่ชื่อแดนนี่เลย เจนจึงถามเขาว่าในตอนนั้นคุณยังมีสติอยู่ใช่ไหม คุณถูกชนด้านไหน แดนนี่เริ่มอ้าอึ้ง เธอจึงอยากให้เขาแสดงให้ดูอีกครั้งเมื่อเขาทำตามเธอกลับเร่งเครื่องและพยายามชนเขาจริงๆ แต่แบรดมาห้ามไว้ทัน แดนนี่บอกว่าจริงๆ แล้วเขาเขาพิการมาแต่เกิด เจนนิเฟอร์ชนเขากับสุนัขของเขาตายแต่มันเป็นเวลามีตเธอจึงนึกว่าเป็นคน แดนนี่จึงมาสวมรอยแทน

ประเด็นหลัก

เราไม่ควรเชื่ออะไรง่าย ๆ

2.2 เรื่องสั้นดั้งเดิม โครกกลับมาล้างแค้น (HUSH, DEAR CONSCIENCE)

แรงกระเทือนจากการชนโครมนั้น ส่งให้ร่างของเธอกระแทกเข้ากับพวงมาลัยทันที เพราะเธอไม่ได้ใส่เข็มขัดนิรภัย เธอจึงเห็นได้ไม่ถนัดนักว่า ท่ามกลางความมืดของราตรี...ตรงนั้น...เบื้องหน้ากระจกรถ เบื้องหน้าดวงไฟหน้ารถ...มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เธอเห็นแต่เพียงเงาตะคุ่ม ๆ ของอะไรสักอย่างกองอยู่...เป็นสิ่งของหรือร่างคนก็ไม่รู้ได้

ดูเหมือนว่ากันชนรถของเธอจะกระแทกเข้ากับร่างที่ว่า จากนั้นก็เหวี่ยงมันกระเด็นหรือไปหล่นกองอยู่เบื้องหน้า ต่อมาเหตุการณ์ตอนที่เลวร้ายที่สุดก็เกิดขึ้น...รถของเธอกลับตะบึงไปข้างหน้า ต่อโดยไม่ยอมหยุด ดูเหมือนว่าเท้าขวาของเธอจะไม่ได้สำเหนียกคำสั่งใด ๆ จากสมอง คำสั่งใดก็ตามที่ให้มันถอนออกจากคันเร่งเสียแล้วก็ไปเหยียบเบรกแทน รถจึงแล่นต่อโดยฝ่าข้ามร่างนั้นไป จนกระทั่งเธอรู้สึกได้ว่ารถทั้งคันเอียงวูบ เมื่อล้อหน้าและตามมาติด ๆ ด้วยล้อหลัง ส่งให้ร่างนั้นกระเด็นหรือไปตกอยู่ข้างทาง

หยุด...มันใช้เวลาเนิ่นนานเหลือเกิน เธอปรารถนาจะหยุดรถ แต่เธอก็ไม่อาจจะหยุดมันได้รถยนต์มีพลังอำนาจ มันมีชีวิตและมีปรารถนาของมันเอง มันยังคงแล่นต่อไปเบื้องหน้า ร่างกายเลือดเนื้อปราศจากความหมายใด ๆ ต่อเครื่องยนต์โลหะยางและกระจก จวบจนเธอต้องปลุกความปรารถนาของตัวเองขึ้นมาจนได้ สิ่งทีกองอยู่บนถนนนั้นมีความหมายเกี่ยวข้องกับเธอ เป็นเลือดเนื้อของพี่น้องผู้ร่วมโลก เลือด...เนื้อ

ในที่สุด เท้าของเธอก็ความจนพบเบรค เธอเหยียบย่ำมันไว้รถโคลงเคลงไปมาเมื่อถูกควบคุมอย่างกะทันหัน รวากับมันพยายามจะหลบหนีการควบคุมนั้น ในเบื้องต้น มันเหวี่ยงตรงไปยังรั้วกันแนวถนนทางซ้ายมือ จากนั้นก็เขนเขาหาต้นไม้ทางขวาเธอพยายามจะควบคุมมันให้ได้ เท้ายังคงเหยียบย่ำเบรก สองมือเธอกำพวงมาลัยแน่นราวกับกำบังเหียน

จนกระทั่งรถชะลอตัวลง เสียงล้อรถเบียดถนนยางมะตอยดังเอี๊ยด จากนั้นก็หยุดนิ่ง เธอหนึ่งอยู่กับที่ เกร็งไปทั้งร่าง สมองมีงง มือยังไม่สามารถปล่อยพวงมาลัยได้

นานที่เดียว กว่าที่ร่างกายของเธอจะคลายความเครียดเซมิ่ง สมองของเธอว่างโหวง ประสาททุกส่วนซารวกับถูกแช่แข็ง เวลาผ่านไป...สติสัมปชัญญะค่อย ๆ หวนกลับคืนมาช้า ๆ จากนั้นมือซ้ายของเธอก็คลำไปยังปุ่มเปิดประตู...เปิดและผลักประตูออก เท้าซ้ายที่สั่นระริกของเธอค่อย ๆ คลำพบถนน แล้วร่างของเธอจึงค่อยตามออกไป ด้วยอาการเคลื่อนไหวราวกับหุ่นยนต์ เธอออกไปยืนหนึ่งอยู่บนถนนโดยปราศจากทิศทางหรือจุดหมายใด ๆ ทั้งสิ้น

รอบกายเธอมีแต่ความเงียบสงัด สรรพเสียงแห่งยามราตรี ไม่ว่าจะเป็นเสียงแมลงกลางคืน นก สัตว์ หรือแม้กระทั่งเสียงลมพัด ก็พลันเงียบกริบลงไปหมดสิ้น หลังจากเกิดเหตุรถชนอย่างรุนแรงไปเมื่อสักครู่นี้ ถนนลาดยางสีเทาเกือบดำก็แลดูพราวเลือนและกลืนไปกับความมืดจนแทบจะมองไม่เห็น เธออยู่เพียงลำพัง...โดดเดี่ยว ชั่ววิฤหายท่ามกลางบรรยากาศอันมืดมิด มีเพียงแต่เธอคนเดียวเท่านั้นจริง ๆ ยกเว้นเสียแต่ว่า...

เธอชนะอะไรเข้า! เธอชนะใครกัน!

ความสึกลับอันน่าประหลาดพรึ่พรึงซอ้้นี้เกาะกุมจำใจของเธอเอาไว้มัน ไม่ว่าจะมันเป็นใคร หรืออะไรก็ตาม มันก็นอนแน่นิ่งอยู่ตรงนั้นแล้ว ท่างออกไปเพียงประมาณ 100 ฟุตหรือกว่านั้นบน ถนนซึ่งคดโค้งลัดเลี้ยวเข้าไปสู่ความมืดอันสึกลับ

ฉันรู้จักถนนสายนี้ดี...เธอคิดในใจ ฉันรู้จักมันดีพอ ๆ กับรู้จักมือของตัวเองนั้นแหละ โคงนี้ เป็นโคงที่อันตรายที่สุด ไฟหน้าของรถสวนมากมักจะพุ่งเข้าหาต้นไม้หรือไม้ก็ไถลงดินขอบถนนเสีย ทุกครั้งไป...ฉันรู้ดี ฉันขับรถบนถนนสายนี้ในยามราตรีนับได้พัน ๆ ครั้งแล้ว แต่ฉันก็ชะลอความเร็ว ลงทุกที เพราะฉันรู้ว่ามันเสียงขนาดไหน แต่ร่างร่างนั้นปรากฏขึ้นตัดหน้ารถอย่างกะทันหันเหลือเกิน รวดเร็วจนเกินกว่าจะเบรกได้ทัน มันเป็นวัตถุเพียงชิ้นหนึ่งหรือ ไม่...เป็นร่างของคนต่างหาก โอ...ไม่ ร่างของคนตายแล้วก็ต้องเป็นวัตถุสินะ

แล้วเธอก็พบว่าตัวเองกำลังก้าวเดิน เสียงรอกเท้าสั่นสูงกระทบพื้นยางมะตอยดังทึบ ๆ เมื่อ ก้าวพ้นออกจากแสงสีแดงของไฟหลังรถ ร่างของเธอก็ถูกกลืนหายเข้าไปในความมืดอันอบอุ่น คินนั้น ปราศจากดวงจันทร์ มีแต่ดวงดาวเท่านั้นที่พร่าพรายอยู่บนท้องฟ้า แต่แสงอันริบหรี่ของมัน ก็ทำให้ เธอมองเห็นเพียงแต่เงาบนพื้นดินได้ราง ๆ เท่านั้นเอง กระทั่งเธอเดินเข้ามาใกล้วัตถุสิ่งนั้น อยู่ห่าง ออกมาราวสัก 50 ฟุตเห็นจะได้

จากนั้นเธอก็หยุด ด้วยความรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจับจิตจับใจ เงาตะคุ่มของอะไรบางอย่าง กองเกาะอยู่ข้างทาง ครั้งหนึ่งถูกทญ่ากรก ๆ บดบังเอาไว้ ร่างนั้นแน่นิ่ง เงียบกริบ และไร้รูปร่างจนมา อกไม่ออกว่าเป็นอะไรกันแน่ วัตถุที่ว่่านั้นเป็นลึดำเข้มจนเด่นออกมาจากสีดำของความมืดอย่างเห็นได้ ชัด เป็นเงื่อมเงาหนาทึบ

เธอไม่สามารถพาร่างของตัวเองให้เข้าไปใกล้กว่านั้น แม้ว่าใจปรารถนาจะทำเช่นนั้นก็ตาม ก็ ในเมื่อมันไม่เคลื่อนไหว...ไม่มีชีวิต...แล้วจะมีประโยชน์อะไรกัน เธอจะทำอะไรได้เล่า!

“คุณตายหรือยังคะ” นั่นเป็นเสียงของเธอเอง ถ้อยคำที่ดังแหวกฝ่าความเงียบออกไป ทำให้ ตัวเธอเองถึงกับสะดุ้งเฮือก ทำให้ความหวาดกลัวของเธอทวีขึ้นอีก

ปราศจากเสียงตอบ นั่นก็เพราะร่างที่อยู่บนพื้นนั้นทามีชีวิตไม่!

เธอตะลึงตะลันวิ่งกลับไปยังรถ อันเป็นเขตแดนที่เธอคุ้นเคยมีแสงสว่าง มีความปลอดภัย เธอรีบกระโดดขึ้นรถแล้วบิดประตูปังราวกับกำลังหลบหนีใครสักคน เครื่องยนต์ยังคงส่งเสียงคราง กระหึ่ม เธอเข้าเกียร์ จากนั้นรถของเธอก็หือตะบิงออกไปข้างหน้า

อีกประมาณ 1 ใน 4 ไมล์ หรืออาจจะน้อยกว่านั้นบนถนนสายคดเคี้ยวแห่งนี้ ตรงไปยังอีก ฟากหนึ่งของเนินเขาที่เต็มไปด้วยต้นไม้หนาทึบ ก็ถึงบ้านของเธอแล้ว รถหักเลี้ยวมุ่งหน้าเข้าสู่ทางเล็ก ๆ ที่ทอดเข้าสู่ตัวบ้านประตูโรงรถเปิดทันทีด้วยวิทยุอัตโนมัติ จากนั้น รถก็ผลุบหายเข้าไปข้างใน เธอ ดับเครื่องยนต์ แต่ยังไม่ลงจากรถเข้าบ้าน เธอยังคงนั่งอยู่ในนั้น เฟ่งมองกำแพงโรงรถสีขาวอยู่แห่ง หนึ่ง มีนง...และดวงตาพร่าพรายอยู่ในเงาจัดจ้าของดวงไฟหน้ารถ

“ฉันจะต้องย้อนกลับไป” เสียงของตัวเองดังก้องขึ้นซ้ำซากอยู่ในหัวสมอง “ฉันจะต้องกลับ ไปที่นั่น...หรือโทรฯ หาใครสักคน...หมอ...รถพยาบาล...หรือตำรวจ”

ความตระหนกและเสียขวัญยังคงไม่ปล่อยเธอไปไหน เช่นเดียวกับมือที่เย็นเฉียบของเธอ มัน ไม่ยินยอมให้เธอลงจากรถเพื่อไปสำรวจหน้ารถ และไม่ยินยอมให้เธอเข้าบ้านเพื่อยกหูโทรศัพท์โทรฯ หาใคร ไม่แม้แต่จะให้เธอปิดไฟหน้า ไม่แม้แต่จะให้เธอกรีตร้อง ัน ไม่อนุญาตให้เข้าไปไขประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีเพียงความคิดอันน่าสะพรึงกลัวความคิดเดียวที่ยังดังก้อง...อิงอล...สะท้อนกลับไปกลับมา อยู่ในหัวสมองของเธอ...ฉันขับรถชนคนแล้วหนึ่

จนกระทั่งย่ำรุ่งนั้นแหละเธอจึงขับตัวได้ในที่สุด ร่างของเธอปวดเมื่อยไปหมดเมื่อเธอค่อย ๆ ลงมาจากรถด้วยความลำบากยากเย็นและเดินออกมาจากโรงรถ

เข้าสู่ยามเช้าตรู่ของฤดูร้อน เธอเห็นแสงแดดเป็นประกายอยู่บนหยาดน้ำค้าง ได้กลิ่นหอมของดินและดอกไม้ ได้ยินเสียงนกร้องเพลงอยู่ใต้ต้นไม้ทุกต้น โลกของเช้าวันใหม่เช่นนี้ดูแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับโลกอันมืดทึบของคืนที่ผ่านมา จนเธออดทวงไม่ได้ว่า เมื่อคืนนี้ อาจเป็นเพียงฝันร้ายเท่านั้น

เธอเดินไปตามถนนดินปนกรวด พยายามจะผ่อนคลายความปวดล้าของร่างกาย แล้วเธอก็สังเกตเห็นว่าเสื้อผ้าของเธอเป็นชุดเดียวกันกับที่เธอสวมเมื่อคืนนี้ ชุดกระโปรงสั้นสีเขียวกู้บรองเท้านั่งสีเขียวเป็นมัน ช่างไม่เข้ากับบรรยากาศยามเช้าอย่างนี้เลย

รอบข้างช่างเงียบสนิท เธอได้ยินเสียงไซเรนบ้างหนือเปล่านั้น...ไม่จำเป็นหรอกถนนหนทางเจอร์มีรถผ่านไม่มากนัก ดังนั้น บางทีอาจจะยังไม่มีใครพบและแจ้งตำรวจก็ได้ เพราะฉะนั้น เธอจึงควรย้อนกลับไปยังจุดเกิดเหตุอีกครั้งด้วยตัวเอง แล้วก็...แล้วก็ทำอะไรล่ะ

ความคิดนั้นดูจะหยุดชะงักลงไปทันที เธอจะทำอะไรได้ หากย้อนกลับไปในตอนนั้น ไปยื่นตรวจตราศพอย่างละเอียดถี่ถ้วนนั้นหรือ หรือว่าเรียกตำรวจ สารภาพความผิด จากนั้นก็ต้องพยายามอธิบายว่า ทำไมเธอไม่เรียกเขาเสียตั้งแต่เมื่อคืนนี้ บางทีถ้าเธอจัดการเสียให้เรียบร้อยตั้งแต่ตอนนั้น ทุกอย่างก็คงเสร็จเรียบร้อยไปแล้ว ถึงตอนนี้มันสายไปเสียแล้ว...ผมเกรงว่าเราจะต้องจับกุมคุณนะ ครับ มีสซิสแอนด์

เธอเข้าบ้าน ผ่านทางประตูโรงรถสู่ครัว เธอเอากาแฟตั้งเตา จากนั้นก็ตรงเข้าห้องนอนและเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดกางเกงขาสั้น เสื้อผ้าเนื้อบางตัวทวม ไม่ใส่รองเท้านัก อากัปกริยาของเธอแข็งข้ำราวกับหุ่นยนต์ จากนั้นเธอก็ย้อนกลับมาที่ครัว กาแฟยังไม่เดือด เธอนั่งรออย่างอดทน เมื่อมันเดือดแล้ว เธอก็นั่งลงจิบกาแฟน้ำร้อนสีดำขมปราดลอดปากไปจนถึงลำคอของเธอ มันไม่ให้ความรู้สึกอะไรมากนักหรอก แต่ว่าเธอกำลังรออะไรกัน...ตำรวจ หรือว่าเสียงหวอของรถพยาบาล

แต่หลังจากเวลาผ่านไป...สิ่งที่เธอได้ยินก็คือเสียงกริ่งของโทรศัพท์ เธอนั่งฟังมันอยู่ครู่หนึ่งด้วยความหวังว่าในที่สุดแล้วมันก็จะเงียบไปเอง แต่มันกลับดังต่อไปเรื่อย ๆ เธอจึงตัดสินใจลุกขึ้นแล้ว ก็ยกหูโทรศัพท์จากข้างฝาผนัง

“ฮัลโหล...”

“เจน...นั่นเจนนีเฟอร์ไซม์มัย”

“คะ...” เสียงนั้นเป็นเสียงที่เธอคุ้นเคย “นั่นคุณหรือคะแบรด คุณอยู่ที่ไหนนะ”

“ก็ผมนะสิ มีใครอื่นอีกหรือที่กล้าโทรฯ หากคุณตั้งแต่เช้ามีตอย่างนี้ ตอนนั้นผมอยู่ที่เดนมาร์กนี่...ผมคงไม่ได้ปลุกคุณหรอกนะฮะ ผมรู้ดีว่าคุณชอบตื่นเข้าตอนหน้าร้อนแบบนี้ ผมก็เลยเสียงโทรฯ มา ผมเป็นห่วงคุณนะ”

“เป็นห่วง...”

“ผมคิดว่า ไม่น่าให้คุณมาส่งผมที่สนามบิน แล้วก็ขับรถกลับบ้านคนเดียวเลย”

“อ้อ...เรื่องนั้นเอง”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“ใช่...เรื่องนั้นเอง ผมรู้ว่า คุณเป็นแม่มาคนเดียว แล้วคุณก็จะไปไหนก็ได้ตามใจชอบ เมื่อไหร่ก็ได้ตามใจชอบ แต่คุณไม่จำเป็นต้องมาเป็นโซเฟอร์คอยขับรถให้ผมเลย”

เธอรูสึกว่า เธอควรพูดอะไรออกไปสักอย่าง เช่น เถียงอะไรเขาไปบ้าง แต่เธอกลับรู้สึกเหมือนไม่มีอารมณ์จะพูดอะไรเลย

“คุณเป็นอะไรไปหรือเปล่านะ เจน”

“เปล่าค่ะ...”

“คุณดูแปลก ๆ ไปนะ”

“เปล่า...ฉัน...ฉันไม่เป็นไรหรอก”

“แน่ใจนะ” แบรดถามย้ำ

“ค่ะ”

“ผมไม่ได้ปลุกคุณนะ”

“เปล่าค่ะ ฉันตื่นแล้ว”

“คุณตื่นตาสว่างแล้วยัง”

“ค่ะ”

“ถ้าจั้น...คุณจะแต่งงานกับผมไหม”

เธอเหม่อมองไปยังฝาผนังด้านตรงข้าม ในที่สุด เธอก็ตอบไปด้วยเสียงซัดถ้อยซัดคำ

“ไม่ค่ะ แบรด ฉันแต่งงานกับคุณไม่ได้” จากนั้น เธอก็วางหู

อีก 1 นาทีหรือ 2 นาทีถัดมา ก่อนที่เสียงโทรศัพท์จะดังขึ้นอีกครั้ง เธอก็รีบวิ่งจากห้องครัว ไปยังโรงรถด้วยเท้าเปลือยเปล่า ปลอ่ยให้เสียงนั้นดังไล่หลัง

รถจอดอยู่อย่างสงบนิ่ง ในแสงสว่างของยามกลางวัน เธอเดินช้า ๆ ไปยังหน้ารถ...

เมื่อคืนนี้เธอไม่ได้ฝันไป มีรอยบุบบริเวณโลหะ และไฟสีเหลืองที่ฝังตัวอยู่ในบังโคลนก็มีเศษกระจกเป็นชิ้น ๆ เธอชนอะไรสักอย่างเข้าจริง ๆ อะไรสักอย่าง...

เธอก้าวเข้าไปในรถ สตาร์ทเครื่อง และถอยออกจากโรงรถใช้เวลาเพียงนาทีเดียว มันอยู่ไม่ไกลเลยย้อนกลับไปตรงหัวโค้งตรงสถานีที่นั่น สถานีที่เธอชนอะไรบางอย่างเข้า จนไฟแตกคันชนบุบ

ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้นเลย...เธอหยุดรถและก้าวลงมา เดินกลับไปกลับมาด้วยเท้าเปล่าเปลือย อยู่บนถนนดินย่ำเข้าไปดูในพงหญ้า ไม่มีรอยเลือด เป็นไปได้มัยว่า อุบัติเหตุครั้งนี้ไม่มีเลือด หรือว่า ร่างนั้น...ร่างที่ถูกรถชน จะมีแต่มีเลือดตกในเท่านั้นเอง...

ไม่มีร่องรอยอะไรเลย...

เธอไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้แบรดฟัง จนกระทั่งปลายเดือนกันยายนซึ่งเป็นช่วงปลายพฤษภาคม เธอรอจนเวลาผ่านไปตั้ง 3 เดือนกว่าจะปริปากเล่าให้เขาฟังได้ว่า เกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น คืนที่เธอเดินทางไปเดนเวอร์ และเธอก็ขับรถไปส่งเขาที่สนามบิน

เขาฟังอย่างใส่ใจและเห็นอกเห็นใจ เมื่อเธอเล่าจบ เขาก็มีคำอธิบายอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนั้นเตรียมไว้แล้ว เขาบอกเธอว่าเธอคงจะชนสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเข้า แต่บังเอิญมันไม่ตาย เพียงแต่บาดเจ็บเท่านั้นแล้วเจ้าสัตว์ตัวนั้นก็ค่อย ๆ คลานกลับเข้าไปในป่ารกชังทางที่โหนกหักแห่ง แต่ว่ามันจะตายหรือหายจากบาดเจ็บจากการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่น่าจะตายแน่นอนไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

...เวลาก็ผ่านมา 3 เดือนเช้าแล้ว คงยากที่จะคาดการณ์ได้ แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ สิ่งที่เราชนนั้น คือสัตว์ตัวหนึ่งเพราะหากเป็นคน มนุษย์ธรรมดา ๆ เมื่อถูกรถชนแล้ว คงไม่หนีเข้าป่าหรอก

จากนั้น แบริดก็ยิ้มให้เธออย่างใจดี แล้วก็โอบตัวเธอเข้าไว้ในอ้อมแขนและจูบเธอ ก่อนที่จะดูว่าเหตุใดเธอจึงไม่ไว้วางใจเขาและเล่าเรื่องที่เขาฟังก่อนหน้า

“เห็นมั๊ยล่ะ เจน ถ้าบอกผมเสียตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อนคุณก็คงไม่ต้องมานั่งกังวลและสงสัยอยู่อย่างนี้หรอก ที่นี้เห็นได้ชัดหรือยังว่า คุณต้องการผมเพียงใด ทำไมคุณไม่แต่งงานกับผมเสียล่ะ”

เธอมองดูเขา แบริด ริชมอนด์ แม้หน้าตาจะไม่หล่อเหลาหนักแต่ก็กล้าสู้แข่งแรงอายุสามสิบกว่า และประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เขาเคยแต่งงานและหย่ามานานมากแล้ว เขาต้องการผู้หญิงสักคนหนึ่งต้องการความรัก เขาว่าเหวไม่ต่างอะไรจากเธอ

“เจน...มันไม่ปลอดภัยนักหรอกนะที่คุณจะอยู่ในบ้านกลางป่าเขาแบบนี้ตามลำพัง”

“กลางป่าเขาเหรอคะ...โอ้ พอถึงฤดูใบไม้ร่วง ฉันก็เห็นบ้านหลังอื่นอยู่ในละแวกเดียวกันอีกตั้งหลายแห่งฉันชอบที่นี่มาก...”

“ผมรู้”

ใช่...เขารู้ดี เธอเคยใช้ชีวิตอยู่ที่นี้อย่างมีความสุขนานถึง 6 ปีกับอิวาน และที่นี่เป็นบ้านของเธอ เมื่ออิวานเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถชน ไมค์ก็ตายไปพร้อมกับเขาด้วย นับแต่นั้นมา เธอก็ไม่ต้องการสามีคนใหม่หรือหมาตัวใหม่อีกเลย ดังนั้น เธอจึงอยู่ที่นี้อย่างตัวคนเดียวจริง ๆ

“แต่งงานกับผมเถอะ” เขารบเร้า

“คุณยังอยากจะแต่งงานกับคนขับรถชนแล้วหนีอยู่อีกหรือคะ” เธอทำเขา

“หมายความว่ายังไง”

“ฉันหมายความว่า ไม่ว่าจะสุดท้ายเรื่องมันจะกลายเป็นยังไงก็ตาม แต่ฉันก็ทำผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง

ฉันชนอะไรบางอย่างกลางถนน ฉันไม่ได้หนีกันหรือจินตนาการไปเอง เพราะหลักฐานก็มีคือรถก็บุบฉันชนอะไรเข้าสักอย่าง...ที่เป็นสิ่งมีชีวิต...แล้วฉันก็หนีโดยปล่อยให้มันกองอยู่ตรงนั้น...ให้ทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บป่วย...หรืออาจจะถึงกับขาดใจตายอยู่ตรงนั้น”

“เพราะคุณกลัวมากเกินไป” แบริดเถียง “จิตวิทยาขั้นต้นเลย สามีของคุณตายเพราะอุบัติเหตุรถชน มันก็เลยฝังใจคุณ คุณลืมเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ได้ และเมื่อคุณเผชิญกับเหตุการณ์แบบนี้เข้าด้วยตัวเอง มันจึงทำให้คุณเสียขวัญ”

เธอส่ายหน้า “ยิ่งอิวานตายเพราะรถชน ฉันก็ยังมีเหตุผลที่จะต้องทำสิ่งที่ถูกต้องมากขึ้นด้วยซ้ำ...”

เขาพยายามจะโอบร่างเธอมาไว้ในอ้อมแขนอีกครั้ง “ที่รัก...ผมจะไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้มาตามรบกวนคุณต่อไปเป็นอันขาด ไม่มีใครคอยเอาเรื่องนี้ผูกติดไว้กับตัวคุณได้หรอก”

เธอเปื้อนกายหลบเขา “ฉันเป็นคนเอาเรื่องนี้ผูกติดไว้กับตัวฉันเอง” เธอกล่าว

จนล่วงเข้าเดือนมกราคมนั้นแหละ ผู้ชายคนนั้นจึงปรากฏตัวขึ้น ตอนนั้นเธอกำลังลากกิ่งไม้ที่มัดรวมกันไว้ออกมาจากป่าตรงเนินเขากลับบ้านพลางนึกภาควิใจในตัวเองอยู่ว่า ผู้หญิงตัวคนเขวอย่างเธอก็สามารถเหวี่ยงขวานตัดพินเองได้เหมือนกัน และแล้ว...เธอก็เห็นเขายืนอยู่บนทางเดินเข้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สู่บ้าน เธอเปิดประตูโรงรถทิ้งไว้เพราะเธอเข้าบ้านทางนั้น ไข่ละ...เขายืนอยู่ที่นั่นเองพลางจ้องดูรถเต็นขวากอนของเธอเขม็ง

ตามปกติเธอจะไม่สะดุ้งตกใจเลยแม้แต่น้อย การที่อยู่คนเดียวจนชินทำให้เธอไม่ตื่นกลัวหรือตระหนกเสียขวัญกับอะไรง่าย ๆ แดมน้ำมันก็ยังกลางวันแสก ๆ เสียด้วย แต่ผู้ชายคนนี้กำลังจ้องดูรถของเธอ ลางสังหรณ์บางอย่างจึงสะกิดเตือนใจเธอ...หรือว่าเขาเป็น...

เธอปล่อยมัดพินลงจากมือทันที เธอนึกอยากจะวิ่งหนีไปเสียให้พ้น ๆ แต่ในระหว่างที่เธอยืนตัวแข็งที่ออย่างคนกำลังขังใจอยู่นั่นเอง เขาก็เบนสายตาจากรถและหันมาจ้องมองเธอแทน

ทั้งคู่ยืนอยู่ห่างกันประมาณ 100 หลา. เธอมองไม่เห็นแม้กระทั่งใบหน้าหรือดวงตาของเขา แต่สายตาคมกริบที่จ้องมองมาทำให้เธอไม่สามารถก้าวขาออกวิ่งได้ แต่เมื่อเธอเคลื่อนไหวได้ในที่สุด เธอพบว่าตัวเองกลับก้าวเดินไปหาเขา...อย่างช้า ๆ ราวกับถูกแม่เหล็กแห่งความชั่วร้ายดึงดูดเข้าไป กระนั้น

ภาพของรูปร่างหน้าตาเขาไม่ได้ปรากฏแก่สายตาเธอในทันที หากแต่ค่อย ๆ ก่อรูปร่างขึ้นทีละน้อย ๆ ในขณะที่เธอเดินเข้าไปใกล้ เขาสวมเสื้อโค้ตเก่าขาดรุ่งริ่งด้านลมหนาว ร่างของเขาเล็กและผ่ายผอม ปอยผมแข็งชี้สีน้ำตาลยาวไหลพ้นออกมาจากหมวกแก๊ปสีแดง ในตอนแรก เธอคิดว่าหน้าตาที่บิดเบี้ยวผิดรูปของเขานั้นเป็นการแสดงออกถึงความเขาะเขี้ยดากถางเธอ แต่ไม่นานเธอก็พบว่า หน้าอัปลักษณ์นั้นเป็นใบหน้าแท้จริงของเขา ดวงตาซ้ายของเขาช่างน่าเกลียด คำอันโหดร้ายนี้เริ่มดังก้องไปมาอยู่ในหัวสมองของเธอ...น่าเกลียด...น่าเกลียดจนแทบจะไม่เหมือนคน

เธอหยุดเมื่อเดินมาอยู่ห่างจากเขาราว 10 ก้าว ดูเหมือนว่าเขาจะยิ้มให้เธอ แต่มันเป็นยิ้มที่นำกลัวยรอยยิ้มที่แสบและบิดเบี้ยว ความตื่นตระหนกทำให้เธอโพล่งคำถามออกไปทันที

“คุณต้องการอะไร”

“มิสซิสเจนนิเฟอร์ แรนต์ไช้โหม” เสียงของเขาแผ่วโหยเขาพูดไม่ชัดนิดหน่อย บางทีผลเป็นที่อยู่เหนือปากอาจเป็นตัวการที่ทำให้เขาพูดไม่ชัดก็ได้

“ไข่...” เธอพยายามควบคุมเสียงตัวเองให้ชัดเจนและสงบ “แล้วคุณล่ะ เป็นใคร”

“แดนนี่ คอร์ท”

ชื่อนั้นไม่เห็นมีอะไรเกี่ยวข้องกับเธอเลยสักนิด เขาปล่อยให้เธอรู้งงกับมันราว 10 หรือ 15 วินาทีที่เห็นจะได้ จากนั้นเขาจึงค่อยกล่าวเสริมขึ้นว่า “คนที่คุณขับรถชนเมื่อ 6 เดือนก่อนนั่นไง”

เท่านั้นเธอก็ถึงบางอ้อ ความจริงทุกอย่างที่ใจเธอพยายามปฏิเสธที่จะรับรู้อยู่ตลอดเวลาได้ปรากฏขึ้นแล้ว ร่างของคนนั้นเองที่นอนกองอยู่บนถนนยางมะตอย ร่างที่ชดถกลมเป็นลูกบอล เสื้อผ้าสีเข้มกับกลุ่มผมสีเข้มจนกลืนเป็นส่วนหนึ่งของความมืดยามราตรี มันจึงทำให้ดูไร้รูปร่าง ดูไม่เหมือนคน ดังนั้น เธอจึงเฝ้าแต่หลอกตัวเองว่า มันไม่ใช่คน เป็นสัตว์อื่น...อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่คน และบางที การมาเยือนของชายผู้นี้ไม่ได้ทำให้เธอตื่นเต้น หรือประหลาดใจมากนัก ราวกับว่า ลึก ๆ ลงไป เธอกำลังรอคอยให้เขาปรากฏตัวขึ้นมาอยู่ทุกเมื่อ

“คุณจำได้ไหม มิสซิสแรนต์”

เธอพยักหน้า ความตื่นตระหนกจางหายไปหมด คงเหลือเพียงการสำนึกผิดและหมดหวัง คนกุมความลับเมื่อ 6 เดือนก่อนของเธอกลับมาทวงหนี้ของเธอแล้ว

“คุณหยุดรถ คุณย้อนกลับมาดูผมด้วย บางทีคุณอาจจะคิดว่าผมตายแล้วมั้ง หรือไม่คุณคงหวังอยากให้ผมตายเป็นบ้าเลย จากนั้น คุณก็กลับบ้านไป คุณไม่แจ้งรายงานการเกิดอุบัติเหตุ คุณไม่ได้เรียกรถพยาบาล คุณกลับบ้านไปเฉย ๆ”

เธอพยักหน้าอีกครั้ง รวากับถูกสะกดจิตด้วยดวงตาที่เหลืออยู่ข้างเดียวของเขา ประกายตาสีฟ้าที่สดใสและเปล่งประกายระยิบระยับ

“ผมน่าจะตายไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ตาย กลับมีชีวิตรอดมาได้...ด้วยสภาพแบบนี้” มือฝ่ายผมข้างหนึ่งของเขายื่นไปยังใบหน้าของตัวเอง จากนั้นเขาก็พาตัวเองก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ร่างของเขาเอียงกระแทกเฝ้านั่งเก้าอี้ที่เขาทำมา ที่เท้าซ้ายของเขาสั้นกว่าขาขวาอยู่หลายนิ้ว

เธอควรพูดอะไรดี...บอกว่าเธอเสียใจหรือ...หรือขอโทษ...หรืออธิบาย แต่ดูเหมือนจะไม่มีคำไหนที่คู่ควรเลย บัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเขาทั้งหมด และเขาเลือกแล้วว่าทวนกลับมาหาเธอ

“แล้วที่นี่ คุณต้องการอะไร” เธอถามเสียงแผ่วเบา

ริมฝีปากของเขาบิดเบี้ยวเหยเก นั่นทำให้เธอแน่ใจได้ทันทีว่าเขากำลังยิ้ม

“ตอนนี้ล่ะหรือ” เขาตอบ “ผมหนาว ผมอยากเข้าไปในบ้านและดื่มกาแฟสักถ้วย”

เธอไม่มีกะจิตกะใจจะคิดทำอะไรต่อไป เธอรู้ดีว่าถ้าอยู่ข้างนอกจะปลอดภัยมากกว่า ซาซากะเกลยกอย่างนั้น เธอยอมสามารถจะวิ่งหนีเขาได้ แต่เมื่ออยู่ในบ้าน เวลาที่ไม่มีเพื่อนบ้านหรือคนผ่านไปมาได้เห็นหรือได้ยิน เขาอาจจะดักเธอจนมุม แม้ว่าเขาจะตัวเล็กและผอม แต่เขาย่อมยังแข็งแรงกว่าเธอแน่ ๆ ละ...และเขาอาจดักเธอ หรือดักมีด หรือไม้ก็ปืนออกมา แต่เธอไม่ใส่ใจอีกต่อไปแล้ว เพราะมันเป็นชะตากรรมของเธอเอง สมควรแล้วมิใช่หรือที่เธอจะต้องชดใช้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เธอไม่คิดจะหลบหนีแดนนี้ คอร์ทเลยแม้แต่น้อย รวมทั้งในตอนนั้นด้วย

เธอเดินนำทางเขาเข้าบ้านไปทางประตูโรงรถ ผ่านครัว “ห้องนั่งเล่นอยู่ตรงนั้น...”

“ผมจะกินกาแฟในครัว” เขาว่า

“ให้ฉันเอาเสื้อโค้ตของคุณไปแขวนให้มั๊ยคะ”

“ผมจะเทรียงมันไปไว้ในเก้าอี้เอง”

แล้วเขาก็ทำอย่างดั่งว่า รวมทั้งหมวกแก๊ปสีแดงด้วย ผมสีน้ำตาลของเขาดูสปรกและยุ่งเหยิง รวากับไม่เคยผ่านหรือมาก่อนแลดูอุปถัมภ์พอ ๆ กับส่วนอื่นในตัวเขานั้นแหละ และเพราะว่าเขาไม่ได้สวมถุงมือ เขาจึงเริ่มเป่าลมใส่มือเพื่อให้มันอบอุ่น เธอพยายามจะไม่มองดูว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ แต่หันมาสาละวนกับการเตรียมกาแฟให้เขา

“บ้านคุณน่ารักดี” เขาแสดงความเห็นหลังจากนั้นลง

เธอยืนเหม่อมองดูหมวกกาแฟหนึ่ง ไม่ได้ปรายตาไปทางผู้มาเยือนเลยแม้แต่น้อย

“แกมยังอยู่คนเดียวชะด้วยสิ”

เธอไม่แม้จะไหวไหว ถึงแม้เธอจะไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเขาจะพูดหรือทำอะไรต่อไป แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาพูดออกมา ดูราวกับว่าเธอได้รู้ล่วงหน้าแล้ว เธอรู้แม้กระทั่งว่า ตอนนี้นั่งกำลังจ้องมองเธออยู่

“ทำไมคุณไม่ถอดเสื้อโค้ตเสียล่ะ” เขาถามขึ้น

เธอปฏิบัติตามคำพูดเขาแต่โดยดี เธอโยนเสื้อลงไปกองที่เก้าอี้ตามอย่างเขา จากนั้น จึงหันไปเผชิญหน้ากับเขาตรง ๆ เธอรู้ดีว่า ไม่ช้าก็เร็ว เธอก็ต้องเผชิญหน้ากับเขาสักวัน ดังนั้น เธอจึงจ้อง

เขาเสีย มองตรง ๆ ไปยังเปลือกตาที่หรีปิด แผลเป็นและปากบิดเบี้ยวของเขา ใบหน้านั้นแสนจะน่าสะพรึงกลัวราวกับปีศาจร้าย

“ฉันย้อนกลับไปยังที่เกิดเหตุเช้าวันรุ่งขึ้น” เธอพบว่าตัวเองกำลังบอกเขา “แต่คุณไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้วนี่ คุณไปไหนล่ะ”

เขาแสร้งยิ้มมากลัวอีกครั้ง “สงสัยเรื่องนั้นเองหรือ มิสซิสแรนด์”

“ใช่...ฉันติดใจเรื่องนั้นตลอดมา ฉันรู้ว่าฉันชนะอะไรเข้าสักอย่าง เพราะรดฉันมีรอยบุบฉี่ แต่ก็เลยคิดว่ามันสัตว์เข้านะ นึกว่ามันคลานหนีเข้าป่าไป”

“และความคิดนั้น ก็เลยทำให้คุณสบายใจ ไซม์ยะล่ะ”

“ก็ไม่ใช่หรอก เพราะฉันก็ไม่อยากทำร้ายสัตว์ด้วยเหมือนกัน”

“ผมตั้งใจที่ได้ยินคุณพูดยังงั้นมิสซิสแรนด์ ตอนที่เราได้พบกันแล้ว ผมจึงได้เห็นว่า คุณเป็นคนมีมนุษยธรรมมากทีเดียว”

เขาตากางเธอ...แน่ละ แต่เธอไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะไปเถียงเขา ดังนั้น เธอจึงยอมรับคำตากางนั้นโดยุษณี

“ก็คุณไปไหนล่ะ” เธอถามเขาอีก

“ผมบอกคุณแน่ มิสซิสแรนด์ นั่นเป็นเหตุผลที่ผมกลับมาที่นี่ไงล่ะ ก็เพื่อจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณฟัง แต่คุณนั่งลงทำใจเย็น ๆ ก่อนดีกว่านะ”

เธอเชื่อฟังเขาแต่โดยดี เธอรู้สึกตัวว่ามีแสงสังหารอะไรบางอย่างมาตลอดเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา บัดนี้ มันกลับกลายเป็นจริงแล้ว

“หลังจากที่รถคุณชนผม” เขาเริ่มเล่า ดวงตาข้างเดียวของเขาเพ่งมองมาบังคับให้เธอต้องสบตาเขาตอบ “คุณก็หยุดรถ แล้วก็เดินย้อนมา ตอนนั้นผมยังมีสติอยู่ ผมรู้ว่าคุณอยู่ที่นั่น แล้วคุณก็ถามว่า...คุณตายรึยังคะ”

เธอกัดริมฝีปากแน่น เธอจำได้แม่นยำเช่นกัน ถ้อยคำนั้นเป็นคำพูดของเธอเอง

“ผมเจ็บปวดมากเหลือเกิน มิสซิสแรนด์ แต่ผมได้ยินคำถามของคุณอย่างถนัดชัดเจน ผมยังจับน้ำเสียงของคุณได้ด้วย ความหมายที่แท้จริงของคำพูดของคุณ ก็คือ...ฉันอยากให้คุณตายเหลือเกิน เพราะเมื่อคุณตายไปแล้ว ที่นี้คุณก็จะฟ้องร้องเอาผิด ฉันไม่ได้...โอ...ตอนนั้นนั้นะ ผมรู้ได้ทันทีว่าคุณเป็นคนประเภทไหน หญิงสาวผู้ร่ำรวยขับรถคันโต ในขณะที่คนอย่างผมใช้ชีวิตส่วนใหญ่หมดไปกับการเดินตามข้างถนน และผมนี่ก็เกลียดคุณขึ้นมาจับใจ คนที่ขับรถชนผม แต่ไม่สนใจปล่อยทิ้งไว้ราวกับเป็นหมาตัวหนึ่ง และอยากให้ผมตาย ๆ ไปเสีย ผมเกลียดคุณมากเสียจนไม่อยากจะตอบคำถามคุณ ผมจะไม่ยอมแหกปากให้คุณรู้หรอกว่า ผมยังมีชีวิตอยู่ แล้วผมก็ดูคุณไม่ผิดจริง ๆ ไซม์ยะล่ะ เพราะคุณเล่นขับรถหนีไปเลย ไซม์ยะ แล้วก็ไม่มีรถพยาบาลมาสักคัน คุณปล่อยให้ผมตายอยู่ตรงนั้น อย่างลึมนะ ว่าการเพิกเฉยต่ออุบัติเหตุเช่นนี้เป็นข้อหาร้ายแรงมาก มิสซิสแรนด์”

“ฉันรู้ดี”

เธอมองใบหน้าอันน่าสยดสยองของเขาเพื่อหาร่องรอยของอะไรบางอย่าง “คุณก็เลยมาที่นี่เพื่อแบล็กเมลล์ฉัน งั้นไซม์ยะ”

เขาแสร้งยิ้มบุบเบี้ยว “ขอกาแฟผมเถอะ”

เธอขยับตัวทำตามคำสั่งเขาแต่โดยดีเช่นเคย เมื่อเธอหยิบถ้วยมาเพียงใบเดียว เขาก็บอกว่า “คุณจะไม่ดื่มกับผมหรือ” เธอจึงชงกาแฟ 2 ที่ เอนาคีมและน้ำตาลมาด้วย แต่แขกของเธอดื่มกาแฟดำ “คุณไม่เห็นดื่มเลย” เขาว่าพลางชี้ที่แก้วของเธอ เธอจึงจับกาแฟจากแก้วอย่างเชื่องช้า

“ผมขอเริ่มอย่างนี้ก็แล้วกัน มีสซิสแอนด์” เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด “ผมบังเอิญได้ออเดียตอนที่นอนบาดเจ็บอยู่กลางถนน ขณะที่คุณภาวนาให้ผมตายไปเสีย ผมคิดในใจว่า หากว่าหล่อนเรียกตำรวจหรือรถพยาบาลหรือใครก็ตามล่ะก็ หล่อนก็จะบอกพวกนั้นว่ามันเป็นอุบัติเหตุ และเพราะหล่อนเป็นหญิงสาวผู้ร่ารวย พวกเขาก็จะเชื่อหล่อนอย่างสนิทใจ แล้วบริษัทประกันก็จะมาเป็นผู้ดูแลรักษาผม ผมเป็นผู้แบกรับความเจ็บปวด ส่วนบริษัทประกันก็รับภาระค่าใช้จ่ายไป แต่หล่อนกลับไม่ต้องมารับผิดชอบกับเคราะห์กรรมครั้งนี้ด้วยเลย ซึ่งผมจะไม่ยอมให้มันเป็นอย่างนั้นเด็ดขาด”

เขาหยุดแล้วชิมกาแฟ “กาแฟดีและร้อนเสียด้วย” เขาเอ่ยชม “วันนี้ข้างนอกหนาวมากทีเดียว เธอยังคงรอฟัง รวากับนักโทษรอฟังคำพิพากษา

เขาจับกาแฟไปประมาณ 5-6 ครั้ง ก่อนจะกล่าวต่อ “ผมตัดสินใจว่า ผมจะย้อนกลับมาหาคุณสักวันหนึ่งเพื่อนของผมกับผม...”

“เพื่อนของคุณหรือ” เธอถามชัดขึ้น

“ถูกแล้ว เพื่อนของผมกับผม บังเอิญเรามีรถปิกอัพจอดไว้นอกถนนแถวนั้น ผมเดาว่า คุณคงไม่เห็นมันหรอก ยังไงก็เถอะเขาก็พาผมส่งโรงพยาบาล จากนั้น 2 วันต่อมา เขาก็ย้อนกลับมาเชีครดที่ชนผม เรามีเลขทะเบียนนะ คุณรู้อะไรมั๊ย และรถคันนั้นก็จอดอยู่ในโรงรถของคุณเอง เลขทะเบียนมันยังคงเป็นเลขเดิม เราค้นหาชื่อของคุณ คุณเป็นแม่มา้ยและอาศัยอยู่ในบ้านนี้ตามลำพัง และเราพบว่าเราสามารถจะแจ้งตำรวจได้ทุกเมื่อ...”

“คุณแจ้งตอนนี้เลย ก็ยังได้” เธอชัดขึ้น

เขาพยักหน้าและจับกาแฟอีก “เราแจ้งตำรวจเมื่อไหร่ก็ได้คุณคงไม่ลืมชื่อนี้ละ มีสซิสแอนด์”

เขาเป็นเหมือนแมงมุมยักษ์ดูร้ายกำลังพันใยออกมาพันรอบตัวเธอ และเธอกำลังหาทางพาตัวเองให้รอดพ้นจากใยแมงมุมนั้น “ดังนั้น คุณก็เลยตั้งใจจะมาแบล็กเมลฉัน” เธอเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนแรง “คุณจะไม่ได้เงินจากบริษัทประกันของฉันมากกว่าที่จะได้จากฉันหรอกเธอ”

คำตอบของเขาเรียบ ๆ แต่ชัดเจน “เราสามารถจะไปหาบริษัทประกันได้ทุกเมื่อถ้าเราต้องการ” เขากระแทกด้วยกาแฟลงโครม จนทำให้เธอสะดุ้ง “แต่คุณลืมไปแล้วหรือ ที่ผมพูดเมื่อคืนะ ปล่อยให้บริษัทประกันรับผิดชอบเรื่องทั้งหมด มันทำให้คุณสบายเกินไป ผมต้องการตกลงกับคุณโดยตรง ผมต้องการให้คุณต่างหากเป็นผู้ชดใช้”

“ฉันไม่รวย...” เธอเริ่มพูด

“แต่คุณมีอะไรมากกว่าเงิน”

เธอจ้องมองเขาอย่างงงงัน “ฉันไม่เข้าใจ”

“มองดูผมสิ” เขาออกคำสั่ง

สีหน้าของเขายามนี้ แสดงว่าเขากำลังยิ้มอยู่หรือเปล่านะ แผลเป็นที่กระตุกรังริมิปากด้านซ้ายของเขาให้เผยขึ้นจนเห็นฟัน แต่พิจารณาจากเรื่องจริงจิงที่เขากำลังเจรจา มันจะคงไม่ใช่รอยยิ้มแน่

“คุณมลิ มีสซิสแอนด์ จะต้องใช้เงินมากเท่าไร ถึงจะแก้ไขนี้ได้” เขาใช้มือชี้ไปยังโบหน้าของเขาไปยังโบหน้าที่ห้อยยาน แผลเป็นสีซีดราวศพ ริมฝีปากบิดเบี้ยว “เท่าไร...คุณบอกได้มั๊ย”

“บริษัทประกันของฉัน” เธอเอ่ยขึ้น “จ่ายได้ 1 แสน...”

ฝ่ามือซ้ายของเขาตบลงบนพื้นโต๊ะตึงปัง จนทำให้ถ้วยกาแฟกระเด็นกระดอน

“หุบปากเรื่องบริษัทประกันเสียทีเถอะ” เขาตวาดใส่เธอ “ผมไม่ต้องการเงินของเขา ผมต้องการชดใช้จากคุณ”

เธอยืนตัวลึบอยู่เบื้องหน้าเขากำลังโกรธเกรี้ยว

“ก็บอกแล้วว่าฉันไม่มีเงินมากนัก”

“เงินเธอ” เสียงตวาดดังลั่นจนแทบจะกลายเป็นเสียงกรีดร้อง “ผมไม่ได้ต้องการแค่เงินนะ”

เธอจ้องมองเขาด้วยความประหวั่นพรันพรึง “ดังนั้น คุณต้องการอะไร” คำถามของเธอแผ่วหวิวจนเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ

“ผมต้องการชีวิต” เขาตอบแผ่วเบาเช่นกัน

“อะไรนะ”

“ผมต้องการชีวิต”

“ชีวิตฉันเธอ...คุณมาที่นี่เพื่อฆ่าฉัน...” เสียงของเธอแผ่วเบาลงไปยิ่งกว่าเสียงกระซิบเสียอีก เขาส่ายหน้า “ไม่ใช่ชีวิตของคุณ มีสซิสแอนด์ แต่เป็นชีวิตผมต่างหาก ชีวิตที่คุณพากไปตอนรถชน ชีวิตที่ผมเคยมีก่อนหน้านี้ ชีวิตที่เคยปกติสุข”

คราวนี้เธอเปล่งเสียงกระซิบออกมาได้อย่างลำบากยากเย็นยิ่ง “ฉันจะทำอะไรให้...”

ดวงตาข้างเดียวของเธอจ้องมายังตัวเธอเหม็ง ราวกับศาลที่กำลังประกาศและคำพิพากษาของเขานั้นช่างรุนแรงและป่าเถื่อนยิ่ง

“ผมต้องการทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณมีบ้านหลังนี้ รถบัญชีเงินในธนาคารของคุณ แล้วก็คุณด้วย”

เธอกล้ำกลืนเสียงกรีดร้อง

“ตัวคุณ...” เขาย้ำอีกครั้ง “คุณนั่นแหละ เจนนีเฟอร์”

ในคืนนั้นเอง เมื่อแบรดมาถึงโดยที่ไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า เธอก็เพิ่งจะพ้นจากอาการช็อกมาหมาด ๆ และคงแลดูผิดปกติไปสำหรับเขา ซึ่งมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เสียด้วย เธอเหลือบมองเข้าไปในกระจกเงา แล้วก็พบว่าผู้หญิงที่อยู่ในกระจกนั้นแทบจะเป็นคนแปลกหน้า ริมแก้มซีดเผือด และดวงตาสีเทา

“เจน...เกิดอะไรขึ้นกับคุณนะ คุณไม่สบายหรือเปล่า?” แบรดจับไหล่เธอไว้ แต่เธอกลับสะบัดตัวให้พ้นจากมือเขาและถอยหลังออกห่าง “เจน...”

“แบรด ไปให้พ้นเถอะ โอ้ นี่ฉันไม่น่าเปิดประตูเลย”

“ถ้าคุณไม่เปิด ผมได้ฟังเข้ามานะสิ เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมจะไม่ไปไหนทั้งนั้น จนกว่าคุณจะบอกผมก่อน”

เจนนีเฟอร์จึงเล่าเรื่องแดนนี่ คอร์ทให้เขาฟัง แบรดได้ยินแล้วก็โกรธมาก ดูเหมือนกับว่า เขาร่วมจะทำอะไรรุนแรงได้ทันที แต่เธอเห็นได้ว่า เขาพยายามระงับสติอารมณ์อย่างเต็มที่ ตามปกติแล้ว แบรดเป็นคนใจเย็น พยายามแก้ปัญหาทุกอย่างด้วยเหตุผล คิดหาทางเลือกที่เป็นไปได้ออกมาใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมดทุกวิธี แล้วก็เลือกเอาวิธีที่เขาคิดว่าดีที่สุด แต่ในกรณีนี้ ดูเหมือนว่าเขายังคิดหาวิธีที่ดีที่สุดไม่เจอด้วยซ้ำ

“แล้วตอนนี้แดนนี่ คอร์ทอยู่ที่ไหน?” เขากถามขึ้นเมื่อเธอเล่าเรื่องทั้งหมดจบลง

“ข้างนอกณะคะ ในรถของฉันทัน”

“รถของคุณนะหรือ?”

“คะ คือเขาบอกว่า เขาอยากลองขับรถที่ชนเขาดู”

“ประเดี๋ยวมันก็ขโมยไปเสียหรือ?”

“โอ...แบรดคะ ฉันทันก็อยากให้เป็นเป็นอย่างนั้น ฉันทันอยากให้เขาขโมยไปซะ แล้วก็หนีไปเลย ฉันทันจะได้ไม่ต้องเห็นหน้าเขาอีกชั่วชีวิต”

แบรดพยักหน้ารับอย่างเคร่งขรึม “ใช่ ผมคิดว่าเรื่องมันจะได้จบลงเสียที”

“แต่ฉันทันรู้ว่ามันจะไม่ง่ายอย่างนั้น” เธอตอบกลับ “เขาจะต้องกลับมาอีกแน่”

“กลับมาทำไมอีก?”

“ฉันทันก็ไม่ทราบคะ”

“เจนน ผมจะเรียกตำรวจมาจับไอ้ทโมนนั้นไปซะ”

“ด้วยข้อหาอะไรกันคะ?”

“ก็มันพยายามจะแบล็กเมลล์คุณ”

“หรือคุณอยากจะให้เขาบอกตำรวจว่า ฉันทันเองก็ขับรถชนคนแล้วหึ”

“คุณปฏิเสธได้นี่นา รถคุณก็ขโมยใหม่เรียบร้อยแล้ว เขาจะเอาอะไรมาพิสูจน์ล่ะ มันก็เป็นแค่ข้อกล่าวหาลอย ๆ เท่านั้นเอง”

เธอส่ายหน้าพาลงทอดสายตามองดูเขาด้วยแววตาละลือ ทำไมเธอถึงไม่ยอมแต่งงานกับเขาเสียตั้งแต่ปีก่อนนี้ เมื่อเขาขอแต่งงานครั้งแรก เพราะหากเป็นเช่นนั้น เธอก็คงไม่ต้องมาอยู่ที่นี้ไม่ต้องขับรถผ่านถนนสายนั้น ไม่ต้องชนแดนนี่ คอร์ท และทำให้เขาพิการอย่างที่เป็นอยู่

“ฉันทันรู้สึกผิดจังคะ” เธอสารภาพ “ฉันทันรู้สึกว่าตัวเองต้องรับผิดชอบที่ทำให้ผู้ชายคนนั้นตกอยู่ในสภาพทุเรศทุรังแบบนี้ ฉันทันเป็นคนทำลายชีวิตทั้งชีวิตของเขา คุณไม่เห็นหรือคะ มันไม่ใช่แค่เรื่องถูกหรือผิดตามกฎหมายเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องของมนุษยธรรม ฉันทันรู้สึกว่าตัวเองไร้มนุษยธรรมมาก และฉันทันจะต้องชดใช้...อย่างเต็มที่ด้วย”

“หมายความว่ายังไง?”

“เขาบอกว่าฉันทันเป็นผู้ทำลายโอกาสที่จะทำให้เขาใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุขเหมือนผู้ชายคนอื่น เขาเองก็ต้องการบ้าน และผู้หญิงสักคน หมายถึงบ้านหลังนี้และตัวฉันทัน...”

“อะไรนะ...” แบรดเดินตรงรี่มาหาเธอทันที แต่เธอดอยหลังกรุดหนีเขาอีกครั้ง

เขาไม่ได้พยายามตามต่อ แต่กลับยืนกักตริมฝีปากนิ่งพลางกำหมัดแน่น “อ้อ...ดีนี่ เขาก็เลยได้รถคุณไป นั่นก็ช่างมันเถอะ แต่ถ้าลามปามมาถึงบ้านหรือผู้หญิงสักคนละก็...” เขาหยุดไปครู่หนึ่งและเอ่ยขึ้นอย่างช้า ๆ แต่หนักแน่น “เขาจะไม่มีวันได้คุณ”

ขณะที่ทั้งสองยืนจ้องหน้ากันนิ่งอยู่อย่างนั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มมาจากข้างนอก เสียงล้อดังครูดกับถนนก่อนจะหยุด เสียงประตูโรงรถเปิดแล้วก็ปิด จากนั้น ก็ตามมาด้วย

เสียงกุกกักภายในบ้าน เสียงฝีเท้า เป็นเสียงฝีเท้าที่ตั้งไม่เป็นจังหวะสม่ำเสมอ ต่อมา...ร่างของแดนนี่ คอร์ทก็ปรากฏขึ้น

คอร์ทพูดราวกับ เขาเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้เอง “ผู้ชายคนนี้เป็นใคร เจนนิเฟอร์?”

“นี่แบรด ริชมอนด์ค่ะ” เจนนิเฟอร์ตอบอย่างอัตโนมัติ “เขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดคนหนึ่งของฉัน และเขาทราบแล้วว่า คุณเป็นใคร”

เธอเห็นแบรดยืนจ้องดูร่างเจ้าปีศาจร้ายอย่างตกตะลึง มองดูซาพิการ...ใบหน้าอัปลักษณ์ยับเยินของเขา แบรดเป็นคนที่มิสซูซาตญาณเอาตัวรอด และมีความสามารถในการจัดการปัญหาได้อย่างดีมาก ซึ่งนั่นละที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จในด้านธุรกิจ เธอจึงเห็นว่าเขาสงบนิ่งและมั่นคงมากในตอนนั้น เขาอาจจะเครียด แต่ก็ไม่มีอาการวิตกกังวลอย่างเธอ

“เจนนิเฟอร์กับผมเป็นเพื่อนสนิทกันมากครับ คุณคอร์ท” เขาเอ่ยขึ้น “เราเคยคุยเรื่องจะแต่งงานกันบ้างเหมือนกัน แม้ว่าจะยังไม่มีโครงการแน่นอน เพราะฉะนั้น ผมจึงคิดว่าอะไรที่เป็นปัญหาของเธอ ก็ย่อมเป็นปัญหาของผมด้วยเหมือนกัน” ชายอัปลักษณ์เอนกายพิงฝา ทิ้งน้ำหนักตัวไปที่ฝาผนัง เพื่อไม่ให้ขาซ้ายของเขาต้องรับน้ำหนักมากนัก เขาไม่เอ่ยปากว่าอะไร

“แล้วมันก็ดูเหมือนว่า ตัวคุณจะเป็นปัญหาด้วยนะ คุณคอร์ท” ใบหน้าบิดเบี้ยวสยະຍိမ်

“เรื่องที่คุณพูดกับมิสซิสแอนด์นี่ เธอเล่าให้ผมฟังหมดแล้ว คุณอ้างว่าคุณถูกรถของเธอชน แล้วก็ไปเพื่อนช่วยพากลับบ้านรถปิกอัป คุณจึงรอดชีวิตมาได้ คุณอ้างว่ารถคันนั้นจอดแอบอยู่ในป่าแล้ว ตอนที่เกิดอุบัติเหตุอยู่ เพื่อนของคุณไปอยู่เสียที่ไหนกันล่ะ อยู่กับคุณหรือ...หรือว่าอยู่ที่อื่น แล้วตัวคุณล่ะ มาทำอะไรอยู่แถวนั้นในตอนดึกแบบนี้ เดินอยู่ในป่า หรือว่าเดินอยู่บนถนน”

ดวงตาสีฟ้าอมทุกซ์คู่หนึ่งตัวดกกลับมายังผู้ป้อนคำถามด้วยแววเยาะเย้ย ลี้นสีแดงแลบออกมา เสี้ยริมฝีปากบิดเบี้ยว “หาของแดนนี่ คอร์ทตอบ

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็บ้านเรือนแถวนั้นดูดี ๆ ทั้งนั้น แล้วบ้านแต่ละหลังก็อยู่ห่างกันตั้งเยอะ เราเลยคิดว่า เราอาจจะได้เจออะไรดี ๆ มีราคาเข้าบ้าง”

“หมายความว่า คุณคิดว่าอาจจะได้เจอบ้านเปลี่ยว ๆ สักหลังที่เจ้าของไม่อยู่ แล้วจะได้บุกเข้าไปนั่นสิ”

“ก็อาจเป็นนั่น”

“แล้วทำไมคุณไม่อธิบายเรื่องนี้ให้มิสซิสแอนด์นี่ฟัง”

“ก็เธอไม่ได้ถาม”

“งั้นคุณก็จงเป็นนักย่องเบามืออาชีพไซไซใหม่ คุณคอร์ท”

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้น” แदनนี่ คอร์ทว่า พलगพุงตัวเดินข้ามห้องและไปนั่งจมอยู่ในเก้าอี้ตัวที่สบายที่สุด ซึ่งหันหน้าเข้าหาเดาผิง ท่าทางเขาเหน็ดเหนื่อยเต็มทน

“ยังงี้ก็เถอะ มันจะมีความหมายอะไรกันล่ะ ผมก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เจนนิเฟอร์ขับรถชนมนุษย์คนหนึ่ง เจนนิเฟอร์ขับรถชนมนุษย์คนนั้น แล้วก็ปล่อยให้เขาอนรอกความตายอยู่กลางถนน”

“เลิกเรียกเธอว่าเจนนิเฟอร์เสียที” ดูเหมือนว่าแบรดจะควบคุมตัวเองไม่ได้ชั่วขณะ เขาริบทันหลังกลับและพยายามควบคุมสติอย่างเต็มความสามารถ แน่ละ เขาจะจับไอ้ตัวร้ายนี้โยนออกจาก

บ้านไปได้ง่าย ๆ แม้กระทั่งจะฆ่าเขาก็เมื่อไหร่ก็ได้ แบริตดูเหมือนอยากจะทำอย่างนั้นเต็มทน แต่เขาก็
 อุดส่าห์หันไปหาเจนนิเฟอร์

“ทำไมไม่เรียกตำรวจ ทโมนี่มันอาชญากรชัด ๆ”

“คุณพิสูจน์ไม่ได้นี่” คอร์ทซัดขึ้นกลางคัน

แบริตทรุดตัวลงนั่ง เขาดูสงบลงมาก เขาจ้องมองคอร์ทอยู่นาน จากนั้นก็เริ่มระดมคำถาม

“คุณว่าเพื่อนของคุณพาคุณไปโรงพยาบาล ทโมนี่อะไรที่รับรักษาคุณ”

“ทโมนี่มันจะแตกต่างกันตรงไหน”

“ดูเหมือนว่าทโมนี่กับโรงพยาบาลนั้นจะรักษาคุณได้ไม่ดีเท่าไรหรอก”

“ผมออกมากลุ่มทุเรศทุรังมาก”

“ใช่...แต่ศีลธรรมพลาสดิกสมัยนี้มันก้าวหน้ามากนะคุณทโมนี่มีจรรยาแพทย์ดีพอน่าจะ...”

“แบริต...หยุดเถอะ” เจนนิเฟอร์ตะโกนก้อง “ทำไมคุณถึงอยากจะทำเขาให้จนมุมน่ะ”

“ผมไม่ได้คิดจะทำเขาหรอกนะ ผมต้องการข้อเท็จจริงต่างหาก ทำไมล่ะ เราไม่มีสิทธิ์จะรู้ข้อ
 เท็จจริงหรอกหรือ ดูผู้ชายคนนี้ได้ ๆ ลี เจน ไซ...เขาพิการ และเขารู้ว่าคุณขับรถชนใครหรืออะไรสัก
 อย่างบนถนน แต่ก็ยังไม่มื่ออะไรมาพิสูจน์ได้นี่ เราจะรู้ได้ยังไงว่าคุณขับรถชนเขา แล้วก็ผลเป็นบนใบหน้า
 เขานะนะ ดูเหมือนจะเป็นแผลที่เกิดขึ้นนานแล้วด้วย”

“คุณเป็นทโมนี่หรือ” คอร์ทถามขึ้น แต่ไม่ใช้ด้วยน้ำเสียงโกรธเกรี้ยว กลับเป็นเสียงอันเหนื่อย
 อ่อน “คุณรู้ข้อแตกต่างระหว่างแผลเป็นเก่ากับแผลเป็นใหม่ด้วยหรือ”

“เปล่า แต่ผมหาใครสักคนที่มีเรื่องนี้ดีได้แน่ ว่าแต่คุณจะยอมให้ตรวจร่างกายไหมล่ะ”

คอร์ทเอนกายลงพิงพนักเก้าอี้ “ไม่...ทำไมผมจะต้องตรวจด้วย เจนนิเฟอร์เชื่อผม แล้วทำไม
 ผมจะต้องสนใจความเห็นของคุณหรือใครหน้าไหนอีก”

แบริตหันหน้าไปหาเธอทันที “คุณเชื่อเขาแล้วหรือนี่?”

เจนนิเฟอร์พยักหน้า

“อย่าลืมนะ เพื่อน” คอร์ทอธิบายเสียเอง “ผมบรรยายเหตุการณ์วันนั้นให้เธอฟังตั้งแต่แรก
 เมื่อเจนนิเฟอร์ลงจากรถ เธอก็เดินย้อนกลับมาดู แล้วผมก็ได้ยินเธอพูดว่า “คุณตายหรือยัง” เธอพูด
 คำนี้จริง ๆ ไม่เชื่อกี่ถามเธอดูสิ ถ้าผมไม่ใช่คนที่นอนอยู่ตรงนั้นผมจะได้ยินประโยคนี้อย่างไร”

แบริตสบตาเธอ แววตาของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและสิ้นหวัง

เธอพยักหน้าอีกครั้ง “ไปซะเถอะคะ แบริต คุณช่วยอะไรไม่ได้แล้ว”

“จะให้ผมปล่อยคุณไว้ที่นี่กับทโมนี่นี่หรือ?”

“คะ”

“กังวลอะไรไปเล่า เพื่อน” คอร์ทซัดขึ้น “คุณคิดว่าผมจะข่มขืนเธอหรือ บางทีผมอาจจะเคย
 เป็นทโมนี่ และตอนนี้ ด้วยสภาพร่างกายแบบนี้ผมเป็นไม่ได้อีกแล้ว แต่ยังไงผมก็ไม่ใช่นักวิจัยบ้า
 ตัดทอนนะ ๆ ผมจะนอนในห้องรับรองแขกไปก่อน จนกว่าเจนนิเฟอร์กับผมจะแต่งงานกัน”

“เจน...” แบริตเดินอาด ๆ เข้ามาขยี้มโหล่ของเธอทันที “คุณจะไม่แต่งงานกับเขาไซ้ไหม เจน”

“จะให้ฉันทำอะไรได้อีกคะคะ?”

“ปล่อยให้เขาไปแจ้งตำรวจสิ ยอมให้พวกเขาจับคุณไปขังคุก ซักปีนึงยังดีกว่า...”

“ทำแบบนั้นไม่ได้ช่วยอะไรแดนนี่เลยนะคะ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“เจน คุณทำแบบนี้ไม่ได้นะ ก็คุณจะต้องแต่งงานกับผม”

“นั่นมันเป็นอดีตไปแล้วค่ะ แบริด เราไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว ตอนนี้นั้นมีภาระอื่นที่ต้องรับผิดชอบ”

“เจน...ผมยอมไม่ได้”

“ได้โปรดไปเสียเถอะค่ะ แบริด”

“ผมยอมไม่ได้”

เธอแข็งใจเผชิญหน้ากับเขาตรงๆ “ถ้าฉันก็จะเรียกตำรวจฉันจะบอกตำรวจว่าแบริด ริชมอนด์บุกรุกเข้ามาในบ้านของฉันขัดความประสงค์ของฉัน และฉันต้องการให้เขาไปเสียให้พ้น”

เขาถอยกรูดออกห่างจากเธอ

“คุณบ้าไปแล้ว” เขาระบายลมหายใจ “ไอ้ทอมที่นั่นอยู่นั้นเป็นคนบ้า แต่คุณบ้ายิ่งกว่ามันอีก”

เขาหันหลังกลับ แล้วก็รีบผลุนผลันออกไปทางประตูหน้า โดยไม่กล่าวลาสักคำ เธอเดินตรงไปยังประตู และปิดให้เรียบร้อย ขณะที่เขาขับรถออกไป จากนั้น เธอก็หันมาเผชิญหน้ากับแดนนี่ คอร์ท

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เธอล้อว้าวกับลูกแกะเชื่อง ๆ ตัวหนึ่ง

“คุณคิดว่าผมเป็นคนบ้ากามไปด้วยอีกคนหรือเปล่า?” เขาถาม

“ฉันรู้แต่เพียงว่า คุณเป็นคนที่ถูกฉันทำลายชีวิต ก็เท่านั้น”

“ดี...เพื่อนคุณคนนั้นนะ พยายามจะเป่าหูคุณ พยายามจะยึดเย็บข้อหาข่มขืนให้ผม แต่ผมไม่หลงกลหรอกนะ ผมจะนอนในห้องรับรองแขกจริง ๆ เราจะให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างถูกต้องและหมดจดงดงาม เพราะว่าผมต้องการทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของคุณ รวมทั้งตัวคุณด้วย เจนนิเฟอร์ เอาละ...คุณไปนอนได้แล้ว พรุ่งนี้เรายังมีเรื่องที่ต้องทำกันอีกมากมาย เช่น ไปจดทะเบียนสมรส แล้วก็วางโครงการฮันนีมูน ผมกำลังคิดถึงเรื่องนั้นอยู่...เจน ฮันนีมูน”

เธอจึงเดินไปยังห้องนอนของตัวเองอย่างว่าง่าย ปลอบให้เขานั่งอยู่ตรงนั้น ในเก้าอี้ตัวโปรดของเธอ จ้องมองดูเปล่งไปในเตาผิงของเธอ และเป็นเจ้าของเธอโดยสมบูรณ์

แดนนี่ คอร์ทปรากฏตัวขึ้นในวันอังคาร จนถึงวันนี้ก็ล่วงเข้าวันพฤหัสบดี ทะเบียนสมรสและการเตรียมการในขั้นต้นเสร็จเรียบร้อยไปหลายเรื่องแล้ว พิธีแต่งงานกำลังทอดรออยู่เบื้องหน้า ซึ่งแดนนี่วุ่นวายกับการนี้มาก

“บาทหลวงเวโรนจะทำพิธีแต่งงานให้เราตอน 4 โมง” เขาบอกเธอ “แล้วผมก็จะงอท้องพักค้างคืนไว้ที่แซนด์เบอร์รี่ เราจะไปฮันนีมูนทางใต้กัน ช่วงนี้ฟลอริดาคงมีคนพลุกพล่านมาก แต่เราคงพอจะหาที่สงบ ๆ ได้หรอก ผมอยากนอนแผ่อาบแดดเต็มที่” เธอไม่ได้โต้แย้งอะไร แต่ออกไปธนาคาร และเบิกเงินสำหรับใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางครั้งนี้แต่โดยดี

เธอเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าภายใต้สายตาอันคมกริบของแดนนี่

“สูตลีเซียว่อนนั้นนะ” เขาว่า “คงจะเหมาะมากทีเดียวสำหรับวันพิธี” จากนั้น เขาก็สำรวจดูตู้เสื้อผ้าของเธอจนหมด รวมทั้งเลือกบิกินีที่มีอยู่หลายชุด เอาไว้ให้เธอใส่ในชายหาดฟลอริดา ทั้งหมดนั้นถูกจัดลงกระเป๋าเดินทาง 5 ใบ ซึ่งเป็นของเธอทุกใบ แน่ละ...ตัวเขาขอมไม่มีสัมภาระอะไรเลย แต่เขาบอกว่า จะซื้อข้าวของที่จำเป็นเอาระหว่างทาง เมื่อได้เวลา 3 โมง แดนนี่กำลังชนกระเป๋าเธอไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใส่ไว้ในรถสเตชันวากอน และแล้ว เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังขึ้น แบริดนั่นเอง เธอไม่ได้พบเขายีกเลยตั้งแต่วันอังคาร

“ขอบคุณพระเจ้าที่คุณยังอยู่ที่นั่น” เขากล่าว “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม?”

เธอรู้ว่าเขามาหมายถึงอะไร “คะ ฉันไม่เป็นอะไร”

“ดีแล้ว ผมจะออกไปหาคุณเดี๋ยวนี้เลย”

“อย่าคะ” เธอรีบขัดขึ้น แล้วก็บอกเขาเรื่องแผนการแต่งงาน

แต่เขารีบแทรกขึ้นก่อนที่เธอจะทันได้เล่าจบ “รอก่อน เหน่วงเวลาเขาไว้จนกว่าผมจะไปถึงบ้านคุณเข้าใจไหม”

“แบริดคะ จะมีประโยชน์อะไร...”

“ฟังนะ...ผมเพิ่งได้ข้อมูลอะไรบางอย่าง ผมคิดว่าผมเช็กไปตามโรงพยาบาลและคลินิกทุกแห่งที่อยู่ในรัศมี 100 ไมล์แล้ว ผมขอดูประวัติคนไข้เพื่อหาชื่อแดนนี่ คอร์ท ซึ่งแต่ละแห่งก็ให้ความร่วมมือดี และผมยังได้รับความช่วยเหลือจากตำรวจที่ผมรู้จัก ปรากฏว่า ไม่มีแดนนี่ คอร์ท คุณเข้าในซัดเจนดีหรือยัง เขาอาจจะใช้ชื่อปลอม...เป็นไปได้ แต่เรารู้ที่ว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นวันไหน 25 มิถุนายน ใช่ไหม แต่ไม่มีแห่งไหนมีบันทึกเลยว่าได้รับคนไข้ที่ประสบอุบัติเหตุด้วยบาดแผลแบบนั้น ในวันที่ 25 มิถุนายน และอีกหลายวันหลังจากนั้น ที่นี้คุณเข้าใจหรือยัง”

“เพื่อนของเขาอาจจะขับรถพาเขาไปโรงพยาบาลที่อยู่ไกลกว่า 100 ไมล์ก็ได้นี่คะ” เธอยังอย่างอ่อนระโหย

“ใช่...แต่เพื่ออะไรละ เขาจะทำอย่างนั้นทำไม เขากำลังบาดเจ็บ ร่อแร่อาจจะตายเมื่อไหร่ก็ได้ไม่เห็นจะสมเหตุสมผลเลย”

“แบริดคะ...ไม่มีประโยชน์หรอก คือฉันรู้สึกผิด...”

“คุณฟังผมนะ ถ่วงเวลาเขาไว้...อย่าเพิ่งออกจากบ้าน ผมจะไปถึงที่นั่นภายใน 30 นาที บางทีอาจจะแค่ 20 นาทีด้วยซ้ำ คุณอยู่นั้นอย่าไปไหนนะ...ผมรักคุณ” แล้วเขาก็วางหู

เธอเดินออกมาจากโทรศัพท์ หยุดอยู่ที่กระจกเงาและมองดูเงาของตัวเอง เธอสวมสูทสีเขียวย่อมน ผมเผ้าเรียบร้อย แต่หน้าแต่พองาม แต่เธอดูไม่เหมือนคนที่กำลังจะเป็นเจ้าสาวเลยแม้แต่น้อย ดูเหมือนนักโทษประหารที่รอคำพิพากษามากกว่า จริงสินะ...ก็เธอเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เป็นนักโทษผู้ไร้มนุษยธรรม.....ซัดใช้ด้วยชีวิต เธอเห็นภาพสะท้อนของตัวเองสั้นระริกไปทั้งตัว วันนั้น ถ้าเธอขับรถชนแดนนี่ คอร์ทตาย แล้วก็โทรศัพท์ไปตำรวจและเรียกรถพยาบาลทันที วันนี้เธอก็คงเป็นอิสระไปแล้ว ใครจะมาพิสูจน์ได้ว่าเธอขับรถเร็วเกินกำหนดหรือเปล่า หรือหากเธอชนเขาจนบาดเจ็บแล้วก็โทรศัพท์ทันที วันนี้เธออาจต้องทุกข์ทรมาน แต่อย่างไรก็ยังเป็นอิสระ

แต่นี้เธอกลับทำร้ายเขา...แล้วก็หนี...อย่างเฉยเมยไม่สนใจว่าเขาจะทุกข์ทรมานแค่ไหน หรือตายหรือเปล่า ดังนั้น ในวันที่เธอจึงไม่สามารถจะเป็นอิสระไปได้ แต่ต้องซัดใช้ด้วยชีวิต

ก็ยุติธรรมดีแล้วมีใช่หรือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอฉกชิงมาจากชีวิตเขา เธอก็กำลังซัดใช้คืนให้เขาแล้วทั้งหมด หรือทั้งหมดเท่าที่เธอจะให้ได้นั่นแหละ

“เจนนิเฟอร์ ได้เวลาไปกันแล้วละ” เสียงของแดนนี่ดังมาจากในครัว

เธอทำตามคำสั่งอย่างอัตโนมัติ รีบตรงไปหาเขาในครัว

“เจ้าสาวสวยมาก” เขากล่าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นี่เขากำลังเยาะเย้ยเธอหรือเปล่านะ...เธอจะรู้อะไรกัน

เขาเปิดประตูข้างรถเธอ เธอจึงเดินออกไปยังโรงรถสเตชันวากอน พาหนะมรณะซึ่งเคยเป็นของเธอจอดนิ่งอยู่ ตอนท้ายเต็มไปด้วยสัมภาระสำหรับการขึ้นเนิน เจ้าบ่าวของเธอเปิดประตูที่หนึ่งข้างหน้าสำหรับผู้โดยสารให้ เธอปีนขึ้นไป ประตูโรงรถบานใหญ่ซึ่งควบคุมด้วยปุ่มบนกำแพงค่อย ๆ เปิดออกช้า ๆ แสงแดดทึมเทาของเดือนมกราคมสาดส่องเข้ามา เจ้าบ่าวอัปลักษณะของเธอเดินกะเผลก ๆ ไปยังที่นั่งของคนขับ แต่ก่อนที่เขาจะก้าวขึ้นประจำที่ เธอก็ฉวยกุญแจรถออกมาจากที่เสียบกุญแจข้างพวงมาลัยทันที

เขาไม่ทันรู้ตัวว่ากำลังเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำเสียแล้ว จนกระทั่งเขาขึ้นมานั่งหลังพวงมาลัยนั้นแหละ เธอจึงเริ่มรู้สึกถึงความเครียดขมขื่นของเขา

“เจนนิเฟอร์” เขาเอ่ยขึ้นหลังจากเงยไปชั่วอึดใจ “กุญแจไปไหน”

“อยู่ที่ฉัน” เธอตอบ

“ส่งมาให้ผม...มา”

“ไม่”

เขาเงยไปอีกครู่หนึ่ง รวากับกำลังหยั่งวัดใจเธอ ในที่สุดเขาก็เป็นผู้เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เขาถามด้วยเสียงราบเรียบ

“แบรด ริชมอนด์โทรมา เขาเช็กไปตามโรงพยาบาลต่าง ๆ แล้ว ปรากฏว่าไม่เคยมีบันทึกประวัติคนไข้ที่ชื่อแดนนี่ คอร์ธ หรือใครก็ตามที่ได้รับการรักษาบาดแผลอย่างที่ฉันเป็นเลย ในช่วงวันที่ 25 มิถุนายน”

“ดังนั้น ตอนนี้คุณก็เลยชักจะไม่เชื่อผม” เสียงของเขายังคงราบเรียบ และเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

“คุณไปรักษาที่โรงพยาบาลไหน กับหมอคนไหน?”

“ผมตอบคำถามนั้นไม่ได้หรอก แม้คุณจะอยากรู้มากเพียงใดก็ตอบไม่ได้ เจนนิเฟอร์ ผมมีเหตุผลที่จะต้องปกป้องใครบางคน”

“ถ้างั้นฉันไม่แต่งงานกับคุณ” เธอรู้สึกแปลกใจในความเด็ดเดี่ยวของตัวเองมาก ภูมิใจในความเข้มแข็งภายในตัวเธอ รวมทั้งการตัดสินใจและความตั้งใจของเธอ แบรดจะภูมิใจในตัวเธอด้วยไหมนะ เธอได้แต่หวังเช่นนั้น ข้อพิสูจน์ของแบรดเป็นสิ่งสำคัญมาก มันเป็นเรื่องเดียวในตอนนี้ที่เธอสามารถจะยึดกุมเอาไว้ได้

ร่างของแดนนี่สั่นระริก “คุณจะไม่ชดใช้หนี้ชีวิตที่ทำบาปไว้กับผมหรือหรือ?”

“ไม่ จนกว่าฉันจะแน่ใจว่าเป็นหนี้คุณจริง”

“ก็ผมอธิบายเหตุการณ์ในวันที่เกิดอุบัติเหตุให้คุณฟังจนหมดแล้ว ผมจะรู้อะไรยังไงถ้าไม่ได้อยู่ที่นั่นเอง”

“อาจจะไม่มีใครเล่าให้คุณฟังก็ได้”

“ใครล่ะ?”

“ก็คนที่ฉันขับรถชนจริง ๆ อาจจะบอกคุณก่อนเขาตาย เพื่อนคนนั้นของคุณไงล่ะ บางทีคุณอาจจะเป็นเพื่อนของคนที่ถูกฉันชนก็ได้ แล้วคุณก็อาจจะเป็นคนขับรถปิกอัพพาเขาไปโรงพยาบาล”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เขาหัวเราะเบา ๆ อย่างเยาะเย้ย “นี่แบรด ริชมอนด์คงจะเอาความคิดบ้า ๆ นี้มาใส่ให้คุณเป็นแน่”

เธอไม่ยอมจำนนต่อคำตากถางของเขาย่างเคย “อาจจะใช่” เธอโต้ “แต่ฉันต้องการให้คุณพิสูจน์อีก”

เขาหัวเราะอีกครั้ง “ผมจะพิสูจน์อะไรให้คุณดูได้อีกล่ะ”

เธอเริ่มลังเล แต่ก็เพียงชั่ววูบเดียวเท่านั้น “คุณจำได้ดีแค่ไหนว่า คุณถูกรถชนได้ยังไง”

“หมายความว่าอะไรนั่น?”

“ฉันเองจำรายละเอียดได้อย่างแจ่มแจ้ง” ความมั่นใจของเธอเริ่มทวีขึ้น ขณะที่เธอพูดถึงตอนนี่ “เขาเป็นอย่างไรในตอนที่ฉันเห็นเขาครั้งแรก แล้วรถชนเขาได้ยังไง เท่านั้นแหละ คุณจำได้ดีแค่ไหน”

“ผมบอกคุณไปหมดแล้ว”

“คุณบอกฉันแต่เหตุการณ์หลังจากถูกรถชน ตอนที่ฉันลงจากรถและเดินกลับไปดู แล้วก็พูดว่ายังไง แต่คุณจำเหตุการณ์ตอนถูกรถชนได้ดีแค่ไหน”

เขาเงิบ เธอไม่ได้มองหน้าเขา เธอพยายามหลีกเลี่ยงการสบตาเขาตรง ๆ แต่เธอรู้สึกได้ว่าเขาระมัดระวังตัวอย่างเต็มที่และระมัดระวังทุกคำพูดที่เขาปล่อยให้หลุดปากมา

“ร่างผมกระเด็นตอนถูกรถชน” เขาตอบซ้ำ ๆ “โดนที่ขา...ที่หัว...”

“ใช่ แต่อย่างไรล่ะ ส่วนไหนของรถที่ชนคุณ คุณล้มลงหรือเปล่า หรือว่ากระเด็นไปไกลแค่ไหน รถแล่นทับคุณหรือเปล่า ถ้าทับแล้วทับข้างไหน?”

“เจนนีเฟอร์...เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างกะทันหันมาก ผม...”

เธอยังคงมองตรงไปข้างหน้า...สายตาระทบผนังโรงรถหนึ่ง

“ฉันยอมรับคำแก้ตัวนั้นไม่ได้หรอกนะ คุณคอร์ท อย่าลืมนสิ คุณเพิ่งจะบอกฉันเองว่าสติสัมปชัญญะคุณดีมากจนจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นได้ชัดเจน”

“มันไม่เหมือนกัน”

เธอรู้สึกว่า บัดนี้เขาดกเป็นฝ่ายถูกต้อนแล้ว เขาไม่ได้เยาะเย้ยเธออีกต่อไป แต่เขาพยายามจะเกลี้ยกล่อมเธอ “มันไม่เหมือนกันหรอก ระหว่างเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน กับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเรามีเวลาตั้งตัวและมีสติสัมปชัญญะดีพอที่จะจำได้อย่างชัดเจน” “แต่มันก็กะทันหันสำหรับฉันเหมือนกัน” เธอโต้กลับทันที ปราศจากความเมตตาแม้แต่น้อย “ภาพนั้นยังติดตาฉันอยู่...ที่จริงมันติดตาฉันเสมอ”

“ทั้งหมดที่ผมเห็นก็คือไฟหน้ารถ ตอนนั้นผมตาพร่ามัวไปหมด ผมไม่รู้แม้กระทั่งว่าจะหลบไปทางไหนได้”

“คุณคงถูกชนเข้าทางซ้ายละสิ”

“แน่แล้ว”

“แล้วยังไงอีก?”

“ผมไม่รู้”

“แต่ฉันต้องการข้อพิสูจน์”

“ข้อพิสูจน์...” อารมณ์ของเขาแปรเปลี่ยนเป็นฉุนเฉียวขึ้นมาทันที บางที เขาอาจจะเกิดบ้าขึ้นมาจนทำอะไรรุนแรงก็ได้ แต่เธอต้องเสียวแล้ว “ข้อพิสูจน์เธอ...” เขาตะโกนราวคลุ้มคลั่ง “มองดูผมสิ...ดูร่างกายอัปมงคลยับเยินของผมสิ”

“แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่ฉันจำได้ พิสูจน์สิ่งที่ฉันจำได้สิ” เสียงของเธอขาดหาย

เขาทอหายใจแรง ๆ อยู่ข้างเธอ ลมหายใจร้อนผ่าวของเขาเป่ารดข้างแก้ม “ผมไม่เข้าใจ”

ตอนนี้เธอเริ่มเห็นทางออกไปเลือนรางแล้ว เมื่อมองผ่านกระจกรถตรงไปยังผนังโรงรถเบื้องหน้า บนกำแพงว่างเปล่า ภาพแห่งความทรงจำอันเป็นเงาราง ๆ ก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ

“แสดงให้ฉันดูสิ” เธอรีบคว้าเขา “ถ้าสิ่งที่คุณจำได้มันตรงกับที่ฉันจำได้”

เขาลังเล “หมายความว่า...จะให้ผมลงไปแล้วก็แสดงท่าฎีกาต่อหน้าคุณตอนนี้หรือ?”

“ใช่ ใช่ ควรจะเป็นอย่างนั้น”

เขาเปิดประตู ก้าวลงจากรถ เดินลากขาไปอยู่เบื้องหน้ารถเธอ แล้วก็ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น พลังสลดตาเธอตรง ๆ

“ผมดูเป็นไงล่ะ” เขาร้องลั่น “เหมือนภาพความทรงจำของคุณหรือเปล่า”

ใช่...เหมือนมาก แม้ว่าในโรงรถขณะนี้จะสว่างไสวไปด้วยแสงแดด แทนที่จะเป็นไฟหน้ารถแต่ความทรงจำอันเสมือนออกถึงความประหลาดพิสดาร เพราะเธอรู้สึกเหมือนเห็นเขากำลังสละเยิมอย่างผู้ชนะ

รายละเอียดประการสุดท้าย เป็นเรื่องเล็กน้อยแต่สำคัญยิ่ง

“ยกแขนซ้ายคุณขึ้นสิ” เธอตะโกนใส่เขา “ยกขึ้นบังหน้าคุณไว้ อย่ามองมานะ...พยายามป้องกันใบหน้าของคุณไว้...อย่ามองนะ นั่น...อยู่อย่างนั้นแหละ”

เขาทำตามคำสั่งของเธออย่างว่าง่าย

เธอรู้จักรถของเธอดีว่า มันออกตัวได้เร็วเพียงไร เธอเสียบกุญแจรถ แล้วก็บิด เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มขึ้นราวกับมีชีวิตเกือบรอโตะ ติดตัวเตรียมพร้อมจะออกรถ

จากนั้น เสียงร้องของเขาก็ดังขึ้น ในขณะที่รถถลาไปข้างหน้าช้า ๆ แม้กระทั่งเท้าของเธอยังไม่ทันแตะคันเร่งเลยด้วยซ้ำ ร่างของเขาเบียดชิดติดกำแพงโรงรถ เธอเองก็กรี๊ดร้องด้วยเหมือนกัน เธอเลื่อนตัวไปยังที่นั่งคนขับ พยายามจะความเท้าทาคันเร่ง เพื่อที่เธอจะได้เหยียบมันเต็มแรง ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้จับกันเสียที!

ทันใดนั้น แบริดก็ไถลมา ไถลกว้างของเขาบังประตูคนขับไว้มิด ส่วนแขนของเขาพยายามจะดึงตัวเธอออกมา “ฉันจะฆ่ามัน..มันเป็นทางเดียวเท่านั้น..จะได้เลิกทุกข์ทรมานกันเสียที่ฉันจะได้เข้าคุกให้หมดเรื่องหมดราวไป” เธอได้ยินเสียงเขาตะคอก

ผู้ชายอัปมงคลคนนั้นหันมาเผชิญหน้าทั้งคู่ ดวงตาข้างเดียวของเขาเบิกกว้างและชาวโพลนอย่างหวาดกลัว

“คอร์ท บอกความจริงมาเดี๋ยวนี้”

“ความจริงไม่ใช่ผมหรอก...” เขาทอหายใจแรง “ที่จริงผมมีขาแบบนี้ หน้าแบบนี้ ก็เพราะอุบัติเหตุรถบรรทุกชนเมื่อ 4 ปี ก่อน เจนนิเฟอร์ชนหมาผมตาย ผมฝังมันไว้แล้วในป่า ผมพาพวกคุณไปดูก็ได้ ผมรู้ว่าเธอคิดว่าเธอชนคนตอนที่เธอลงมาถามว่า “คุณตายหรือยัง” นั่นแหละ ผมก็เลยเกิดโอเคเดียวมาสวมรอยมัน ผมรักหมาตัวนั้นมากนะคุณ...มันเป็นสิ่งเดียวที่รักผม”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แล้วทั้งคู่ก็ยืนเคียงข้างกัน ฝ่ามมองคอร์ทเดินกะเผลกจากไป เขาจากไปตามถนนเหมือนกับเมื่อเขามานั้นแหละ พวกเขาเสนอตัวจะพาคอร์ทไปส่งที่ป้ายรถประจำทาง ที่สนามบิน หรือที่ไหนก็ได้ แต่เขาปฏิเสธ เขาไม่ได้เป็นเพียงคนที่พิการแต่ร่างกายทรอก แต่จิตใจของเขาก็ขมขื่นไม่แพ้กัน พวกเขาเสนอจะให้เงินช่วยเหลือด้วย แต่เขาก็ปฏิเสธอีก เขาไม่ได้สิ้นไร้ไม้ตอกเสียทีเดียวหรอก ยังพอมีทางไปอยู่บ้าง

“คุณคิดว่าเขาจะกลับมาอีกไหมคะ” เจนนิเฟอร์ถาม

“ไม่ทรอก” แบริดตอบ “คุณเป็นอิสระแล้วละ”

“ฉันฆ่าเพื่อนรักของเขา ฉันไม่มีทางรู้สึกเป็นอิสระไปได้ทรอกคะ ฉันอยากไปให้พ้น ๆ จากที่นี่เหลือเกินจะได้ไม่ต้องทนเห็นภาพเหล่านั้นอีก”

ผมจะเป็นคนพาคุณไปเอง ที่รัก แบริดให้สัญญา与她

จบเรื่อง

2.3 การวิเคราะห์เรื่องตั้งเดิม ใครกลับมาต่างแค้น

ความเด่นของเรื่อง

เหตุการณ์สามารถทำให้คนดูตั้งคำถามและสงสัยว่าคนที่เจนนิเฟอร์ชื่อนั้นจริงๆ แล้วเป็นใคร และแดนนี่พูดเป็นความจริงหรือเปล่า เธอต้องตัดสินใจจะเชื่อและยอมทำตามสิ่งที่แดนนี่ต้องการไหม

ความต้อยของเรื่อง

แรงจูงใจที่เจนนิเฟอร์ยอมจดทะเบียนสมรสกับแดนนี่ ยังน้อยไปเพราะเจนทำด้วยความมีศีลธรรมทำให้ดูไม่น่าเชื่อถือ บุคลิกและภูมิหลังของตัวละครยังอ่อนเกินไป ยังไม่รู้ว่าเจนมีอาชีพอะไร ตัวละครแบริดดูไม่มีความสำคัญกับเหตุการณ์เท่าไรซึ่งถ้าไม่มีเขาก็ไม่มีผลต่อเรื่อง ในตอนจบการสารภาพของแดนนี่ดูง่ายเกินไป จึงทำให้เรื่องดูอ่อน

จุดสุดยอดของเรื่อง

คือช่วงที่รู้ว่าคนที่ถูกฆนจริง ๆ คือใคร

วิเคราะห์การดำเนินเรื่อง

เรื่องเริ่มเล่าจากเหตุการณ์ที่ปมปัญหาของเรื่อง เจนขับรถชนคนที่ไม่รู้ว่าใคร และจึงโยกไปถึงสามีที่ตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์จากนั้นจึงบอกถึงว่า เจนมีชายมาติดพัน เรื่องน่าสนใจเมื่อมีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวอนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชายชื่อแดนนี่โผล่เข้ามาและบอกว่าคุณเป็นคนชนมม ซึ่งสามารถสร้างข้อสงสัยได้ดี แต่ตอนท้ายแดนนี่เปิดเผยความจริงโดยง่าย

ตัวละคร

ตัวเจนเชื่อว่าตัวเธอเป็นคนที่ชนแดนนี่และเธอจะต้องรับผิดชอบชีวิตช่วงที่ถูกชนของเธอทำให้เจนนิเฟอร์เป็นตัวละครที่ดีเกินไป ความเชื่อนี้คล้ายกับความเชื่อในศาสนาพุทธ คือความเชื่อในสิ่งผิดชอบชั่วดีหรือศีลธรรมนั่นเอง

แบรดเป็นคนที่ไม่เชื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเขาพยายามที่จะปกป้องเธอทุกวิถีทางแต่เขาก็ต้องผิดหวัง เมื่อเจนตัดสินใจที่จะจดทะเบียนสมรสกับแดนนี่แทนที่จะเป็นเขา

แดนนี่เชื่อว่าสิ่งเดียวที่เขาจะทำทดแทนการตายของหมาของเขาคือการยอมนรย

2.4 การตัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์

จากความน่าสนใจของเรื่องจึงนำเค้าโครงเรื่องเดิมมาตัดแปลงใหม่ ให้เหมาะสมในการผลิตภาพยนตร์ โดยการเปลี่ยนประเด็นหลักของเรื่อง การเพิ่มบุคลิกตัวละครให้สมบูรณ์ ทั้งนี้รวมถึงวิธีการนำเสนอ

2.4.1 แนวคิดหลักของภาพยนตร์

“ความใสสะอาดที่ซ่อนเร้น”

การนำเสนอของภาพยนตร์ คือ การแสดงถึงโลกอันสดใสของมนุษย์ แต่ในความใสสะอาดนั้นแฝงไปด้วยความน่าหวาดหวั่น ซึ่งความน่าหวาดหวั่นนี้ อาจไม่ได้เกิดจากองค์ประกอบทางด้านภาพ คือจะไม่เน้นเทคนิคภาพเล่าเรื่อง เช่นการจัดแสง แต่จะเน้นการเล่าเรื่องที่เกิดจากการแสดงและบุคลิกของตัวละคร ซึ่งสามารถสอดคล้องกับประเด็นหลักของเรื่องที่ว่าถึง “ด้านมืดของจิตใจมนุษย์”

2.4.2 เรื่องย่อ ตมหายใจสุดท้าย

THEME ของเรื่อง **ด้านมืดของจิตใจมนุษย์**

สุภาเป็น แม่ม่ายที่รู้สึกว่าคุณเองมีส่วนทำให้ ภาณุ สามีของเธอตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์จากการทะเลาะกันบนรถแต่เธอรอดมาได้ ศักดิ์สิทธิ์ธิดาจารย์มหาวิทยาลัยเป็นคนนำเธอไปโรงพยาบาล เหตุการณ์ที่สามีตายคาใจเธอตลอดมา ต่อมาศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นเพื่อนสนิทของเธอ สุภารู้ว่าศักดิ์สิทธิ์ดีต่อเธอมาก แต่เธอยังไม่คิดถึงเรื่องการแต่งงานใหม่ คืนหนึ่งในระหว่างทางขับรถกลับบ้านถนนสายชานเมือง มีดและแคบเธอคืนเคยเส้นทางเป็นอย่างดี แต่รถเธอได้ขับชนคนเข้า เมื่อจอดรถเธอลงมาดูด้วยความตกใจและสับสน เธอทำอะไรไม่ถูกนอกจากพูดออกไปว่า “คุณไม่ทราบจริงๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยังคง” ไม่มีเสียงตอบ ความกลัวทำให้เธอรีบกลับไปที่รถและขับออกไป เธอไม่ได้แจ้งให้ตำรวจทราบ ตอนเช้าจึงขับรถไปที่เกิดเหตุอีกครั้งแต่ไม่พบอะไรเลย เธอไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเลยยกเว้นศักดิ์สิทธิ์ และเธอจึงเล่าเหตุการณ์ที่เธอมีส่วนทำให้สามีตายและการชนคนให้เขาฟัง เขาปลอมโยนและบอกเธอว่าเธอคงชนสัตว์มากกว่าและมันก็คลานเขาป่าไป เมื่อเวลาผ่านไปมีสิ่งที่รบกววจิตใจเธอคือ ภาพอดีตที่สามีประสบอุบัติเหตุรถชน และเธอรู้สึกเหมือนมีใครติดตามตลอดเวลา จนชายหนุ่มชื่อคำปริปากฎตัวขึ้น และอ้างว่าเธอเป็นคนชนเขาจนทำให้เขาพิการ และตอนที่ชนเขาจำได้ว่าเธอพูดว่า “คุณตายรึยัง” เขาต้องการทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอมีรวมทั้งตัวเธอ เธอรู้สึกว่าไม่สบายใจที่ไม่บอกตำรวจตั้งแต่แรก จะได้ไม่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น เธอต้องเลือกระหว่างจดทะเบียนสมรสเพื่อยกสมบัติให้ครึ่งหนึ่งและหย่า หรือเธอจะต้องยอมติดคุกเนื่องจากชนแล้วหนี ซึ่งอาจมีผลต่อหน้าที่การงานและอนาคตของเธอ ในที่สุดเธอก็เลือกที่จะซื้อแรก ตำรวจจะได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ ในวันที่จะไปจดทะเบียน ศักดิ์สิทธิ์โทรมาบอกสุภาว่าเข็คไปที่โรงพยาบาลแล้วว่า ไม่ปรากฏการเข้ารับรักษาตัวของชายลักษณะดังกล่าวเขาอาจเป็นนักต้มตุ๋น สุภาจึงพยายามให้ตำรวจอธิบายเหตุการณ์ที่ชนให้ชัดเจน ว่าคุณโดนชนด้านไหนอย่างไร ตำรวจเริ่มอ้าอึ้ง เธอจึงต้องการให้เขาแสดงให้ดูอีกครั้ง ณ สถานที่เดิม แต่เมื่อตำรวจถกและทำตาม ด้วยความกดดันจากสามีที่ตายไปแล้วกลัวต่อสิ่งที่จะเกิดกับเธอเมื่อเธอต้องอยู่กับเขา สุภาจึงขับรถชนตำรวจจริงๆ เมื่อเธอลงไปดูเขาดำริกลับบอกว่า สิ่งที่เขาชนไม่ใช่เขาแต่เป็น หมาของเขา ตำรวจขาดใจตายเสียก่อน เธอจึงรู้สึกผิดที่ชนเขา ในเหตุการณ์นั้น ศักดิ์สิทธิ์เฝ้ามองอยู่ตลอด เพราะเขาเป็นคนวางแผนทั้งหมดเนื่องจากอาการทางประสาทและผิดหวังที่ไม่ได้รับความรักจากสุภา เขาจ้างให้ตำรวจมาแบล็กเมลล์ หลังจากที่เขาเล่าเหตุการณ์ที่เธอขับรถชนคนให้เขาฟัง เขาคบกับสุภา เพราะต้องการความรักจากเธอ แต่เธอยังไม่พร้อมเนื่องจากยังนึกถึงภานอยู่ ศักดิ์สิทธิ์วางแผนเพื่อให้เธอเป็นของเขา

2.4.3 โครงเรื่องขยาย ลมหายใจสุดท้าย

ACT 1. เปิดตัวละคร

สุภา นักเขียนนวนิยาย เขียนลงนิตยสารและตีพิมพ์มากมาย ภานูสามีเธอชวนเธอมาใช้ชีวิตอยู่ที่ชลบุรี เมื่ออยู่ด้วยกันได้ 6 ปี ภานูเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ โดยที่สุภา รู้สึกมีส่วนในการตายของสามีเพราะทั้งคู่ทะเลาะกันไปบนรถ และภานูไม่สามารถควบคุมรถไว้ได้รถชนเข้ากับต้นไม้ข้างทาง สิ่งนี้อยู่ในใจเธอตลอดมา และเป็นแรงบันดาลใจให้เธอเขียนหนังสือเรื่อง “ลมหายใจสุดท้าย” หนังสือแนวชีวิตสะท้อนสังคมที่ได้รับรางวัลช่อการะเกด

ศักดิ์สิทธิ์ อาจารย์มหาวิทยาลัยที่เป็นคนพบและพาสุภาไปโรงพยาบาล ต่อมาเขากลายมาเป็นเพื่อนสนิทและหลงรักสุภา แต่เธอยังไม่พร้อมที่จะแต่งงานกับเขา เขาจึงทำทุกวิถีทางที่จะทำให้เธอมาเป็นของเขา

ตำรวจ ชายที่กลับมาแบล็กเมลล์สุภา โดยที่เขาทำเพื่อสุนัขที่ถูกรถชนตาย เมื่อมีการจ้างด้วยเงินกลับเป็นแรงในการทำงานนี้มากขึ้น

Sequence 1. ลมหายใจสุดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภานุสามมีของสุภาเสียชีวิต เนื่องจากทั้งคู่ทะเลาะกันไปในเรื่องยนต์ รถเสียหลักพุ่งชนต้นไม้ใหญ่ สุภาคนเดียวที่รอดมาได้ โดยการช่วยเหลือของศักดิ์สิทธิ์ ผ่านมาเห็นเหตุการณ์และพาเธอไปโรงพยาบาล ต่อมาทั้งคู่จึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน ศักดิ์สิทธิ์ต้องการความรักจากสุภาแต่สุภายังไม่พร้อมที่จะแต่งงานเพราะคิดถึงภานุอยู่

Sequence 2. คนใคร

สุภาขับรถชนคนเธอลงมาดู เธอไม่กล้าเข้าไปใกล้เธอพูดแต่เพียงว่า คุณตายรึยัง จากนั้นเธอก็ขับรถกลับบ้านไป เธอไม่ได้แจ้งตำรวจ จนเช้าจึงไปดูเหตุการณ์อีกที่ กลับไม่พบศพ และหลักฐานอะไรเลย

PLOT POINT ใครคือคนที่เธอชน

ACT 2.

Sequence 3. อดีตฝังใจ

สุภาเล่าเหตุการณ์ให้ศักดิ์สิทธิ์ฟัง เขาบอกให้เธออย่าคิดมากเธอคงชนสัตว์มากกว่า เหตุการณ์นี้ทำให้เธอนึกถึงสามีที่เสียชีวิตไป เธอรู้สึกเหมือนมีใครคอยติดตามเธอตลอดเวลา

Sequence 4. ย้อนรอย

เวลาผ่านไป 3 เดือน ตำรวจปรากฏตัวขึ้นและอ้างว่าสุภาเป็นคนชนเขา เขาจำเหตุการณ์ทุกอย่างได้ดีแม้แต่สิ่งที่เธอพูดว่า คุณตายรึยัง สิ่งที่เขาต้องการคือสมบัติและทุกอย่างที่เธอมี เธอต้องเลือกระหว่างจดทะเบียนสมรส เพื่อเขาจะได้สมบัติครึ่งหนึ่ง กับการติดคุกโดยข้อหาชนคนโดยเจตนา ซึ่งจะให้อนาจตกรางานต้องดับลง ศักดิ์สิทธิ์ปกป้องเธอแต่เธอกลับยอมจดทะเบียนสมรส

Sequence 5. ตัวบงการ

ก่อนวันที่จะไปจดทะเบียนสมรสศักดิ์สิทธิ์โทรมาบอกสุภาว่าเข็ดไปที่โรงพยาบาลทุกแห่งกลับไม่พบคนชื่อตำรวจรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลไหนเลย เขาอาจเป็นนักต้มตุ๋นก็ได้ สุภาจึงบอกกับตำรวจและเธอพยายามให้เขาเล่าเหตุการณ์อย่างละเอียดอีกครั้ง เมื่อตำรวจเริ่มอ้าอึ้ง เธอจึงอยากให้เขาพิสูจน์การชนอีกครั้งโดยไปที่เกิดเหตุและสาธิต เขาตกลงทำตาม แต่สุภากลับขับรถชนตำรวจจริงๆ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบเพราะเธออยากให้เหตุการณ์นั้นจบไป แต่เมื่อเธอลงมาตำรวจกลับบอกว่าสิ่งที่เธอชนไม่ใช่ตัวตำรวจแต่เป็นหมาของตำรวจ ตำรวจพยายามจะพูดอะไรซักอย่างแต่เสียชีวิตซะก่อน เธอจึงช็อกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ศักดิ์สิทธิ์เฝ้ามองดูเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลาเพราะเขาเป็นคนวางแผนทั้งหมด สิ่งที่เขาทำไปเพราะเขาอยากให้เธอมาเป็นของเขา

PLOT POINT 2 เมื่อสุภาารู้จากศักดิ์สิทธิ์ว่าตำรวจไม่ใช่คนที่เธอชน

CLIMAX ตำรวจบอกว่าเธอชนหมาของเขาไม่ใช่เขา และผู้บงการตัวจริงคือศักดิ์สิทธิ์

ACT 3

ศักดิ์สิทธิ์พาสุภาที่กำลังช็อกกับเหตุการณ์ออกไป ในที่สุดเธอก็อยู่ในกำมือของศักดิ์สิทธิ์โดยดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.4 ลักษณะตัวละคร

<u>ชื่อจริง</u>	สุภา สุภานันท์
<u>ชื่อเล่น</u>	ภา
<u>เพศ</u>	หญิง
<u>อายุ</u>	29
<u>สถานะ</u>	เป็นม่าย
<u>รูปร่าง</u>	สูงโปร่ง ผิวขาว ผอมยาวประป่า หน้ารูปไข่ ปากเรียว ดวงตาหม่นทมองดูเศร้า
<u>บุคลิก</u>	อ่อนไหว ซาดความเชื่อมั่น เป็นคนเงียบขรึม
<u>การแต่งตัว</u>	ง่าย ๆ ดูล้าลอง
<u>นิสัย</u>	ลึกลับไม่กล้าตัดสินใจ ไม่มั่นใจในตัวเอง
<u>ฐานะ</u>	ปานกลางค่อนข้างดี
<u>พื้นเพเดิม</u>	กรุงเทพฯ
<u>การศึกษา</u>	ปริญญาตรี
<u>หน้าที่การงาน</u>	นักเขียนนวนิยายดังหลายเล่ม แนวชิงรักหักสวาท และลงในนิตยสารชื่อดังมากมาย ล่าสุดได้รางวัลช่อการะเกด จากนวนิยายเรื่องยาวเรื่อง ลมหายใจสุดท้าย เป็นแนวชีวิตเรื่องแรกๆ ที่เธอเขียน (หลังจากสามีเสียชีวิตงานบริหารงานร้านก็ค่อยๆ ตกลง เธอจึงให้น้องชายสามีมาบริหารงานแทนเธอเป็นแค่ผู้ถือหุ้นเท่านั้น) บณถนนสายคดเคี้ยวชานเมือง บ้านขนาดกลางมีพื้นที่ ในจังหวัดชลบุรี
<u>ที่พักอาศัย</u>	เป็นคนลึกลับและไม่เด็ดขาดในการตัดสินใจ ดูครุ่นคิดตลอดเวลา ชอบเก็บตัว
<u>พฤติกรรม</u>	เป็นลูกคนเดียวของครอบครัว ถูกตามใจตั้งแต่เด็ก ต่อมาพ่อแม่แยกทางกัน จึงไปใช้ชีวิตอยู่กับย่า ต่อมาย่าเสียชีวิตจึงต้องกลับไปอยู่กับแม่อีกครั้ง แม่ได้แต่งงานใหม่ และมีลูกอีกสองคน จากการที่ไปอยู่กับย่ามานานทำให้ไม่ค่อยสนิทกับแม่ ชีวิตเธอช่วงนั้นจึงไม่มีความสุขนัก เธอจึงค่อนข้างเก็บตัวไม่ค่อยยุ่งกับใครในบ้าน เธอจมอยู่กับกองหนังสือ ช่วงนี้เธอจึงเริ่มงานเขียนตั้งแต่ยังชั้นมัธยมปลาย แต่ก็มึ่งานเขียนลงตามนิตยสารนานๆ ครั้ง พบภานุครั้งแรกเมื่อเรียนอยู่มหาลัยและคบกับเรื่อยมา เรียนจบไม่กี่ปีจึงแต่งงานกัน
<u>ภูมิหลัง</u>	
<u>ความต้องการส่วนตัว</u>	ความสงบในจิตใจ และอยากให้เรื่องจบไป

ชื่อจริง ศักดิ์สิทธิ์ ภัทรบดี

ชื่อเล่น ศักดิ์

เพศ ชาย

อายุ 32

สถานะ โสด

รูปร่าง สูงใหญ่ ลำสันแข็งแรง ผิวละเอียด หน้ารูปไข่ หน้าผากกว้าง เมื่อถอดแว่นแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุคลิก เป็นสุภาพบุรุษ มีความเป็นผู้ใหญ่ สุขุม เป็นคนเก็บอารมณ์ได้ดี เด่าใจยาก
การแต่งตัว เนียบ สะอาด ดูภูมิฐาน
นิสัย อ่อนโยน เจ้าระเบียบ หลงตัวเอง
ฐานะ ค่อนข้างดี
พื้นเพเดิม กรุงเทพฯ
ความสามารถพิเศษ เป็นนักวางแผนที่คาดไม่ถึง ชอบแก้ปัญหาให้ผู้อื่น
การศึกษา ปริญญาตรีด้านวิทยาศาสตร์ ปริญญาโทด้านฟิสิกส์
หน้าที่การงาน อาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา สอนวิชาฟิสิกส์
ที่พักอาศัย บ้านขนาดใหญ่ในตัวเมือง พัทยา
พฤติกรรม เป็นคนเก็บความรู้สึกได้ดี ชอบตัดสินใจให้ผู้อื่น และตัดสินใจได้เร็วมาก
ภูมิหลัง จากครอบครัวนักธุรกิจที่เคร่งครัด เป็นครอบครัวที่ค่อนข้างมีฐานะ เป็นลูกคนกลางในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน เนื่องจากแม่เสียชีวิตเมื่ออายุได้ 4 ขวบ จึงอยู่กับพ่อซึ่งเป็นเจ้าของธุรกิจใหญ่โต จึงไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูกๆ ไม่ได้ได้รับความรักความเอาใจใส่ เขารู้สึกว่าพ่อรักลูกไม่เท่ากัน จึงอิจฉาพี่น้อง จึงชอบวางแผนแก่งแย่งพี่น้องอยู่ตลอดเวลา รู้จุดอ่อนของผู้อื่น เป็นคนมีการศึกษาดี
ความต้องการส่วนตัว ต้องการแต่งงานกับสุภา

ชื่อจริง ดำริ เอกเมือง
ชื่อเล่น ดำ
เพศ ชาย
อายุ 28
สถานะ โสด
รูปร่าง ดูแข็งแรง ผิวคล้ำ ขาซ้ายพิการ โบหน้ามีแต่รอยแผลเป็น
บุคลิก หยาบคาย ดูเป็นคนมีปัญหา
การแต่งตัว แต่งตัวปอนๆ เสื้อยืดเก่าๆ กางเกงยีนขาดๆ
นิสัย พูดจาโผงผาง ก้าวร้าว ทะล่อน
ฐานะ ธรรมดา
พื้นเพเดิม ชลบุรี
การศึกษา เคยศึกษาที่ นิติศาสตร์รามคำแหง แต่เรียนไม่จบ
หน้าที่การงาน รับจ้างทั่วไปทุกประเภท
ที่พักอาศัย ไม่มีหลักแหล่งแน่นอน เร่ร่อนไปเรื่อย ๆ
พฤติกรรม หาเงินแทบจะทุกวิธีที่ทำได้ ไม่ว่าจะเป็น เล่นการพนัน งานเสี่ยงอย่างรับขนยาบ้า แต่ก็ทำไม่บ่อย นอกจากขาดเงินจริงๆ
ภูมิหลัง กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก ยายเลี้ยงจนอายุได้ 11 ขวบ ต้องดิ้นรนต่อสู้จนไม่สามารถเรียนต่อได้ ทำงานตั้งแต่เด็กผลเป็นที่หน้าเกิดจากถูกทำร้ายจากกลุ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเลง เคยเป็นพนักงานของสำนักนายความ แต่หลังจากเมตตติภจนขาพิการ จึงตงงาน เริ่มกลายเป็นคนเสเพล มีเหล่าและการพนันเป็นที่พึ่ง
ความต้องการส่วนตัว เงิน

ชื่อจริง ภาณุ สุภานันท์
ชื่อเล่น นุ
เพศ ชาย
อายุ 30
สถานะ เสียชีวิต
รูปร่าง สูงโปร่ง ผอมเกร็งแต่ดูแข็งแรง
บุคลิก เป็นคนเรียบง่าย ร่าเริง คุยเก่ง มีมนุษยสัมพันธ์ดี อบอุ่น
การแต่งตัว ง่ายๆ สบายๆ
นิสัย อ่อนไหว ระวังอารมณ์ไม่เก่ง
ฐานะ ปานกลางค่อนข้างดี
พื้นเพเดิม ชลบุรี
การศึกษา ปริญญาตรี
หน้าที่การงาน เจ้าของร้านอาหารทะเลเล็กๆในชลบุรี
ที่พักอาศัย บนถนนสายคดเคี้ยว ชานเมือง บ้านขนาดกลางมีพื้นที่
พฤติกรรม ไม่ระวังคำพูด เป็นคนตรงไปตรงมา
ภูมิหลัง มาจากครอบครัวที่มีพี่น้องมาก ถูกสอนให้ทำงานตั้งแต่เด็ก
ความต้องการส่วนตัว ชีวิตครอบครัวที่มีความสุข

2.5 การวิเคราะห์ เรื่องเมื่อตัดแปลงใหม่

ประเด็นหลัก ด้านมืดของจิตใจมนุษย์
ประเด็นรอง เป็นการตั้งคำถามกับคนดูว่าถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับคุณคุณจะทำอย่างไรจะเชื่อหรือไม่

ปมปัญหาคือ

1. การที่สุภาวุธสิทธิ์มีส่วนร่วมในการทำให้สามีเสียชีวิต
 2. การที่เธอขับรถไปชนตำรวจและต้องชดใช้
- ทั้งสองเหตุการณ์เป็นสิ่งที่เธอตัดสินใจว่าจะเชื่อหรือไม่

จุดสุดยอดของเรื่อง

ในขั้นสุดท้ายของเรื่องเมื่อสุภาได้ขับรถชนดำริอีกครั้ง และรู้สึกผิดเมื่อรู้ว่าดำริว่าที่เธอชนก่อนหน้านั้นไม่ใช่เขา แต่เป็นหมาของเขาและเขาทำเพื่อหมาของเขา จากนั้นเราจะเห็นว่าศักดิ์สิทธิ์เฝ้ามองอยู่ตลอดซึ่งทำให้เรารู้ว่า จริงๆคนที่บางการเรื่องทั้งหมดคือศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาต้องการให้สุภามาเป็นของเขา เนื่องจากเธอยังไม่ยินยอมมารับรักเขาเพราะเธอยังลืมนานไม่ได้

ตัวละคร

สุภา คำที่เธอพูดว่า “คุณตายรึยัง” ทำให้เห็นบุคลิกของตัวละคร คือเหมือนเป็นการไม่ใส่ใจว่าชีวิตคนอื่นจะเป็นอย่างไร ซึ่งมีนัยประหวัดดังนี้ “คุณตายรึยัง ถ้าคุณตายแล้วฉันจะได้ไปซะ” สุภาเป็นคนที่ไม่เด็ดขาดในการตัดสินใจ อีกเหตุผลที่เธอพูดคำนี้ คือเธออาจจะตั้งใจให้สามีเสียก็อาจเป็นไปได้

ศักดิ์สิทธิ์ ปมทางจิตวิทยาของเขาคือเป็นคนที่ไม่มีพื้นฐานครอบครัวที่เคร่งครัดจนผิดปกติ เมื่อเด็กเขาไม่ค่อยได้มีโอกาสได้เล่นกับเพื่อนๆ ถูกเคี่ยวเข็ญให้เรียนหนังสืออย่างหนัก ถูกสอนมารยาทในสังคม ระเบียบ วินัย การวางแผนทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต การวางแผนที่จะเรียนชนะคนอื่นหรือแม้แต่คนในครอบครัวเดียวกัน ทำให้มีการอิจฉาระหว่างพี่น้อง

ดำริ คือเป็นคนที่เปิ่นอันตรายมากที่สุดในเรื่อง ท่าทางที่ไม่น่าไว้วางใจ หน้าตาที่มีแต่ผลเป็นเพิ่มความน่ากลัวได้อย่างดี แต่ดำริเป็นแค่เครื่องมือของศักดิ์สิทธิ์ ที่จะคอยบีบสุภาให้ทำตามสิ่งที่ดำริต้องการ(จริงๆคือความต้องการของศักดิ์) คำที่ดำริบอกว่า “ผมทำเพื่อหมา...หมาตัวใหญ่” และขาดใจตาย ในความหมายอีกนัย คำว่า หมาตัวใหญ่ ซึ่งหมายถึงศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง บงการทุกสิ่งทุกอย่าง

ภานู เป็นตัวละครที่เป็นความทรงจำของสุภา เขาเป็นคนเดียวที่เป็นเหยื่อของเหตุการณ์ เป็นผู้ถูกกระทำที่ไม่มีสิทธิ์ที่จะรู้หรือตอบโต้ใดๆ

2.6 การพัฒนาบทภาพยนตร์

บทแสดงครั้งที่ 1

ปัญหาและการแก้ไข

บุคลิกตัวละครยังไม่ชัดเจน เช่น ศักดิ์สิทธิ์ ยังไม่รู้ว่าตัวละครวางแผนทั้งหมด เพื่ออะไร สุภาทำไมถึงยอม บทยังดูราบเรียบยังไม่น่าสนใจ บทพูดของตัวละครเยอะไป

การวางแบล็กกราว์นของตัวละครให้ละเอียด การเขียนบทควรเปลี่ยนบุคลิกบ้างเพื่อคว่าบุคลิกแบบไหนที่เหมาะสมกับบทภาพยนตร์ ควรปิดบังเรื่องราวบ้างอย่างและทิ้งปมปัญหาให้คนดูเกิดความสงสัยบ้าง

บทแสดงครั้งที่ 2

ปัญหาและการแก้ไข

วิธีการเล่าเรื่องยังไม่ตื่นเต้นเท่าที่ควร ความสัมพันธ์ของตัวละครแต่ละตัวยังไม่ชัดเจน ตัวบทภาพยนตร์การใช้ภาษาของตัวละคร ยังติดกับเรื่องดั้งเดิมที่เป็นเรื่องแปล ยังไม่ดูเป็นการพูดกันของคนไทย ลักษณะการพูดของตัวละครแต่ละตัวยังไม่เป็นธรรมชาติ เช่น ดารี ลักษณะการพูดดูมีการศึกษามากกว่าฉากหลังที่วางไว้ แต่แรก

ในแต่ละฉากควรตั้งคำถามว่าฉากนี้บอกอะไร เพราะจะรู้ว่าฉากไหนไม่จำเป็นจึงตัดออก ฉากไหนควรเพิ่ม ควรตรวจสอบอารมณ์จากกลุ่มเป้าหมายจากการให้อ่านบทเพื่อได้รู้ว่า เขามองเรื่องเป็นอย่างไร

บทภาพยนตร์ครั้งที่ 1

ปัญหาและการแก้ไข

บทภาพยนตร์ยังดูไม่ซับซ้อน ยังขาดภาพและอารมณ์ร่วม หนึ่งต้องเล่นกับความรู้สึกภายในของตัวละคร ตัวบุคลิกของดารียังไม่ชัดเจน การสื่อความหมายผ่านภาพยังไม่เพียงพอ

เพิ่มความซับซ้อนของบททำให้เกิดการคาดเดา เรื่องความหมายของคำพูดมีความสำคัญ ควรพูดเมื่อจำเป็น หาวิธีการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ การสังเกตบุคลิกของคนจริง ที่ใกล้เคียงกับตัวละคร เพื่อศึกษาธรรมชาติการเดินการพูดและกิริยาท่าทางของตัวละครแต่ละตัว การเจตสีหน้าหนักของแต่ละฉากเพื่อกำหนดความสำคัญว่าฉากไหนควรเน้น ฉากไหนควรปล่อย

บทภาพยนตร์ครั้งที่ 2

ปัญหาและการแก้ไข

การเล่าเรื่องของแต่ละซีนยังไม่สัมพันธ์กัน บางซีนไม่มีผลต่อการเล่าเรื่อง จึงต้องตัดออก โดยรวมการไปถึงจุดไคลแม็กซ์ของเรื่องยังดูอ่อน

บทพูดของตัวละคร บางซีนไม่มีผลต่อเรื่องและทำให้เรื่องน่าเบื่อจึงต้องตัดออก ภาษาที่ใช้ยังดูเป็นภาษาเขียน

2.7 บทภาพยนตร์

เรื่อง ลมหายใจสุดท้าย

ซีควেনส์โคเด็กซ์

เฟดอิน โกลมุ่มต่ำแทนสายตารดแล่นไปข้างหน้าตามถนนโล่งๆ เวลาเข้าตู่ เห็นแต่ไฟหน้ารถสองเป็นทาง ท้องฟ้ายังเป็นสีน้ำเงินเข้ม ถนนที่นานๆจะมีรถผ่านมาสักคัน รายรอบไปด้วยทุ่งหญ้ากว้างไกล รายชื่อนักแสดงและทีมงานซ้อนภาพ ภาพค่อยๆ dissolve เป็นมุ่มเต็ม บรรยากาศเริ่มสว่างขึ้นเรื่อยๆ จนเห็นแดดแรก โกลออกไปทางด้านซ้ายของถนน เห็นรถพลิกคว่ำอยู่ข้างทางมีควันโขมมาแต่ไกล เมื่อกล้องเข้าไปใกล้ก็ pan ไปที่รถคันนั้น ภาพค่อยๆ slow

dissolve

ซีควেনส์ A

ซีน 1. ภายนอก/กลางวัน/บนถนน

1. โกลิปานกลาง

ในฉากรถคันนั้น pan จากตัวถังที่พังยับเยิน เศษกระจกเคลื่อนเห็นชายหญิงคู่หนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ในซากรถ คว้นจากหม้อน้ำพวยพุ่ง

2. ปานกลาง

ในรถด้านหน้าเห็น ภาณุคนขับ ด้านคนนั่งคือสุภาสองสามีภรรยา กำลังเดินทางไปพักผ่อนตากอากาศ

3. โกลิปานกลาง

เมื่อรถของสุภาและภาณุผ่านเข้าทางแคบที่รถด้านหน้า แล่นมาตามถนน shift focus เห็นมือยื่นเข้ามาในเฟรม เป็น F.G. ภาพ ZOOM OUT เห็นนักท่องเที่ยวยสองคนกำลังโบกรถ

4. โกลิป

ที่หน้าภาณุเหลือบไปเห็นนักท่องเที่ยวย

5. ปานกลาง

ข้ามไหล่ภาณุเห็นนักท่องเที่ยวยกำลังโบกรถ ภาณุทำท่าจะชลดรถ แต่เมื่อเข้าไปใกล้ เขาก็ขับผ่านไปเลย กล้อง PAN ไปทางสุภา เธอหันกลับไปมองนักท่องเที่ยวยทั้งสองและหันกลับมาทางภาณุ

สุภา

ทำไมไม่รับเขาล่ะคะ..

6. ปานกลาง

ที่ภาณุ สายหน้าอย่างไม่สนใจ

ภาณุ

ไม่อะ..มันไม่ปลอดภัย

7. ปานกลาง

two shot สุภาเป็น F.G. หน้าเธอเริ่มเครียด และพยายามอธิบายให้ภาณุฟัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุภา

ก็แค่หญิงชายคู่หนึ่งเท่านั้น ไม่เห็นมีอะไรเลย

ภาณุ

คนสมัยนี้ มันไว้ใจได้ทีไหนกันล่ะ...ภาณุคุณนี่จะใจดี

เกินไปแล้วนะ

8. ใกล้ปานกลาง

ที่สุภาหันไปทางภาณุ เธอพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ พลังหันหน้ากลับไปทางกระจกข้าง

สุภา

ทำไม...คนมันแลกกันหมดทุกคนหรือไง..

9. ไกลปานกลาง

รถมอเตอร์ไซด์ คันเล็ก เด็กชายวัย 14 ปี ขับ น้องผู้หญิงวัย 8 ปีซ้อนท้าย รถมอเตอร์ไซด์แล่นมาตามทางแคบๆ เพื่อออกไปทางถนนใหญ่

10. ใกล้

ที่หน้าภาณุหันไปทางสุภา

ภาณุ

โอเค ผมขอโทษ..มันผ่านมาแล้วตกลงไหม

11. ใกล้

ที่หน้าสุภาเธอเมื่อเธอหันหน้ากลับมามองถนน เธอถึงกลับตะลึง เธอกรี๊ดร้องชื่อสามีดังลั่น

สุภา

หุ..ระวัง

12. ใกล้

ที่หน้าภาณุหันกลับไปที่ดินนด้วยอาการตกใจ ZOOM IN

13. ใกล้ปานกลาง

ที่เด็กชายตกใจเมื่อเห็นรถพุ่งมาด้วยความเร็ว รถมอเตอร์ไซด์ชะงัก ZOOM IN

14. ใกล้

ที่หน้าสุภาตกใจสุดขีด slow motion

15. ใกล้

ที่หน้าเด็กหญิงที่ซ้อนมอเตอร์ไซด์ อ้าปากค้าง และหันไปทางพี่ชาย pan ตาม

16. ปานกลาง

แทนสายตาในรถมองออกไปที่ดินนรถหักหลบลงข้างทาง

dissolve

ซีน 2. ภายนอก/กลางวัน/บริเวณบ้านสุภา

17. ปานกลาง

หญิงสาววัย 29 เธอคือสุภา นั่งอยู่คนเดียวบนม้านั่งไม้ไผ่ใหญ่ เห็นโต๊ะไม้ บนโต๊ะมีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ถัดไปเป็นถ้วยกาแฟ และหม้อกาแฟใส ที่มีกาแฟอยู่ชอตหม้อ ดวงหน้าเคร่งขรึมและเหม่อ

ลอยเหมือนคิดถึงอดีตที่ผ่านมา เธอหลับตาสักพักขยับแว่นตา จากนั้นจึงลงมือพิมพ์งานที่ค้างไว้

นี่ด้านการค้าไม่ว่ากรรมใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

18. โกล์

มุมมองที่โตะทำงานของสุภา pan เห็นเครื่องพรีนเตอร์กำลังทำงาน พิมพ์งานเขียนของสุภาเมื่อพิมพ์เสร็จเห็นมือของเธอหยิบแผ่นสุดท้ายขึ้นมาดู มีหยดน้ำใสๆหยดลงไปที่กระดาษแผ่นสุดท้ายที่เธอถืออยู่ และค่อยๆซึมจางไป (INSERT) ที่ดวงตาของเธอ มีน้ำใสๆคลออยู่ที่ดวงตา

ซีควนส์ B.

ซีน 3. ภายใน/กลางวัน/ร้านหนังสือนายอินทร์

19. โกล

งานเสวนามุมกาแฟที่ร้านหนังสือนายอินทร์ dolly in เป็นปานกลางคอฟฟี่ชอฟเล็กน้อยในร้านหนังสือ นายอินทร์ถูกตัดแปลงให้กลายเป็นโตะเสวนา นักเขียนชื่อดัง สุภา สุภานันท์ เธอให้สัมภาษณ์กับนักข่าว และแฟนฯหนังสือ เกี่ยวกับงานเขียนเรื่อง ลมหายใจสุดท้าย หนังสือที่ได้รางวัลช่อการะเกด แฟนฯนำหนังสือมาให้เธอเขียนอย่างค้ำคั่ง นักข่าวมากมายรุมถามคำถามเธอ

นักข่าว

ช่วยอธิบายสาเหตุที่งานเขียนชิ้นนี้เปลี่ยนแปลงอย่าง
สิ้นเชิงจากงานชุดก่อนๆด้วยครับ

สุภา

ดิฉันเชื่อว่า..เมื่อถึงจุดๆหนึ่ง เราต้องหาสิ่งใหม่ๆที่
เป็นทางออกของตัวเองเสมอ เหมือนเราขับรถไฟ
บนถนนวันหนึ่งเราต้องขับไปเจอเส้นทางใหม่ๆใช่
ไหมคะ

20. ปานกลาง

ที่นักข่าวสาวถามคำถาม

นักข่าว

จริงรีเปล่าที่งานชิ้นนี้ ได้แรงบันดาลใจมาจาก
ชีวิตคุณเอง..จากสามีคุณ

21. โกลปานกลาง

ที่สุภา นิ่งไปสักพัก

สุภา

เป็นเรื่องธรรมดาค่ะแถมมึงเว้ยยังเขียนงานจาก
ชีวิตตัวเองตั้งหลายเล่ม

22. โกลปานกลาง

ที่กลุ่มนักข่าวรุมถามคำถาม

นักข่าว

และรางวัลทำให้คุณรู้สึกกดดันไหมถ้าจะมึงงาน...

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชิ้น 4. ภายนอก/ตอนเย็น/หน้าร้านหนังสือ

23. โกลปานกลาง

PAN ตามสุภาเดินมาอยู่ที่รถ เธอหาบุญแจแต่เมื่อหยิบออกมาก็ทำหล่น บุญแจรถตกลงไปในร่องของ
ท้องน้ำ เธอหยุดและจึงค้นเอาบุญแจสำรองออกมา

24. ปานกลาง

ที่สุภาด้านหน้าเข้าไปนั่งในรถปิดประตู เมื่อสตาร์ทเธอนิ่งดวงตาเหม่อลอย เธอจับและลูบไปตามพวง
มาลัยรถ

ชิ้น 5A. ภายนอก/กลางคืน/บนถนนคนเดียว

25. โกล

ในคืนนั้นระหว่างทางกลับบ้าน ถนนสายชานเมืองสายแคบและคนเดียวรอบๆเป็นป่าละเมาะสลับท่ง
หญ้า สุภาขับรถพุ่งทะยานไปตามเส้นทางคนเดียวที่เธอคุ้นเคย กล้อง PAN ตาม

26. ปานกลาง

สายตาเธอจับจ้องไปยังท้องถนน แต่ใจเหม่อลอยออกไป

27. โกลปานกลาง

แทนสายตาสุภาคมองออกไปบนท้องถนน เห็นไฟหน้ารถสองทาง

28. ปานกลาง ภาพย้อนอดีต

ที่ภานุกำลังขับรถหันหน้ามายิ้ม slow

29. ปานกลางโกล ภาพย้อนอดีต

ภายในซากรถเห็นสุภาและภานุหมดสติแน่นิ่ง

30. โกลปานกลาง ภาพปัจจุบัน

ที่สุภาคมองออกไปบนถนนอย่างเหม่อลอย

31. โกล

เห็นรถของสุภาวิ่งมาแต่ไกลจากทางซ้ายเฟรม ถึงโค้งยาวและมีด

32. โกล

ภาพมุมเดิมแต่เห็นรถวิ่งมาอยู่กลางเฟรม

33. โกล

ภาพมุมเดิมเห็นรถวิ่งมาอยู่ขวาเฟรม เงาของอะไรบางอย่างวิ่งตัดหน้ารถ เสียงรถกระทบก

34. ปานกลาง

เงาตะคุ่มของอะไรบางอย่างวิ่งตัดหน้ารถสุภา เธอชนมันเข้าอย่างแรง

35. โกล

ที่หน้าสุภาแสดงอาการตกใจ

36. โกลปานกลาง

pan ตามร่างนั้นกระเด็นผ่านรถไปอย่างรวดเร็ว มันหล่นกลิ้งไปข้างทาง

37. โกล

รถเสียหลักเล็กน้อยแต่ยังคงพุ่งทะยานต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

38. ปานกลาง

แทนสายตาสุกาไปยังถนน เมื่อเธอเบรครถหันหัวตรงไปยังแนวนอนทางซ้าย จากนั้นก็เบนเข้าหาต้นไม้ทางขวา

ซีน 5B ภายนอก/กลางคืน/บนถนนคนเดียว

39. ปานกลาง

เธอจอดรถหนึ่งอยู่กับที่ เธอเกร็งไปทั้งร่างกายยังไม่สามารถปล่อยจากพวงมาลัย

40. โกล้

ที่สุกา เธอรวบรวมสติจากนั้นเธอลำไปยังปุ่มเปิดประตู

41. ปานกลาง

ประตูถูกเปิดออก ทำที่สั่นระริกของเธอค่อยๆก้าวออกมา กล้อง Tilt up เห็นเธอออกมาขึ้นหนึ่งอยู่บนถนน

42. โกล้

ห่างออกไป 15-20 เมตร ร่างอะไรสักอย่างนั้นนอนอยู่ข้างทาง ครึ่งหนึ่งถูกทวารกบึงไว้ความมืดทำให้มองเห็นร่างนั้นไม่ชัด

43. โกลปานกลาง

มุมต่ำเห็นร่างเงาตะคุ่มเป็น F.G. เมื่อเธอก้าวพ้นออกจากแสงสีแดงของไฟหลังรถ แต่ไม่สามารถพาตัวเองไปได้ไกลกว่านั้น

44. โกลปานกลาง

เสียงของเธอแทรกออกมาในความเงียบ

สุกา

..คุณคะ..คุณเป็นอะไรไร่เปล่า (เสียง ECHO และเลือนหายไป)

45. โกลปานกลาง

ไม่มีเสียงตอบ สุกาค่อยๆก้าวถอยออกห่างออกมาและรีบวิ่งกลับไปที่รถเธอสะดุดเล็กเท้าข้างหนึ่งหลุดกระเด็นออกไป แต่เธอไม่สนใจพอถึงรถก็ขับออกไปอย่างรวดเร็ว (INSERT โกล้ รองเท้าหลุด)

ซีน 6A ภายนอก/กลางคืน/บริเวณโรงรถบ้านของสุกา

46. โกล้

ห่างออกไปไม่ถึง 5 นาทีก็ถึงบ้าน เธอหักเลี้ยวมุ่งหน้าเข้าสู่ทางเล็กๆที่ทอดเข้าสู่ตัวบ้านเธอนำรถจอดในโรงรถ

47. ปานกลาง

ที่สุกาด้านข้างเครื่องยนต์ดับแต่เธอยังคงนั่งอยู่ในนั้น เฟ่งมองแสงไฟหน้ารถที่ส่องไปยังกำแพงบ้าน เธอนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นนานเท่านั้นเพราะยังไม่หายจากอาการช็อค

ซีน 6B ภายนอก/กลางคืน/บนถนนคนเดียว

48. โกลปานกลาง(ในความฝัน)

รถของสุกาขับมาจอดที่ถนนสายคนเดียวอีกครั้ง เห็นร่างนั้นเป็น F.G.

49. ปานกลาง

ที่สุกามุมเียง เดินเข้าเฟรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

50. ปานกลาง

ที่ร่างชายคนนั้นนอนคว่ำหน้า แทนสายตาสฎาเอื่อมมือไปพลิกตัว เขากลายเป็นภานู เขายิ้มเรียบๆ ดวงตาไร้อารมณ์

ซีน 7. ภายนอก/กลางวัน/โรงรถบ้านของสฎา

51. ปานกลาง

สฎาสะดุ้งตื่น เธอพบว่าตัวเองยังนั่งอยู่หน้าพวงมาลัยรถ สฎาค่อยๆ ก้าวลงมาจากรถด้วยความลำบาก ยากเย็นและเดินออกมาจากโรงรถ เธอเดินไปตามถนนดินปนกรวด พยายามจะผ่อนคลายความปวดล้าของร่างกาย

52. ไกล

เวลาเช้าตรู่ บริเวณบ้านของสฎาบ้านสองชั้น บนเนินเขาเตี้ยๆ รายล้อมไปด้วยป่าโปร่ง

53. ไกล

มีรอยบุบที่บริเวณโลหะกันชนหน้ารถ และไฟสีเหลืองที่ฝังอยู่ในบังโคลนก็มีเศษกระจกเป็นชิ้นๆ

ซีน 8. ภายใน/กลางวัน/บ้านสฎา(ในครัว)

54. ไกลปานกลาง

กล้องตามเธอเข้าบ้าน ตรงไปที่ครัว เธอเอากาแฟตั้งเตา จากนั้นตรงเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในชุดกางเกงขาสั้น อากัปกริยาของเธอเชื่องช้าเหมือนหุ่นยนต์ จากนั้นเธอย้อนกลับมาที่ครัว กาแฟยังไม่เดือด เธอนั่งรออย่างอดทน (CUT เรื่อยๆ ขนาดภาพเท่าเดิม)insert ภาพใกล้มากเธอถอดคอนแทคเลนส์ เห็นเป็นภาพเบลอบนคนสายตาสั้นมองเห็นมือเธอในระยะใกล้ เอื่อมมือหาแว่นตามาใส่

55. ไกล

ที่กาดม้หน้าเตีอดพ่ล่าน เห็นสฎาเป็น B.G.

56. ไกลปานกลาง

เมื่อมันเดือดแล้วเธอนั่งจิบกาแฟร้อนสีดำ หลังจากเวลาผ่านไปเธอได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพท์ เธอนั่งฟังมันอยู่ครู่หนึ่ง โทรศัพท์ดังต่อไปเรื่อยๆ เธอจึงลุกขึ้นแล้วยกหูโทรศัพท์ อย่างเชื่องช้า

ศักดิ์สิทธิ์

ฮัลโหล..ภา..นั่นภาไซ่มัย.

57. ใกล้ปานกลาง

ที่หน้าสฎาพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

สฎา

ศักดิ์..หรือคะ..

ศักดิ์สิทธิ์

ก็ผมนะสิ..มีใครอีกที่กล้าโทรฯหาภาแต่เช้า นี่ผมคง

ไม่ได้ปลุกคุณหรอกนะ ภาผมเป็นห่วงคุณนะ(สฎา

เงิบเธอไม่พูดอะไรออกไปซักคำ)ภาเป็นอะไรหรือ

เปล่าภา

58. ปานกลาง

ที่ศักดิ์ด้านหลังกำลังนั่งคุยโทรศัพท์อยู่บนโต๊ะทำงาน

สุภา

เปล่านั้น..

ศักดิ์สิทธิ์

ภาดูแปลกๆไปนะ

สุภา

เปล่านั้น..ภา..ภาไม่เป็นไรหรอก

59. ใกล้ปานกลาง

ที่สุภาคมุมเดิมจาก 62.

ศักดิ์สิทธิ์

ผมไม่ได้ปลุกภานะ

สุภา

เปล่านั้น ภาตื่นแล้ว

ศักดิ์สิทธิ์

แน่นอน..ถ้ามัน..ภาจะแต่งงานกับผมไหม

(เธอเหม่อมองไปยังฝาผนังด้านตรงข้าม ในที่สุดเธอก็ตอบด้วยน้ำเสียงชัดเจนชัดคำ)

สุภา

ไม่ค่ะ ภาแต่งงานกับคุณไม่ได้

60. ใกล้

เธอลงจากโทรศัพท์อย่างแรง

61. ใกล้ปานกลาง

วิ่งไปยังโรงรถด้วยเท้าเปล่าเปลือยปล่อยให้เสียงโทรศัพท์ดังไล่หลังมาอีกครั้ง เธอก้าวเข้าไปในรถและสตาร์ทเครื่องออกไป

ซีน 9. ภายนอก/กลางวัน/บนถนนสายคนเคี้ยว

62. ใกล้

เธอขับออกไปที่เกิดเหตุอีกครั้ง เธอหยุดรถและก้าวลงมาเดินกลับไปกลับมาด้วยเท้าเปล่าอยู่บนถนน

63. ปานกลาง

เดินเข้าไปดูที่พงหญ้าไม่มีรอยเลือด ไม่พบแม้แต่ร่องรอยอะไรเลย ไม่พบศพ เธอรู้แต่ของที่รถมีรอยกันชนบุบและไฟเลี้ยวแตก

ซีควนส์ C.ซีน 10. ภายใน/กลางวัน/บ้านของสุภา

64. ปานกลางใกล้

ที่ด้วยกาแฟ รอบๆเป็นกองหนังสือมากมาย B.G. เห็นสุภา นั่งอยู่เธอเอื้อมมือมาหยิบด้วยกาแฟ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

65. ปานกลาง

ที่สุภาด้านหน้าเธอนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานหน้าจอคอมพิวเตอร์ เมื่อตีหมาแพเสร็จ เธอนั่งนิ่งสักพัก สวมแว่นแล้วจึงเริ่มทำงาน

66. โกล้

ที่หน้าจอ พิมพ์ว่า “ร่าง ๗ นั้นดูใจมเข้าหาเธออย่างกระตั้นหัน เธอพยายามเรียกร้องคนช่วย

67. โกล้

แทนสายตาคน เห็นกำลังเดินไปที่หน้าบ้านของสุภา

68. โกล้

ที่หน้าสุภา กำลังจดจ่ออยู่ที่คอมพิวเตอร์

69. โกล้

ที่กริ่งหน้าบ้าน เห็นมือของชายแปลกหน้ายื่นไปกดค้างไว้

70. โกล้

เสียงกริ่งทำให้เธอสะดุ้งเล็กน้อย สักพักจึงขยับตัวลุกขึ้น

71. โกลปานกลาง

กลิ้ง Dolly ตามเธอไปที่ประตู เธอมองดูที่ช่องว่าเป็นใคร และจึงเปิดประตู

72. ปานกลาง

มุ่มเมย เห็นประตูแง้มออกมาเห็นสุภาเธอพยายามหาที่มาของเสียงนั้น

73. โกลปานกลาง

มองออกไปจากภายในบ้านเห็นเธอเดินออกมาข้างนอก

74. โกลปานกลาง

ที่หน้าสุภาคมองไปรอบ ๆ อย่างสงสัย

75. ปานกลาง

มองออกไปเห็นวิวหน้าบ้านแรงลมทำให้มันไหวไปมา

76. โกลปานกลาง

แรงลมทำให้ประตูบ้านปิดลงเธอหันไปคว้าแต่ไม้ทั้น

77. โกล้

ถูกปิดประตูที่เพิ่งเปิดเห็นร่องเท้าโทรม ๆ คู่หนึ่งแชนอยู่ มันคือร่องเท้าที่หายไปเมื่ออุบัติเหตุครั้งนั้น มือของเธอคว้ามันเข้าทันที

78. โกลปานกลาง

ที่หน้าเธอตกใจสุดขีด

79. โกล

แทนสายตาชายแปลกหน้าหลบในพุ่มไม้มองมาที่เธอ

ซีน 11. ภายใน/กลางวัน/บ้านของสุภา (โต๊ะรับแขก)

80. โกลปานกลาง

เธอเล่าเหตุการณ์ให้ศักดิ์สิทธิ์ฟังในวันต่อมา เขานั่งฟังอย่างใส่ใจและเห็นอกเห็นใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศักดิ์สิทธิ์

ภา....ผมว่าคุณคงชนสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งและมันก็
คลานเข้าป่ารกข้างทาง แต่ว่ามันจะตายหรือเปล่าผม
ก็ไม่รู้..แน่แน่ๆ คือสิ่งที่คุณชน..ไม่ใช่คน เพราะถ้า
เป็นคนมันคงไม่หนีเข้าป่าหรอก

สุภานั่งกอดอกหนึ่ง จากนั้น ศักดิ์สิทธิ์ยิ้ม เขาเข้าไปนั่งข้างเธอ และเอามือลูบเรียวผมและศีรษะของเธอ

ศักดิ์สิทธิ์

เห็นมั้ยล่ะภรรยาว่าไม่ปลอดภัยหรอกนะที่คุณจะอยู่
บ้านนี้ตามลำพัง

สุภา

บ้านหลังนี้เหวอคะ..แถวนี้ก็มีบ้านหลังอื่นอีกตั้งหลายหลัง
คุณรู้ไหม ภาชอบที่นี่มาก

**81. โกลป์านกลาง
ที่ศักดิ์สิทธิ์**

ศักดิ์สิทธิ์

ใช่..ผมรู้ แต่มันจะดีกว่าถ้าเราจะไปอยู่ที่อื่น ด้วยกัน
แต่งงานกับผมนะภา

**82. ปานกลาง
ที่สุภาลุกขึ้นเดินผละจากศักดิ์สิทธิ์ไป**

สุภา

คุณจะแต่งงานกับคนชั่วรูดชนแล้วหนีอยู่อีกหรือคะ

ขึ้น 12. ภายนอก/กลางวัน/บนถนนสายคนเคี้ยว

83. ปานกลาง

วันต่อมาศักดิ์สิทธิ์ชั่วรูดไปที่เกิดเหตุเพียงลำพัง รอดจุดเขาลงมาสำรวจที่เกิดเหตุรอบๆ

84. โกลป์านกลาง

ศักดิ์สิทธิ์เดินไปรอบๆไม่พบร่องรอยอะไรเลย

85. ปานกลาง

ศักดิ์สิทธิ์มาหยุดที่ประตูรถและเปิดเขาไปนั่งเมื่อจะติดเครื่อง ศักดิ์สิทธิ์มองออกไปที่เกิดเหตุอีกครั้ง
เมื่อเขาหันไปข้างหลังก็เห็นอะไรบางอย่าง

86. โกล

แทนสายตาศักดิ์สิทธิ์เห็นชายแปลกหน้า แต่โกล ชายถือพลั่วกำลังขุดดินเขาแต่งกายมิดชิดใส่หมวก
แก๊ปมองเห็นหน้าไม่ชัด

87. ปานกลาง

ข้ามไหล่ศักดิ์สิทธิ์หันกลับมาเขาปรับกระจกส่องหลังมองชายแปลกหน้าอีกครั้ง

ซีเควนส์ D.**ซีน 13. ภายนอก/กลางวัน(ตอนเย็น)/บริเวณบ้านสุภา****88. โกลปานกลาง**

ตอนนั้นสุภากำลังเขียนต้นฉบับหนังสือที่ลานหน้าบ้าน ที่โต๊ะเห็นหม้อกาแฟและถ้วย และแท้ม
ต้นฉบับ

89. โกล

ที่จอคอมพิวเตอร์ “การมาทวงสิทธิ์ของเขาครั้งนี้ ไม่มีทางที่เธอจะหลีกเลี่ยงได้

90. ปานกลาง

เมื่อเขียนจบประโยคเธอหยุดและนั่งคิด กล้อง Dolly in เธอเงยหน้าเห็นใครคนหนึ่ง

91. ปานกลาง

ชายคนหนึ่งยืนบนทางเดินเข้าสู่บ้าน เขาอยู่ตรงนั้นพลาจจ้องดูรถของเธอเซมิ่ง

92. ปานกลาง

เธอชะงักหยุดเขียนหนังสือ ถอดแว่นอย่างคนกำลังขังใจ

93. โกลปานกลาง

เขาเบนสายตามาจากรถจ้องมองเธอแทน

94. โกลปานกลาง

มุมต่ำสุภากำลังก้าวเดินไปหาเขา..อย่างช้าๆ หนู่มร่างผอมเกร็งมีแผลเป็นเต็มหน้า เธอหยุดห่างจาก
เขาราว 10 ก้าว ดูเหมือนว่าเขาจะยิ้มให้เธอ แต่เป็นรอยยิ้มที่น่ากลัวมันแสบและบิดเบี้ยว

95. ปานกลาง

ที่ตำริ เสียงเขาแผ่วเบาพูดไม่ชัดเจน

ตำริ

สุภา ใช่ไหม..

96. โกล

ที่สุภา เธอพยายามควบคุมเสียงตัวเองให้สงบ

สุภา

คุณเป็นใครล่ะ

97. โกลปานกลาง

ที่หน้าตำริ

ตำริ

คุณจำผมไม่ได้จริงๆ เหรอ

(แสบยิ้มตามองอย่างไม่สะท้านต่อการกระทำแสดงถึงอำนาจที่สูงกว่า)

98. โกลปานกลาง

ที่หน้าสุภา เธอจูนงกับมันราว 10 วินาที

99. ปานกลาง ภาพย้อนอดีต

รถของสุภากำลังหักหลบกระแทกหินและชนเข้ากับอะไรบางอย่าง กระเด็นไปที่พุ่มไม้ข้างทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

100. ปานกลาง ภาพปัจจุบัน

จากนั้นเขาก็พาตัวเองก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่งร่างของเขาเอียงกระเ้ร่เมื่อเขาก้าวขาที่เท้าซ้ายของเขา
เขาสั่นกว่าชวาชวา

คำริ

คืนนั้น..ทำอะไรไว้..จำได้ไหม

101. ใกล้

เธอชะงักอยู่นานและค่อยๆส่ายหน้าช้าๆ

102. ปานกลาง ภาพย้อนอดีต

ที่สุภากำลังยืนจ้องไปที่สิ่งที่เธอเพิ่งชนมา

คำริ(v.o.)

ตอนที่ฉันนอนอยู่บนถนน..ฉันจำได้หมดทุก
บอกว่าคุณคะ..คุณเป็นอะไรไปเล่า..

103. ปานกลางใกล้ ภาพย้อนอดีต

ที่พญาเห็นร่างคนในความมืด นอนแน่นิ่ง

104. ใกล้ปานกลาง ภาพปัจจุบัน

ที่คำริ ซ้ำมโหลสุภา

คำริ

ฉันรู้ว่าแกเป็นคนแบบไหน เพราะว่าถ้าฉันตาย ฉันจะ
เอาผิดแกไม่ได้ใจ

105. ใกล้

เธอกัศริมีปากแน่น

สุภา

แกต้องการอะไร..

106. ปานกลาง

- TWO SHOTคำริตึงด้วยกาแฟจากมือสุภา เธอชยัับตัวทำตามแต่โดยดี เขาเหลือบไปเห็นแหวนเพชร
เล็กๆที่นิ้วนางของเธอ จากนั้นจึงผละจากเธอไป

107. ปานกลาง

ที่คำริเดินไปเขายกขาข้างที่พิการว่างบนเก้าอี้ มืออีกข้างคล้ำและเกาที่ขาปลายซากางเกงถกขึ้นมา
เห็นมิดพกซ่อนอยู่ ทิวปขึ้นคำริไปที่แฟ้มงานเขียนของสุภา เขาหยิบมันขึ้นมา และเปิดดูเขาหันไปทาง
สุภา เห็นเธอเป็น B.G.

สุภา

วางมันลง..เดี๋ยวนี้ละ..

(สุภาพุ่งเข้าไปหาคำริด้วยความโกรธ เมื่อเขาถือสิ่งที่เธอรักที่สุด)

108. ปานกลาง

ข้ามไหล่สุภาเห็นตำริ เขาโยนต้นฉบับที่เธอยังเขียนไม่เสร็จขึ้นในอากาศ ปีกกระดาษชุดนั้นปลิวว่อนกระจายต่อหาดอตาเธอ

109. ไกลปานกลาง

ที่สุภาก้มลงเก็บต้นฉบับที่กระจายอยู่

สุภา

ต้องการเท่าไร..ไปคุยกับประกันฉันดีกว่า..

110. ไกล

ที่มือตำริถูกกระแทกลงโครม กับพื้นโต๊ะอย่างแรง

111. ไกลปานกลาง

ที่หน้าตำริ แผลเสียงลั่น เขาเดินมาที่เธ่อีกครั้ง

ตำริ

ให้ประกันรับผิดชอบทั้งหมดทำให้มึงสบายเกินไป

112. ไกลปานกลาง

ที่สุภาเธอผวา เมื่อเขาเข้าใกล้ เธอลุกขึ้นถอยหลังไปติดที่โต๊ะ มือเธอคว้าไปที่ถ้วยกาแฟร้อน ๆ และจึงสาดเข้าไปที่หน้าตำริ

113. ไกล

ที่หน้าตำริ เมื่อถูกกาแฟร้อน ๆ สาดใส่หน้าเขาชะงักเล็กน้อย นิ่งไปสักพัก เขาเอามือลูบไปที่หน้าที่เลอะไปด้วยกาแฟ เขายิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน พลังแลบลิ้นเลียรับรสกาแฟที่หกใส่หน้า เขาคว่ำด้นแขนของอย่างแรง มีอีกข้างบีบไปที่หน้าบริเวณกรำของเธอ เธอสะอึกเล็กน้อย

ตำริ

กูต้องการให้มึงนั้นแหละชดใช้

114. ไกลปานกลาง

ที่สุภา เธอตะลึงกับสิ่งที่เห็นและพูดด้วยน้ำเสียงที่ลั่นเครือ

สุภา

ฉันไม่มีเงินมากมายนักหรอกนะ

115. ปานกลาง

ที่ตำริ เขายื่นหน้าเข้ามาแทบจะชิดสุภาและสูดลมหายใจเข้าเหมือนกำลังได้รับกลิ่นไออะไรบางอย่างจากเธอ

ตำริ

แต่มึงมีอะไรมากกว่าเงิน

สุภา

ถ้างั้นแกต้องการอะไร

ตำริ

ชีวิต..

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

116. โกลั

ที่หน้าสุภาดวงตาตะลึงงันจ้องไปที่เขา แต่เธอก็สู้สายตาของเขาไม่ได้นาน

สุภา
แกมาฆ่าฉัน..

117. โกลัปานกลาง

ที่ตำริ เขาสายหน้า

ตำริ
ไม่ใช่มีงแต่เป็นชีวิตฎต่างหาก ชีวิตที่มิ่งพรากไป
ตอนนั้นใจ

118. โกลั

ที่หน้าสุภา ชะงักงัน

ซีน 14. ภายใน/กลางคืน/บ้านสุภาห้องโถง

119. โกลปานกลาง

ในคืนนั้น ศักดิ์สิทธิ์มาโดยที่ไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า เขาลงจากรถ เมื่อเขาเปิดประตูเขาไปก็เห็นเธอใน
อาการช็อก

120. ปานกลาง

TWO SHOT เธอเล่าเรื่องตำริให้เขาฟัง ศักดิ์สิทธิ์โกรธมาก เธอเห็นได้ว่าเขาพยายามจะระงับอารมณ์

ศักดิ์สิทธิ์
แล้วตอนนั้นมีอยู่ที่ไหน..

สุภา
ในรถของภา
ศักดิ์สิทธิ์
รถของภาล่ะหรือ
สุภา

เขาบอกว่า อยากจะลองขับรถที่ชนเขาดู

ศักดิ์สิทธิ์
เดี่ยวมันก็ขโมยไปหรอก
สุภา

ดี ภาอยากให้เป็นอย่างนั้นให้เขาขโมยไปซะ
จะได้ไม่ต้องเห็นหน้ากันอีก
(ศักดิ์สิทธิ์พยักหน้ารับอย่างเงิบขริม)

121. โกลปานกลาง

ที่ศักดิ์สิทธิ์หามาทางสุภา

ศักดิ์สิทธิ์
ผมจะเรียกตำรวจมาจับไอ้ทโมนนั้น

สุภา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้วยข้อหาอะไรกันคะ
 ศักดิ์สิทธิ์
 ก็มันจะแบล็กเมลล์ภา ทำไม่ภาไม่ปฏิเสธ รถก็ข้อมแล้ว
 เขาจะเอาอะไรมาพิสูจน์
 สุภา
 ไม่รู้สิ เขาบอกว่าภาทำลายชีวิตเขา เขาต้องการบ้าน
 และผู้หญิงสักคน

122. ปานกลาง

ศักดิ์สิทธิ์เดินตรงรี่มาหาเธอทันทีแต่เธอดอยหลังหนีเขา เขาไม่พยายามตามต่อ แต่กลับยืนกัตรีมผี
 ปากหนึ่งพลางกำหมัดแน่น

ศักดิ์สิทธิ์
 อะไรนะ....ดีที่ เขาได้รถภาไป นั้นช่างมันเถอะ
 แต่ถ้าลามปามถึงบ้านหรือตัวภาละก็.....(เขาหยุดไปครู่
 หนึ่งและเอ่ยขึ้นอย่างช้า ๆ แต่หนักแน่น)..ไม่มีวัน

123. ปานกลาง

ขณะทั้งสองยืนจ้องหน้ากันอยู่อย่างนั้น เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มมาจากข้างนอก เสียงล้อดังครูดกับ
 ถนนก่อนจะหยุด ต่อมาเป็นเสียงฝีเท้าที่ที่ตั้งไม่เป็นจังหวะ ต่อมาร่างของตำรวจก็ปรากฏตัวขึ้น ตำรวจจ้อง
 มองศักดิ์สิทธิ์ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหันไปทางสุภา

124. ปานกลาง

TWO SHOT สุภายืนอยู่หน้าศักดิ์สิทธิ์

สุภา
 เขาเป็นเพื่อนของฉันและเขาว่าคุณเป็นใคร
 ศักดิ์สิทธิ์
 ภากับผมเราสนิทกันมากคุณตำรวจ เราเคยคุยเรื่องจะ
 แต่งงานกันบ้างเหมือนกันเพราะฉะนั้นปัญหาของเธอ
 ก็ย่อมเป็นปัญหาของผม คุณอ้างว่าคุณถูกรถของเธอชน
 แล้วคุณมาทำอะไรอยู่แถวนี้ล่ะ

125. ปานกลาง

ข้ามไหล่ศักดิ์สิทธิ์เห็นตำรวจ

ตำรวจ
 ก็บ้านหลังใหญ่ๆ เป็ลี่ยวๆ รวยๆกันทั้งนั้น

126. โกล้ปานกลาง

ที่ศักดิ์สิทธิ์

ศักดิ์สิทธิ์
 หมายความว่า คุณเป็นพวกจัดแะ ละสิ

ตำริ

ก็อาจเป็นนั่น..

ศักดิ์สิทธิ์

แล้วทำไมคุณไม่เล่าเรื่องนี้ให้สุภาพง

127. โกลปานกลาง

เห็นทั้งสามคนตำริเป็น F.G. เดินไปนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวที่สบายที่สุด

ตำริ

ก็เธอไม่ได้ถาม.. ยังไงก็เถอะเธอซะบรรดชนम्म

128. โกลปานกลาง

ศักดิ์สิทธิ์หันไปทางสุภา เห็นตำริเป็น B.G.

ศักดิ์สิทธิ์

ทำไมไม่เรียกตำรวจ ทโมนี่มันหวัชโหมยซ์ดฯ

ตำริ

พิสูจน์ไม่ได้นี่

(ศักดิ์สิทธิ์ทรุดตัวลงนั่ง เขาจ้องมองตำริอยู่นาน)

ศักดิ์สิทธิ์

เพื่อนคุณพาไปโรงพยาบาล ทมอะอะไรที่รับรักษาคุณ

129. โกลปานกลาง

ที่ตำริ ไม่พอใจ

ตำริ

ทมอะโรมันต่างกันตรงไหน

ศักดิ์สิทธิ์

แต่ทมจะรักษาคุณไม่ได้เท่าไรนะ

ตำริ

ทำไมมันดูทุเรศมากนักเธอ

ศักดิ์สิทธิ์

ใช่..แต่คัลยกรรมสมัยนี้มันก้าวหน้ามากนะคุณ ทม

ที่มีจรรยาแพทย์ดีพอน่าจะ..

130. โกลปานกลาง

ที่สุภาร้องออกมาอย่างสุดจะทน

สุภา

พอเถอะคะ

131. โกลปานกลาง

ที่ศักดิ์สิทธิ์

ศักดิ์สิทธิ์

ผมต้องการข้อเท็จจริงต่างหาก เราจะรู้ได้ยังไงว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณชัชรชชชชชช ส่วนแผลเป็นบนโบหน้าเฮน่ะ ดู
เหมือนจะเกิดขึ้นนานแล้วด้วย

ด่าริ

คุณเป็นทอมเทรอ

ศักดิ์สิทธิ์

เปล่า แต่ผมหาใครที่รู้เรื่องนี้ดีได้แน่ ว่าแต่คุณจะให้
ตรวจไหมละ

132. ปานกลาง

ด่าริเอนกายลงพิงพนักเก้าอี้

ด่าริ

ไม่..ทำไมจะต้องตรวจด้วยก็เธอเชื่อผมแล้วนี่ ทำ
ไม่ต้องสนใจใครหน้าไหนอีก

133. โกลัปานกลาง

ศักดิ์สิทธิ์หันหน้าไปทางสุภา

ศักดิ์สิทธิ์

คุณเชื่อเขาแล้วเทรอ

สุภา

ไม่รู้สิ...ภาไม่ยอมให้เรื่องมันวุ่นวาย

ศักดิ์สิทธิ์

วุ่นวายอะไรละ

134. โกลั

ที่สุภาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง

สุภา

เขาสัญญาว่าจะใช้ชีวิตแต่งงาน 7 วัน เมื่อได้เงิน แล้ว
เขาจะไปทันที คุณไปชะเถอะคะศักดิ์ คุณช่วยอะไรไม่ได้แล้ว

135. โกลั

ศักดิ์สิทธิ์สบตาเธอ แววตาของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและสิ้นหวัง

ศักดิ์สิทธิ์

จะให้ผมปล่อยคุณไว้ที่นี่กับไอ้ทอมนี่นะหรือ

136. โกลัปานกลาง

สุภาได้แต่พยักหน้า

ด่าริ

กังวลอะไรไปเล่าเพื่อน ผมจะทำอะไรเธอได้

137. ปานกลาง

TWO SHOT ศักดิ์สิทธิ์เดินเข้ามาขย่มไหล่ของสุภา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศักดิ์สิทธิ์
ภา..คุณจะไม่ทำอย่างนี้ใช่ไหม
(สุภาได้แต่ก้มหน้าไม่มองตาศักดิ์สิทธิ์เลย)

ศักดิ์สิทธิ์
ปล่อยให้เขาไปแจ้งตำรวจสิ ยอมให้พวกเขาจับคุณ
ไปซังคุกซักปีนึงยังดีกว่า

สุภา
คุณไปซะเถอะค่ะ

138. ปานกลาง
ที่ศักดิ์สิทธิ์ ยืนยันหนักแน่น

ศักดิ์สิทธิ์
ผมยอมไม่ได้
สุภา
ถ้าฉันภาจะเรียกตำรวจ

139. ปานกลาง
เขาตอยกรุดออกห่างจากเธอ

ศักดิ์สิทธิ์
คุณบ้าไปแล้ว..ไอ้หมอนี่มันบ้า แต่คุณบ้ายิ่งกว่า
(เขาหันหลังกลับ แล้วรีบผลุนผลันออกทางประตูหน้าโดยไม่กล่าวคำลาสักคำ)

140. ปานกลาง
ด้านหน้าเห็นศักดิ์สิทธิ์เดินออกมาจากประตูเห็นสุภาเป็น B.G. หน้าของเขาเปลี่ยนจากเครียดกลายเป็นเรียบเฉยและค่อยๆยิ้มที่มุมปากเล็กน้อยดวงตาซ่อนเร้นเหมือนปกปิดอะไรบางอย่าง และเขาก็เดินหลุดเฟรมออกไป

141. โกลปานกลาง
เธอเดินไปยังประตู และปิดเรียบร้อย ขณะที่เขาขับรถออกไป จากนั้นเธอหันมาเผชิญหน้ากับตำรวจ

ซีควนส์ E.

ซีน 15. ภายนอก/กลางวัน/บนถนน

142. โกล
เห็นตำรวจยืนอยู่ริมถนนรอใครบางคน สักพักมีรถมาจอดเทียบตรงที่ตำรวจยืนอยู่เขาเปิดกระจกออกเขาคือศักดิ์สิทธิ์ ตำรวจเดินมาทางฝั่งคนขับ เขารับของอะไรบางอย่างจากศักดิ์สิทธิ์ และรถก็ขับออกไป

ซีน 16. ภายใน/กลางวัน/บ้านสุภา

143. ปานกลาง
เมื่อถึงวันที่จะไปจดทะเบียนสมรส สุภาเตรียมหลักฐานที่จะใช้ทั้งหมดลงกระเป่าเธอไปสะดุดกับกรอบรูปข้างในมีรูปเธอกับสามี สุภาเอื้อมมือไปจับและจ้องอยู่นาน เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น เมื่อเธอรับสายศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

144. โกลัปานกลาง

ที่ศักดิ์สิทธิ์กำลังขับรถมืออีกข้างถือโทรศัพท์มือถือ

ศักดิ์สิทธิ์

ภา..ติจ้งที่คุณยังอยู่..คุณไม่เป็นไรใช่ไหม

สุภา

คะ ไม่เป็นไร

ศักดิ์สิทธิ์

ดีแล้ว..ผมจะออกไปหาคุณเดี๋ยวนี้เลย

145. โกลัปานกลาง

ที่สุภาอยู่ในอาการสับสน

สุภา

อย่าคะ..ศักดิ์..เรากำลังจะไปอำเภอ..

ศักดิ์สิทธิ์

(เขารีบแทรกก่อนที่เธอจะเล่าจบ)

รอก่อน ภาถ่วงเวลาไว้จนกว่าผมจะไปถึงบ้านคุณ..

เข้าใจไหม

สุภา

ศักดิ์..มันจะมีประโยชน์อะไร..ละคะ

ศักดิ์สิทธิ์

ฟังนะ..ผมเช็กไปที่โรงพยาบาลทุกที่ไม่มีคนซื้อตำรับเลย
คุณเข้าใจใช่ไหม แต่ทุกที่ไม่มีบันทึกว่ามีคนใช้ถูกรถชน
และมีผลแบบนั้น ที่นี้คุณเข้าใจรึยัง

สุภา

(เธอแย้งอย่างอ่อนระโหย)

เพื่อนเขาอาจขับพาไปรักษาที่อื่นก็ได้นี่คะ

146. ปานกลาง

ที่ศักดิ์สิทธิ์ พยายามหว่านล้อมเธอ

ศักดิ์สิทธิ์

ใช่..แต่เพื่ออะไรละ เขาจะทำอย่างนั้นทำไม เขา

บาดเจ็บอย่างนั้น จะตายเมื่อไรก็ได้ ภาถ่วงเวลา

ไว้..อย่าไปไหนนะ

(แล้วเขาก็วางหูยิ้มเรียบๆ เขาเก็บโทรศัพท์กัลลังที่ลปลงเห็นปิ่นแนบอยู่ที่เอวศักดิ์สิทธิ์)

147. ปานกลาง

เธอเดินออกมาจากโทรศัพท์หยุดอยู่ที่กระจกเงาและหยิบกรอบรูปเธอกับสามีขึ้นมาและมองดูเงาของ
ตัวเองอยู่เนิ่นนาน ช่างๆ เป็นพนักงานเขียนที่เขียนค่างไว้ ลมจากหน้าต่างพัดแผ่วๆ พัดหน้ากระดาษไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หน้าสุดท้าย กล้อง Dolly in ไปที่สุภาเธอหันไปมองที่จอคอมพิวเตอร์ ที่เปิดค้างไว้ เธอจึงพิมพ์ต่อให้เสร็จ

148. โกล์

พิมพ์ว่า “เธอและเขาไม่ยินดียินร้ายที่จะรับผิดชอบครั้งนี้ ลงชื่อ สุภา สุภานันท์”

149. ปานกลาง

เมื่อเขียนเสร็จสุภาเก็บแฟ้มทั้งหมดเข้ากระเป๋า(เสียงดังมาจากนอกบ้าน)

ดําริ

ภา..ได้เวลาไปกันแล้ว

ซีน 17. ภายนอก/กลางวัน/บริเวณโรงรถ

150. โกลปานกลาง

เธอทำตามคำสั่งโดยดี รีบตรงไปที่รถ ที่เปิดรออยู่แล้ว เธอก้าวขึ้นไป

151. โกลปานกลาง

แต่ก่อนที่ดําริจะก้าวขึ้นรถที่นั่งคนขับ เธอฉวยกุญแจรถออกมาจากที่เสียบทันที

152. ปานกลาง

เมื่อดําริเข้ามานั่งหลังพวงมาลัย ก็รู้ว่ากุญแจไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้วเขาเอ่ยขึ้นหลังจากเสียบไปชั่วอึดใจ

ดําริ

กุญแจไปไหน..

(พลงยื่นมือไปที่ทางสุภา)

153. ปานกลาง

ที่สุภา เธอส่ายหน้าปฏิเสธ เขาเสียบไปอีกสักครู่ราวกับกำลังหยั่งวัดใจเธอในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้น

ดําริ

เกิดอะไรขึ้น..

สุภา

ศักดิ์..โทรมาบอกว่า เชิดไปที่โรงพยาบาลทุกที่แล้ว

ไม่มีชื่อคุณอยู่เลยคุณไปรักษาที่ไหน..

ดําริ

(ร่างสั่นระริก)

แกจะไม่ชดใช้หนี้ชีวิตที่ทำไว้เหรอ..

สุภา

ไม่...จนกว่าจะแน่ใจว่าเป็นหนี้จริง..แต่ฉันต้องการ

ให้พิสูจน์อีก

ดําริ

(หัวเราะอีกครั้ง)

จะพิสูจน์อะไรให้ดูอีกล่ะ..

154. โกลปานกลาง

เธอเริ่มลังเล แต่ชั่วอึดใจเท่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุภา

คุณจำได้แคไหนดหลังจากถูกชนคุณบอกแต่เหตุการณ์
หลังถูกชน แต่คุณจำตอนถูกชนได้ดีแคไหนด

ดำริ

(เขาเจียบไปชั่วขณะ)

มันเกิดขึ้นอย่างกระทันหันมาก..

สุภา

อย่าลืมนึกคุณเพิ่งจะบอกฉันเองว่า สติสัมปชัญญะคุณ
ดีมากจนจำสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างดี

ดำริ

มันไม่เหมือนกันหรือระหว่างเรื่องที่เกิดอย่างกระ
ทันหันกับเรื่องเกิดขึ้นเมื่อเรามีเวลาตั้งตัว

155. ไกลล์
ที่สุภา ลุกต่อไป

สุภา

แต่มันกระทันหันสำหรับฉันเหมือนกัน ภาพนั้นมัน
ยังติดตาฉันอยู่ที่จริงมันติดตาฉันเสมอมา ฉันต้อง
การซื้อพิสุจน์

156. ไกลล์ปานกลาง
ที่ดำริ ชี้ไปที่หน้าตัวเอง

ดำริ

ซื้อพิสุจน์เทอ..นี่ร่างกายอัมปลักษณ์นี่ใจ

สุภา

นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันจำได้พิสุจน์สิ่งที่ฉันจำได้สิ แสดง
ให้ดู สิ

157. ปานกลาง
ที่ดำริ หนึ่งไปพักหนึ่ง

ดำริ

ได้..ไปที่เกิดเหตุเลยยังได้(เขายื่นมือไปทางเธอฯ
ส่งกุญแจรถให้เขา)

ขึ้น 18. ภายนอก/กลางวัน/บนถนนสายคนเคี้ยว

158. ไกลปานกลาง

เมื่อรถแล่นมาถึงที่เกิดเหตุ ดำริลงจากรถเขาไม่ลืมที่จะหยิบกุญแจลงมไปด้วย เดินลากขาไปอยู่ห่างจาก
หน้ารถแล้วก็ยืนหนึ่งอยู่ตรงนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตำริ

เป็นไง เหมือนภาพความทรงจำรีเปล่า

159. โกลป์ปานกลาง

ที่สุภาเอื่อมมือไปหยิบบุญแจสารองที่กระเป่า พलगพูดสั่งตำริ เขาทำตามคำสั่งเธออย่างว่าง่าย

สุภา

ยกแขนซ้ายคุณขึ้นลี ยกแขนบงหน้าคุณ

160. โกลป์

ระหว่างนั้นเธอเสียบบุญจรรณบิตบุญแจเสียงเครื่องยนต์ตั้งกระที่ม

161. ปานกลาง

สุภาเลื่อนตัวมานั่งที่คนขับด้วยความคุ้นเคย

162. โกลป์

เกียรอดโต ดิดตัวเธอเหยียบคันเร่งเต็มที่

163. โกลป์

ที่ลอร์ดฟ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

164. โกลป์ปานกลาง

แทนสายตาสุภารดกำลังเคลื่อนด้วยความเร็วเสียงร้องของเขาก็ดังขึ้น

165. โกลป์ปานกลาง

ที่สุภา เธอเองก็กรี๊ดร้องด้วยเหมือนกัน

166. ปานกลาง แฟลชแบ็ค

รถที่สุภากับภานุกำลังหักหลบมอเตอร์ไซค์ พวงมาลัยที่หักเลี้ยวรถฟ่งชนต้นไม้ SLOW MOTION

167. โกลป์ปานกลาง ปัจจุบัน

รถฟ่งไปที่ตำริ ตัวเขาหลบและฟ่งไปป่าข้างทาง

168. โกลป์ปานกลาง

ด้านหน้า มุมต่ำเห็นรถเบรค

169. โกลป์ปานกลาง

ที่สุภาตกใจ เธอรีบลงมาจากรถทันทีถลองตามเธอไป

170. โกลป์ปานกลาง

เห็นสุภาลงมาและเดินเข้าไปที่พงหญ้า เพื่อหาตัวตำริ

171. โกลป์ปานกลาง

เห็นป่าโปร่งและพงหญ้า PANไปรอบๆ จนเห็นสุภา เธอหันไปที่รถ

172. โกลป์ปานกลาง

ที่รถของสุภา

173. ปานกลาง

เธอร่วงกลับไปที่รถ ถลองตามไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ สงวนลิขสิทธิ์ สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

174.ปานกลาง

PAN ตามสุภาวริงมาที่รถเธอรีบเข้าไปที่นั่งคนขับ

175.ใกล้

ที่กาญจนาจรตสารทเครื่อง แต่ไม่ยอมติด

176.ใกล้

ที่หน้าสุภาหั้นไปดูข้างหลังเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใคร

177.ใกล้ปานกลาง

มือเธอสตารทรถติดพอดี แต่มือดำริโผล่เข้ามาดับเครื่องไว้ ทิลปขึ้นเห็นหน้าดำริ

178.ใกล้ปานกลาง

ที่สุภาสะดุ้งร้องลั่น เห็นมือดำริเป็นF.G. เธอพยายามคิดตัวไปที่ประตูอีกฝั่งเพื่อเปิดออก

179.ปานกลาง

มุมต่ำประตูรถฝั่งคนนั่งถูกเปิดออก เห็นเธอรีบพาตัวเองออกมา

180.ปานกลาง

PAN ตามดำริอ้อมรถและตามเธอไป

181.ปานกลาง

มุมต่ำ เห็นรถเป็น F.G. ขาดำริเข้าเฟรม เขาก็มองซักมีดที่ขาเหล็กและถอดขาเหล็กทิ้ง

182.ไกลปานกลาง

เห็นสุภาวริงเข้าไปในป่าโปร่งสลับท่งหญ้ากลองตามเธอไป

183.ไกลปานกลาง

ที่ดำริด้านหน้าเขาคว่ามิดและวิ่งตามเธอ

184.ไกล

เห็นรถศักดิ์สิทธิ์เข้ามาจอด PAN ตามเขาลงมาจากรถมองไปรอบๆใบหน้ายังเรียบนิ่ง และจึงเดินเข้าไป

ขึ้น 19. กลางวัน/ภายนอก/กลางป่า

185.ไกลปานกลาง

ด้านหน้าสุภากำลังวิ่งแตกตามเธอสะดุดล้ม

186.ใกล้ปานกลาง

มุมต่ำด้านข้างเห็นล้ม เธอลุกขึ้น แต่ก็รู้ว่าแว่นตาได้หลุดหายไปแล้ว เธอพยายามหาแต่ก็ไม่เจอ จึงคลานเข้าไปหลบในพงหญ้า

187.ปานกลาง

แทนสายตาสูภาเป็นภาพเบลอเธอมองเห็นได้แค่ระยะใกล้ๆ

188.ปานกลาง

ที่ดำริวิ่งมาลึกลับเขายุดหันไปมองข้างหลังแล้วจึงหลบเข้าข้างทาง

189.ไกลปานกลาง

PAN เห็นศักดิ์สิทธิ์กำลังเดินมาตามทาง

190.ใกล้ปานกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ด้านหลังของศักดิ์สิทธิ์กำลังเดินกลองตามเขาพยายามมองไปรอบๆ

191. โกลัปานกลาง

ด้านหน้าศักดิ์สิทธิ์กำลังเดิน มีดของดารีเข้ามาจ่อที่คอของเขาศักดิ์สิทธิ์หยุดเดิน

ศักดิ์สิทธิ์

เธออยู่ไหน..

ดารี

หาอยู่..

ศักดิ์สิทธิ์

เก็บเธอซะ..ถ้าทำได้ แกจะได้เพิ่ม
(ดารีคลายมีดที่จ่อคอศักดิ์สิทธิ์ออก)

192. โกลปานกลาง

เห็นดารีกับศักดิ์สิทธิ์เป็น B.G. PAN มาเห็นสุภาเป็น F.G. ในพงหญ้า เธอตะลึงกับสิ่งที่ได้ยิน และรีบ
คลานออกไป

193. ปานกลาง

ที่สุภาด้านหน้าเธอคล้ำทางและพยายามเดินฝ่าป่าไป

194. ปานกลาง

แทนสายตาเธอเป็นภาพเบลอลของตนสายตาสั้นเห็นแต่มือเธอในระยะใกล้ๆ

195. โกลั

ทิลปลงมาที่มือของดารีถือมีดกระบี่

196. โกลัปานกลาง

ศักดิ์สิทธิ์ชักปืนขึ้นมาทิลปืนเห็นหน้าเขา

197. โกลัปานกลาง

มุมสูงที่สุภาถนลานพยายามพยายามคว่ำทุกอย่าง เธอคว่ำไม่ได้ที่อ่อนหนึ่ง

198. โกลั

ที่หน้าของดารี เขาเอามือที่ถือมีดขึ้นมาลูบจมูกตัวเอง

199. โกลัปานกลาง

ที่เท้าของศักดิ์สิทธิ์ เขาก้มลงเก็บแว่นตาของสุภาที่ตกกับพื้น ทิลปืนเห็นหน้าเขา

200. ปานกลาง

แทนสายตาดารีในพุ่มไม้เห็นมีดเป็น F.G. สุภาค่อยๆเดินเข้ามาในเฟรม

201. ปานกลาง

แทนสายตาสุภาเป็นภาพเบลอล

202. โกลัปานกลาง

ด้านหลังสุภาคือดารีเขาเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้

203. โกลั

ที่มีดถูกจ้วงขึ้น SLOW

204. โกลั

ที่มือสุภาถือไม้ทั้งสองมือ SLOW

205. โกลั

หน้าสุภา ย่อแน่น เต็มไปด้วยเหงื่อ เธอหลบตา SLOW

206. โกลั

มิดของตำริ้งข้างขึ้นสุด SLOW

207. โกลั

ที่เท้าตำริเหยียบเข้ากับใบไม้แห้งเกิดเสียง SLOW

208. โกลั

ที่หน้าสุภาหันกลับมา SLOW

209. โกลั

ไม้ที่มือถือพาดไปที่ตำริเต็มๆ

210. โกลัปานกลาง

ตำริตัวอเห็นไม้หักกระเด็น

211. โกลัปานกลาง

ที่สุภาเธอดอยออกไป

212. โกลัปานกลาง

หน้าตำริครางลั่นเข้าง้างมิดอีกครั้ง

213. โกลั

ที่มิดข้างสุดเตรียมแทง

214. โกลั

ที่หน้าสุภาตกใจสุดขีด

215. โกลัปานกลาง

ที่ตำริชะงัก มีเสียงปิ่น เปรี้ยง เขาทรุดตัวลง

216. โกลั

สุภาตะลึงงันเธอหันไปทางเสียงปิ่น

217. โกลั

ที่ปิ่นมีควันออกมาจากกระบอ

218. ปานกลาง

ที่ศักดิ์สิทธิ์ เขาเป็นคนยิงและเดินมาที่เธอ

219. โกลปานกลาง

มุมสูง เห็นศักดิ์สิทธิ์เดินมาทางสุภา ร่างของตำรินอนคว่ำอยู่

220. โกลปานกลาง

ที่สุภาซ็อกเธอยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก

221. ปานกลาง

TWO SHOT ศักดิ์สิทธิ์เดินเข้ามาหาเธอเขาเอาแว่นตาจากกระเป๋าสวมให้เธอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุภา

คราวหน้า ภาไม่เอาคนซาเบิ้ลแล้วนะคะ..

238. โกลปานกลาง

แทนสายตาออกไปนอกรถ อีก 20 เมตร เห็นรถเสียอยู่ข้างทาง คนขับเป็นผู้หญิงลงมาโบกรถให้หยุด แต่ศักดิ์สิทธิ์ขับเลยไป กล้อง PAN ตามไปทางสุภา

สุภา

ทำไมไม่รับเขาล่ะคะ..

ศักดิ์สิทธิ์

ไม่อะ..

239. ปานกลาง

ที่สุภาหน้าเสียงเธอเครียดลงทันที

สุภา

ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้นไม่เห็นเป็นไรเลย

(กล้องค่อยๆ Zoom in เข้าไปที่สุภา ความน่ากลัวได้แฝงอยู่ภายใต้ดวงตาคู่นั้น)

dissolve

240. โกล

แทนสายตารถมุมต่ำเห็นถนนโล่งๆ ยามเย็นฟ้าเริ่มเป็นสีแดงทมน้ำ ภาพค่อยๆ ถอยหลังออกมา

สุภา(V.O.)

ทุกครั้งที่ฉันเขียนหนังสือ..มันมาจากชีวิตจริงเสมอ..ครั้งนี้ก็เหมือนกัน

Fade Out

จบเรื่อง

บทที่ 3

การเตรียมงานก่อนการถ่ายทำ(Pre-Production)

เป็นขั้นตอนที่ต้องให้ความสำคัญมาก ๆ ในการผลิต เพราะเป็นการวางแผนงานอย่างละเอียด รัดกุมทั้งหมด ในทุกขั้นตอน ดังนั้นถ้าวางแผนได้รัดกุมเพียงใด จะทำให้การทำงานเป็นไปอย่าง สะดวกรวดเร็ว และจะประหยัดงบประมาณในการผลิตมากขึ้น

3.1 การกำกับภาพ

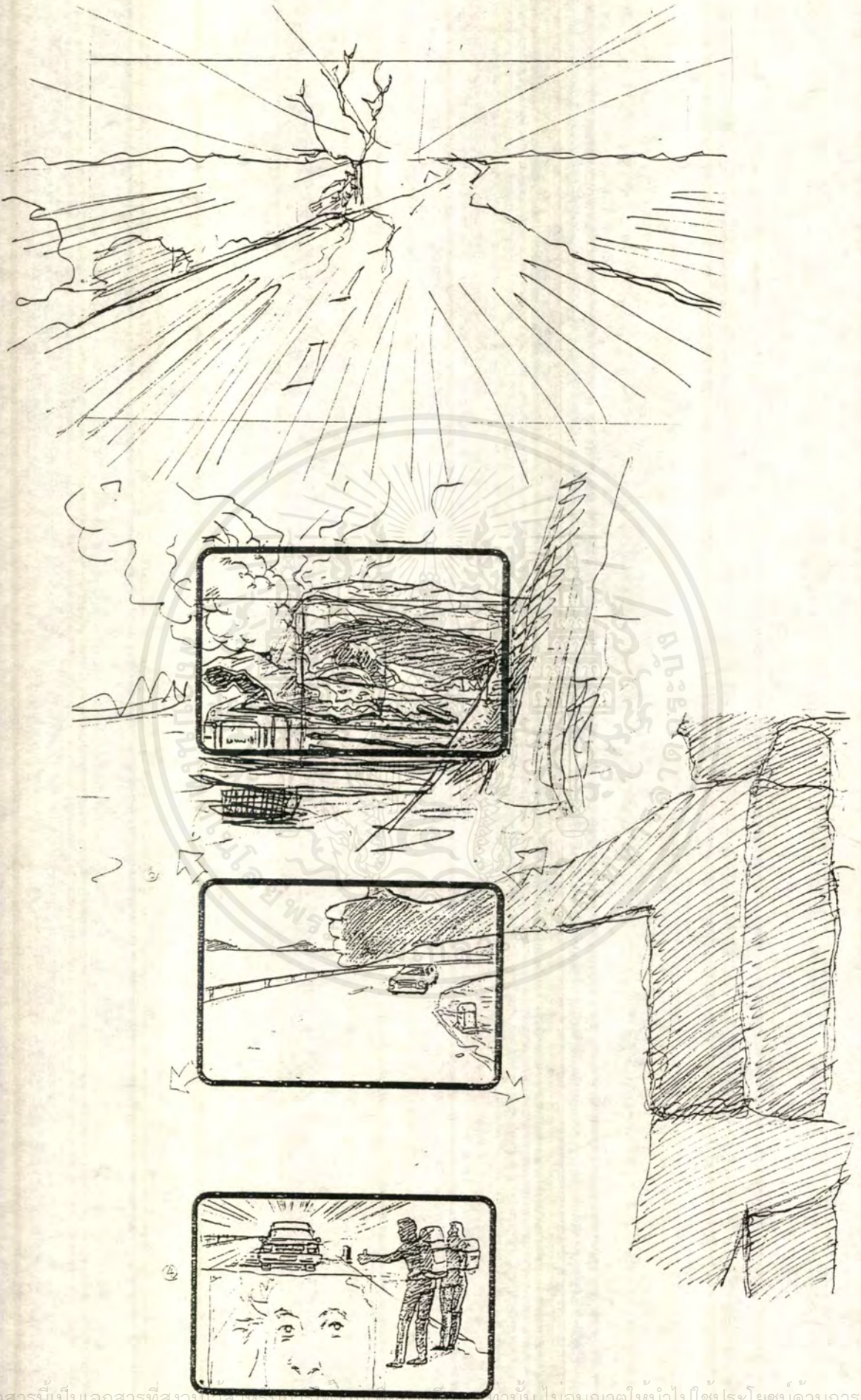
รูปแบบการกำกับภาพ เพื่อความสอดคล้องกับ ความใสสะอาดที่ซ่อนเร้น แสงจึงต้องเป็น HIGH KEY เป็นส่วนใหญ่ ความนุ่มและความสว่างของแสง ทำให้ภาพดูใสสะอาดอบอุ่น แต่หมกม็อง จะขัดแย้งกับความเป็นจริง บางครั้งเป็นมุมที่ผิดปกติ เช่น มุมต่ำมากหรือมุมสูงมาก ขนาดภาพที่ใช้ บางชิ้นจะขัดแย้งกันเช่น จากภาพไกลเปลี่ยนเป็นภาพไกล เป็นต้น

SHOOTING BOARD

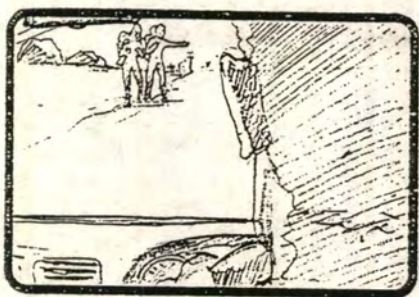
เรื่อง สมหายใจสุดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6

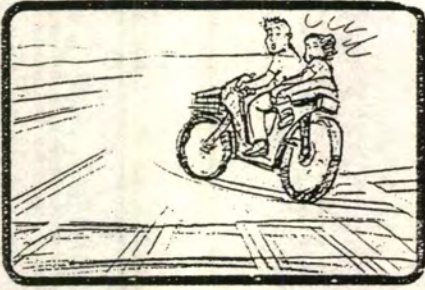
9

16

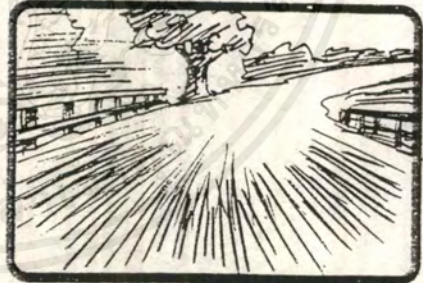
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

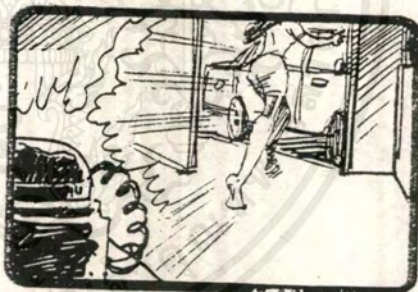
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

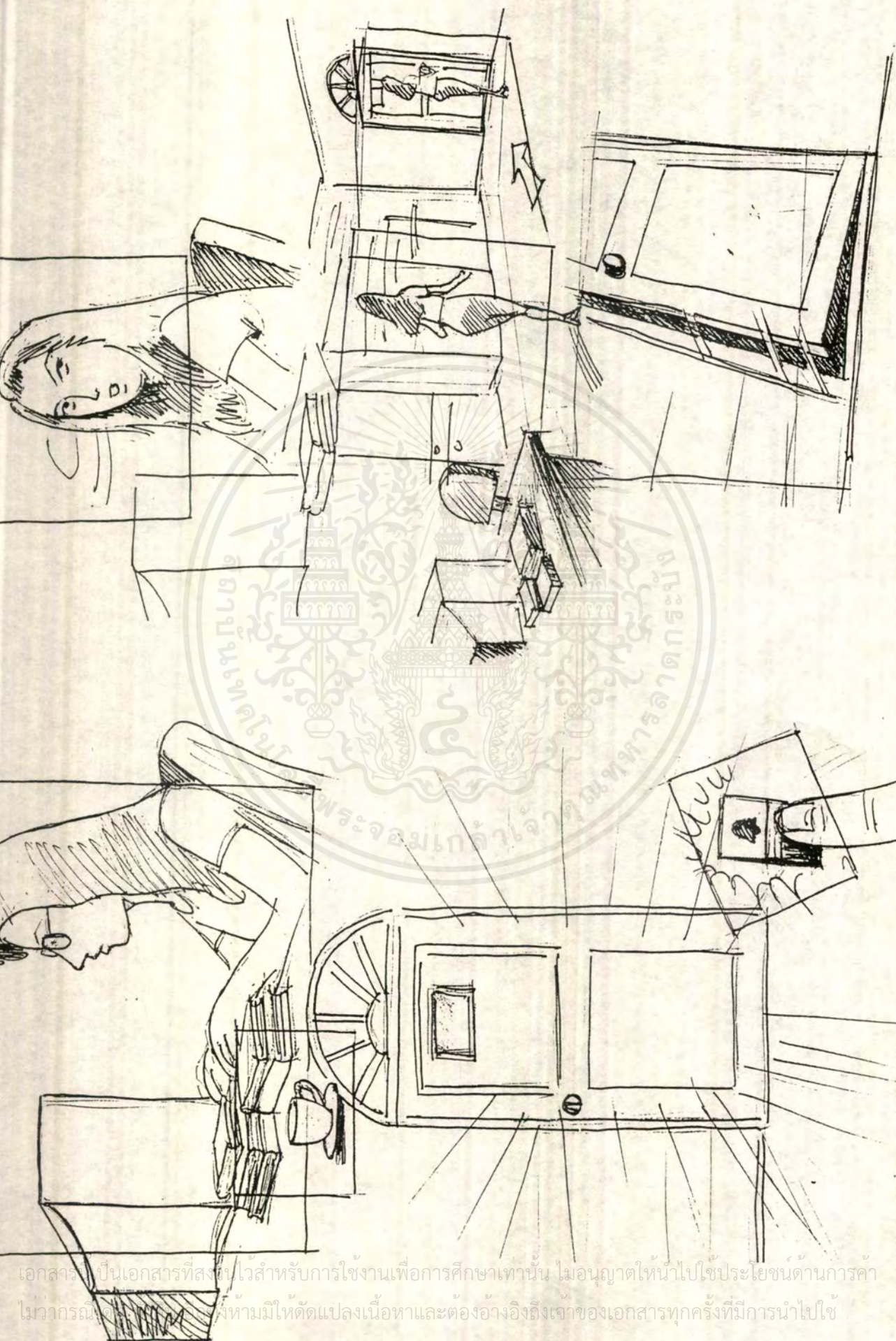
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

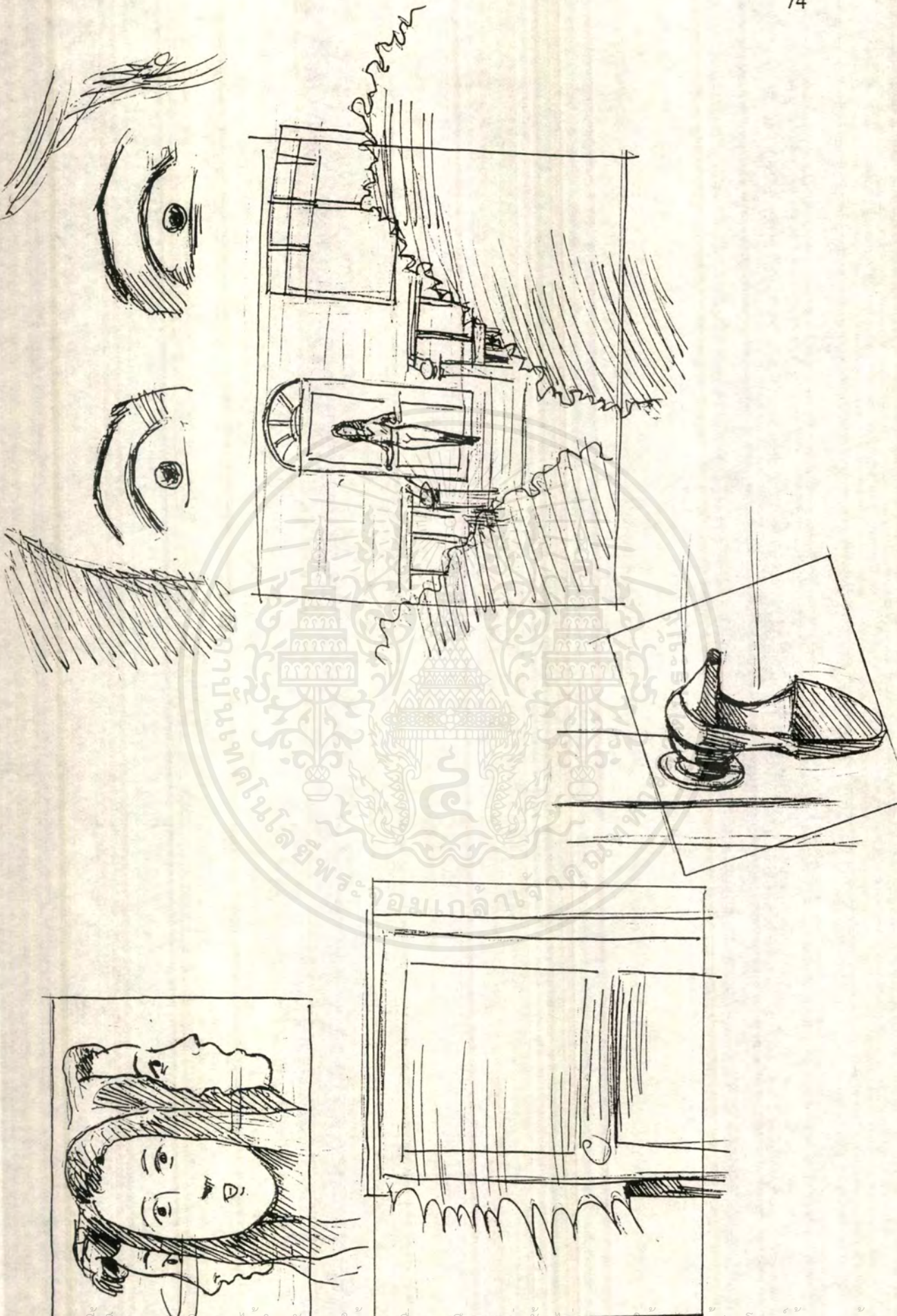
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่วารณคดีคดีห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

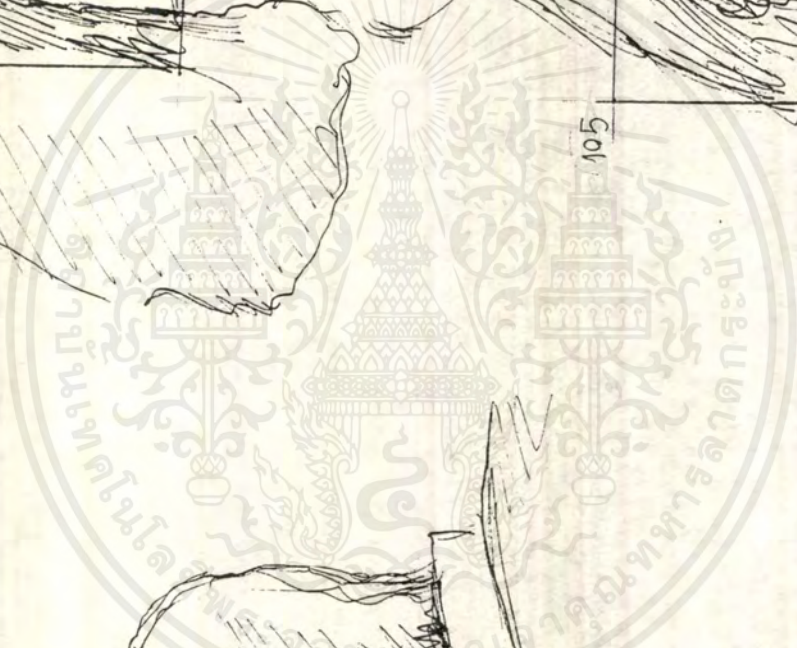
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้... เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

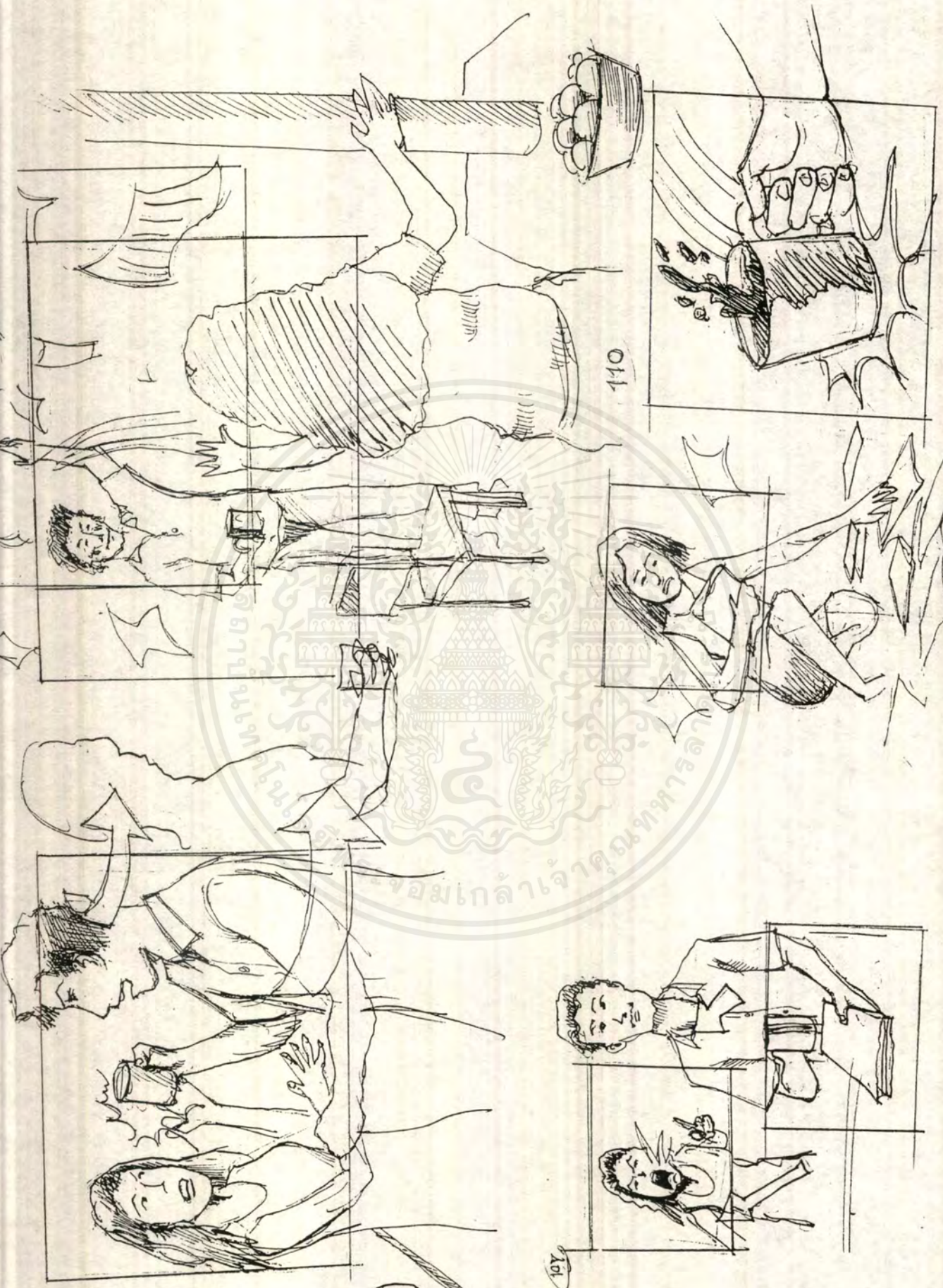
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

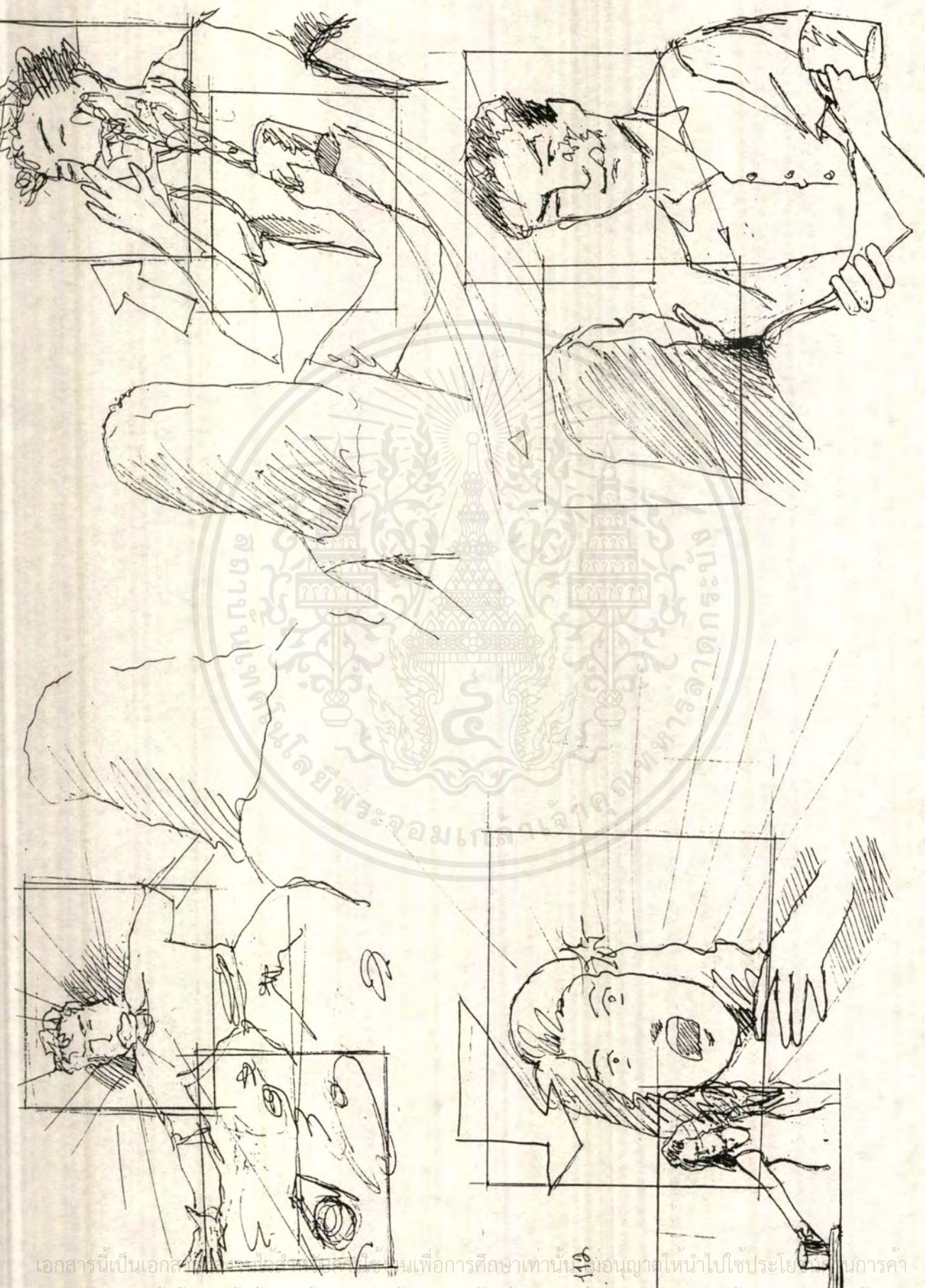
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

110

109

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการเรียนที่มหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่วารณใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่... เพื่อการศึกษาเท่านั้น... ไม่ควรฉีก...
 ไม่ควรฉีก... ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

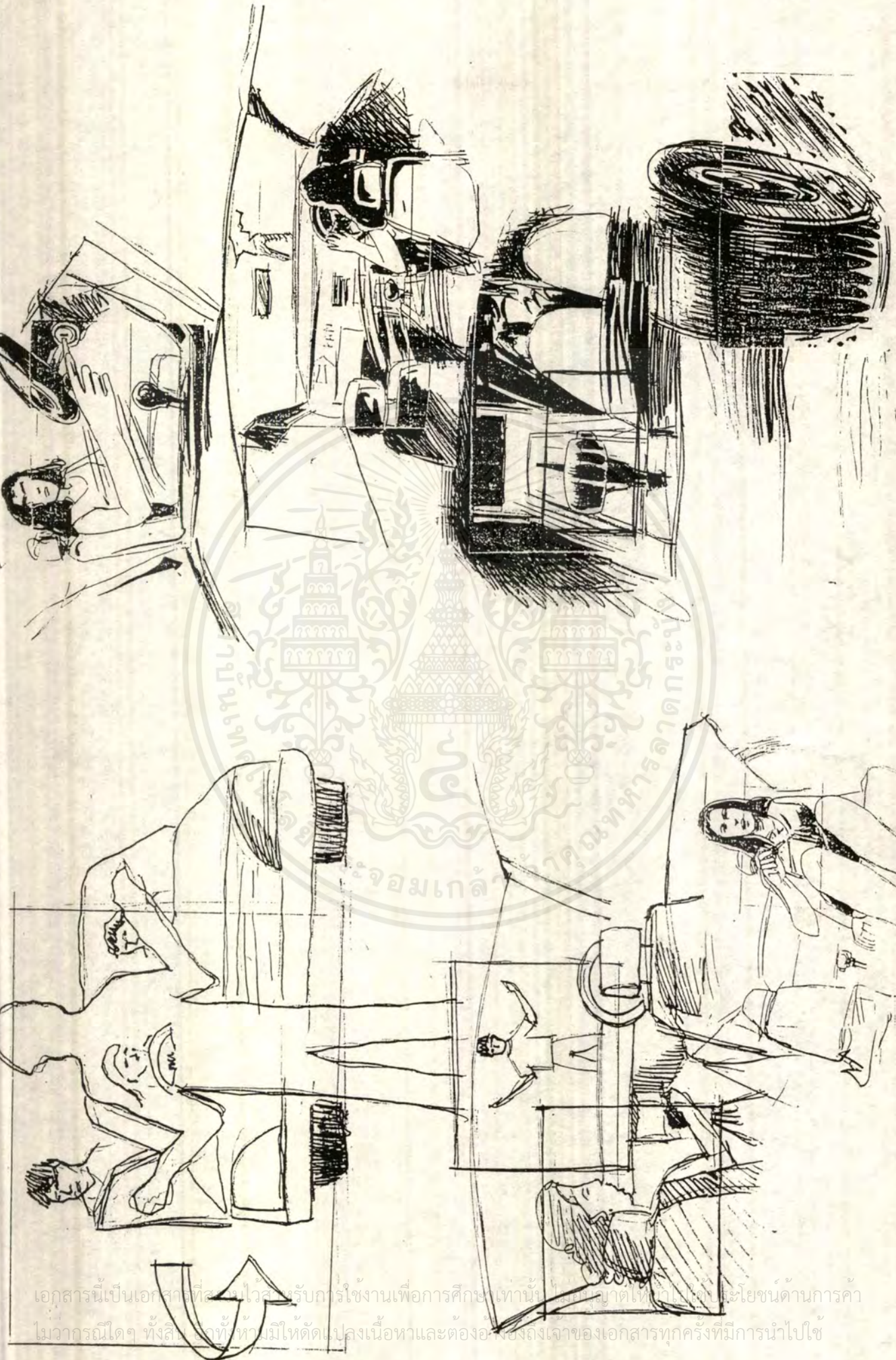
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

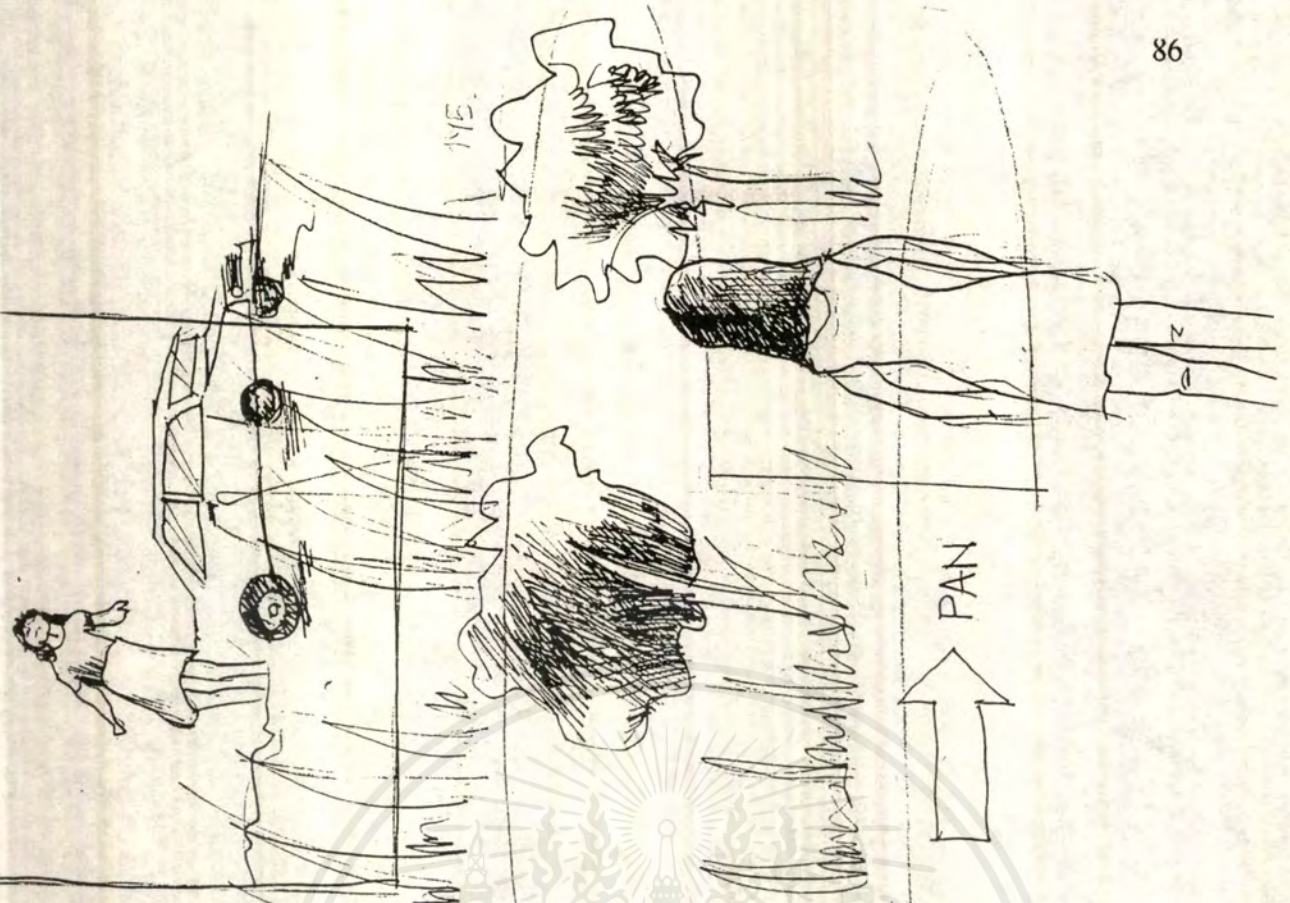
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

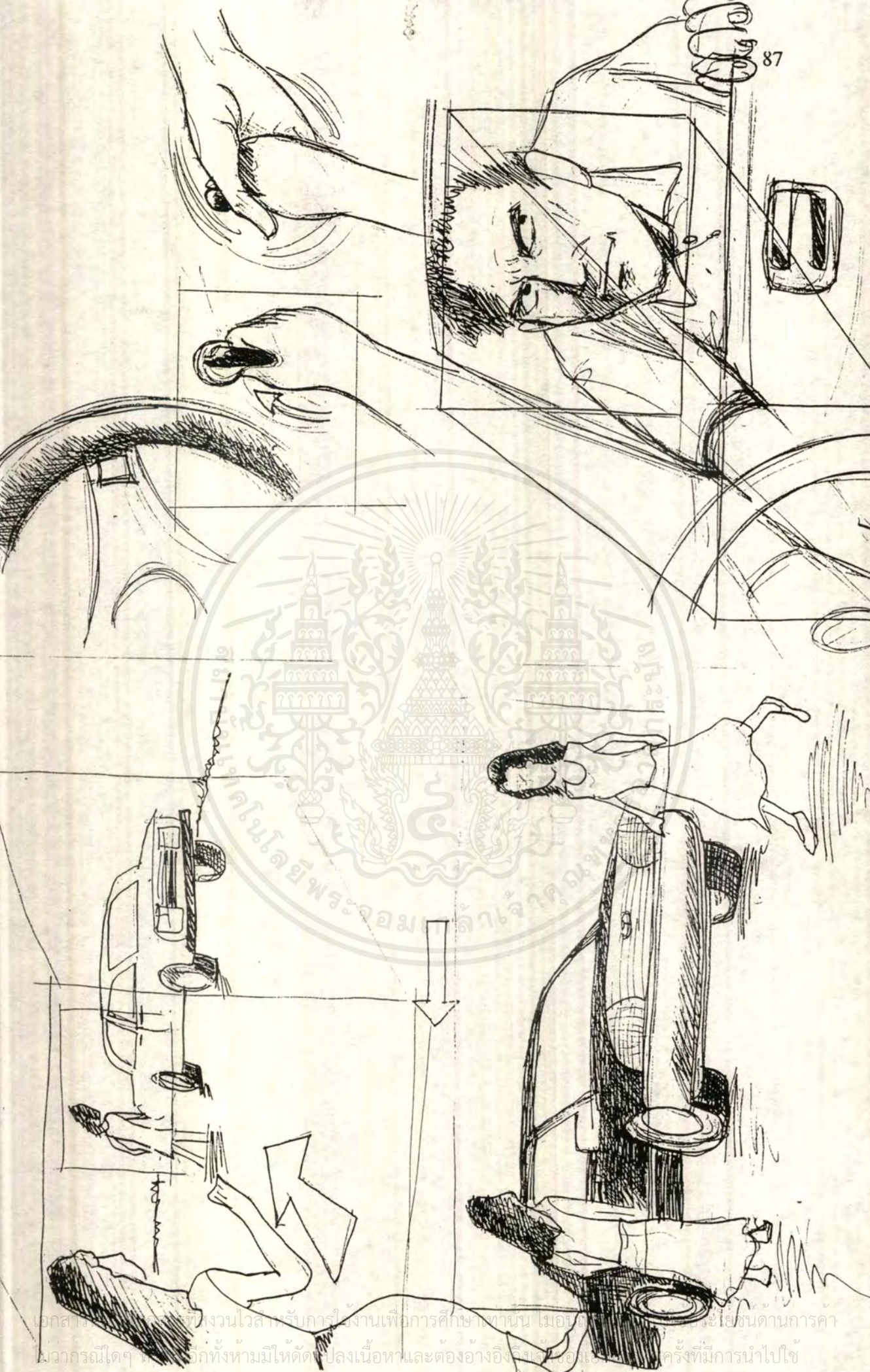
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

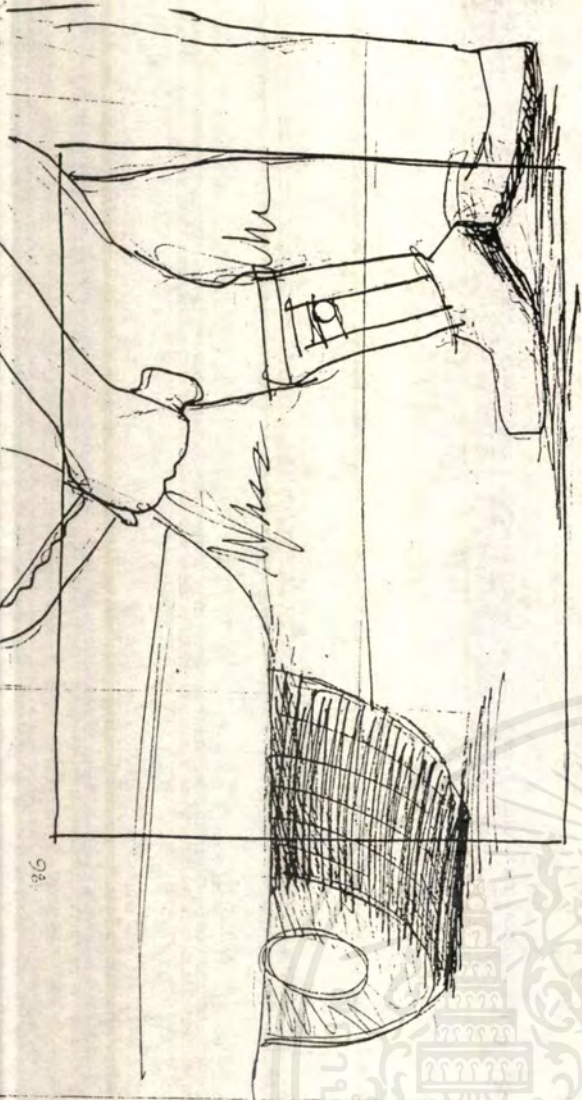
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่สามารถใดๆ ทั้งสิ้น หากมีให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

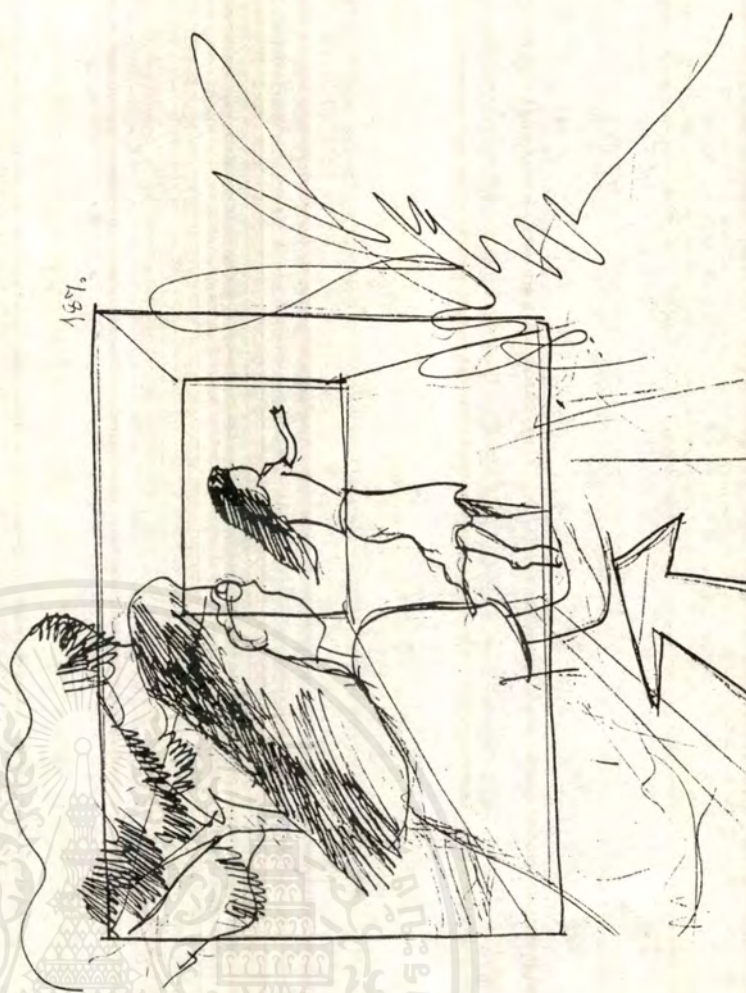
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยสุโขทัยเพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อาจนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่หรือใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดได้ หากฝ่าฝืนจะถือว่าผิดกฎหมายและต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น

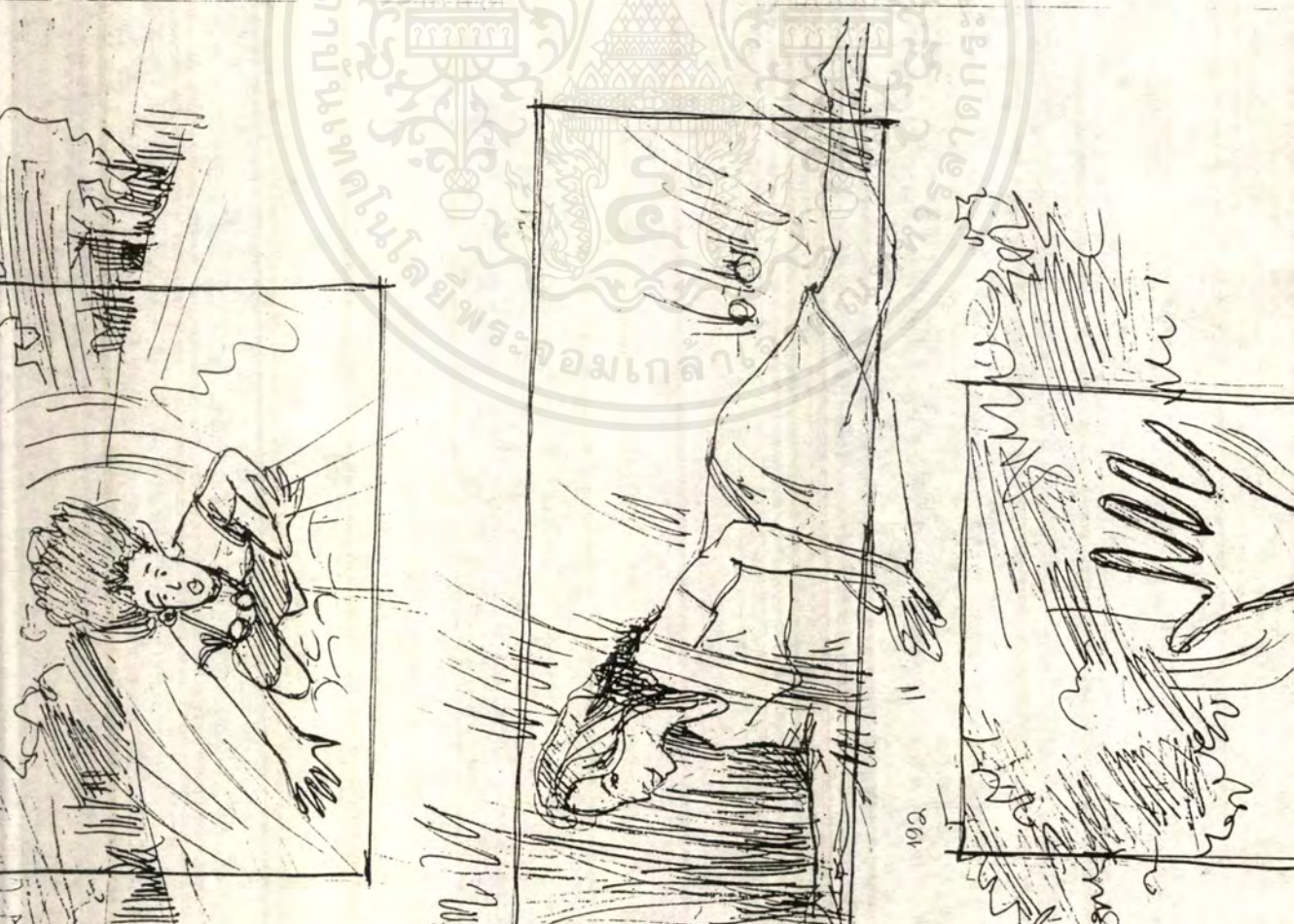
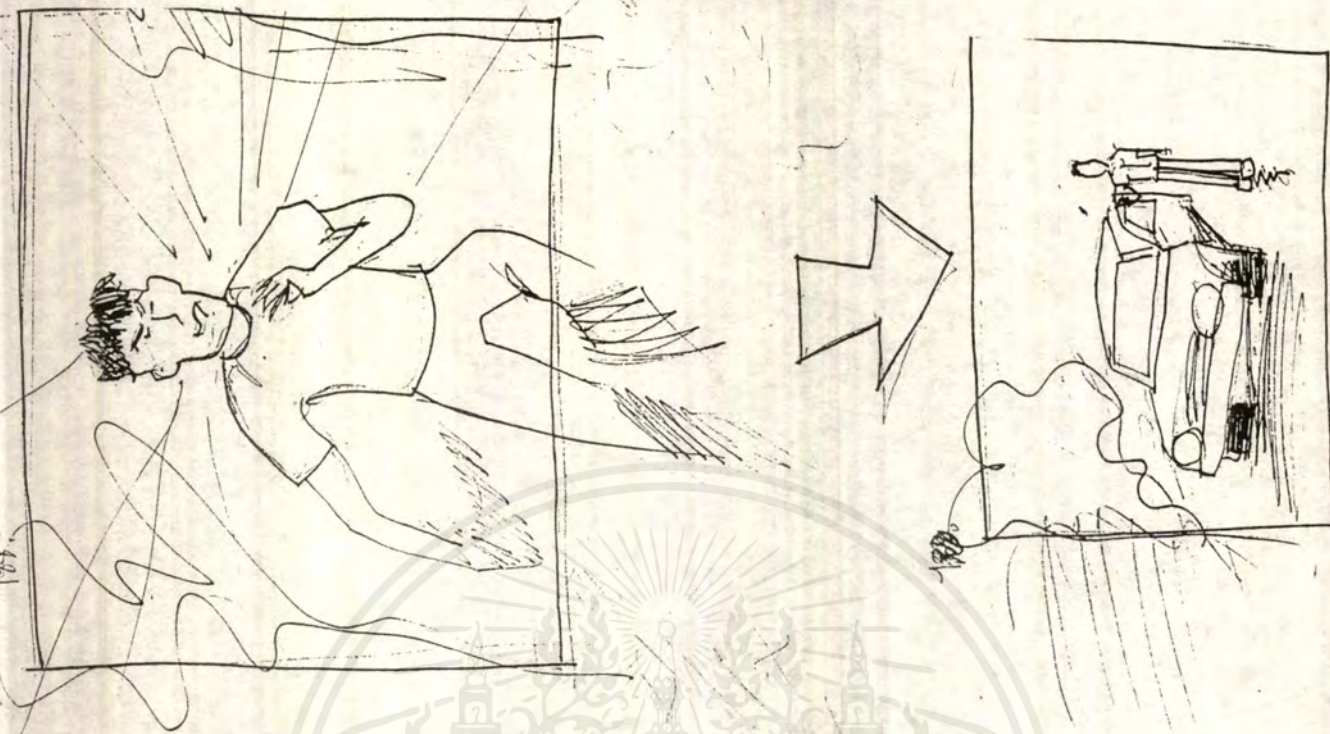
๕๖

๕๗

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่งานเขียนของศิลปินที่ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 เมื่วารณใดๆ ของงานเขียนห้ามมิให้นำไปใช้และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้เฉพาะเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและดัดแปลงองค์ประกอบของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

190

194

198

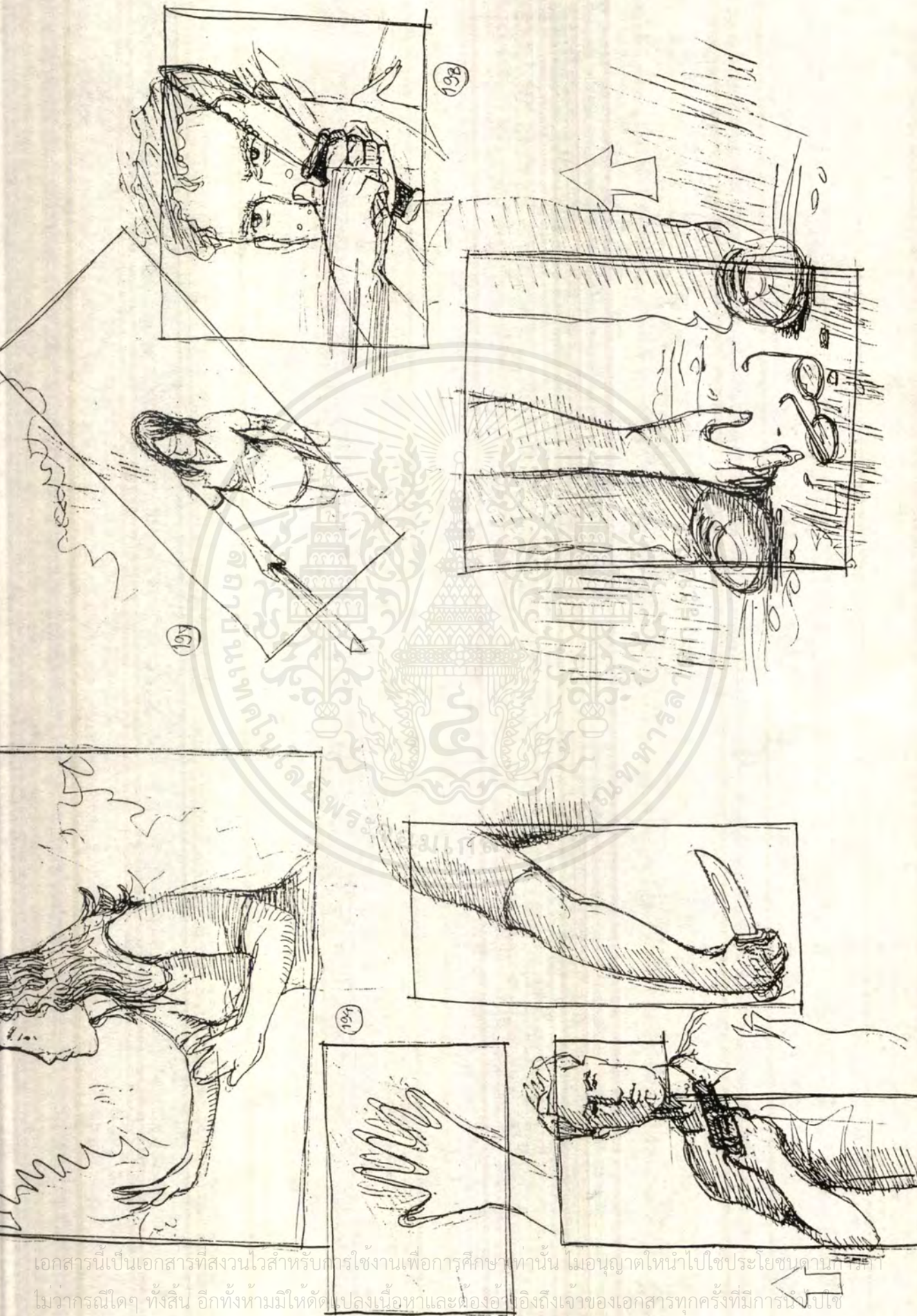
PAN

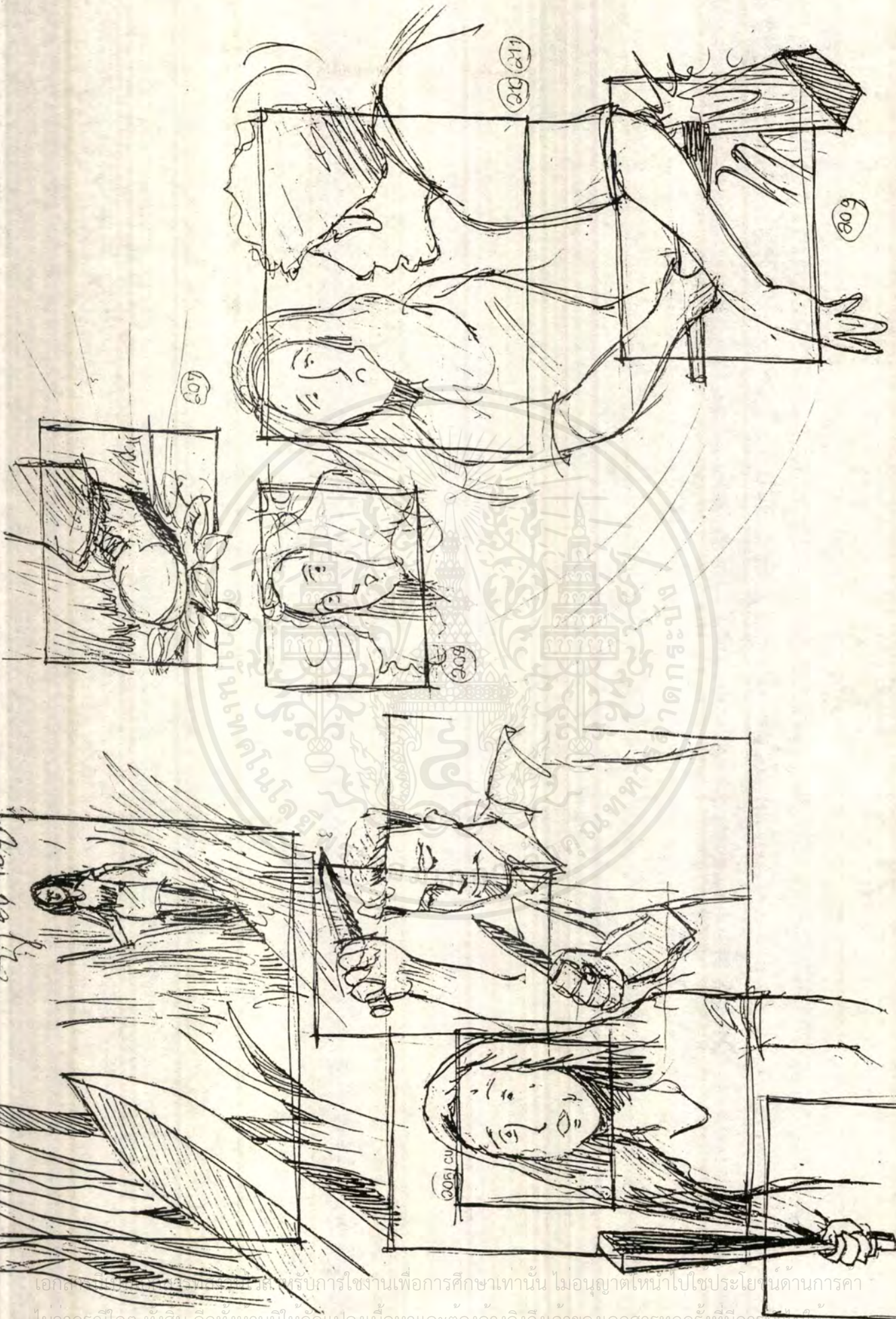
PAN

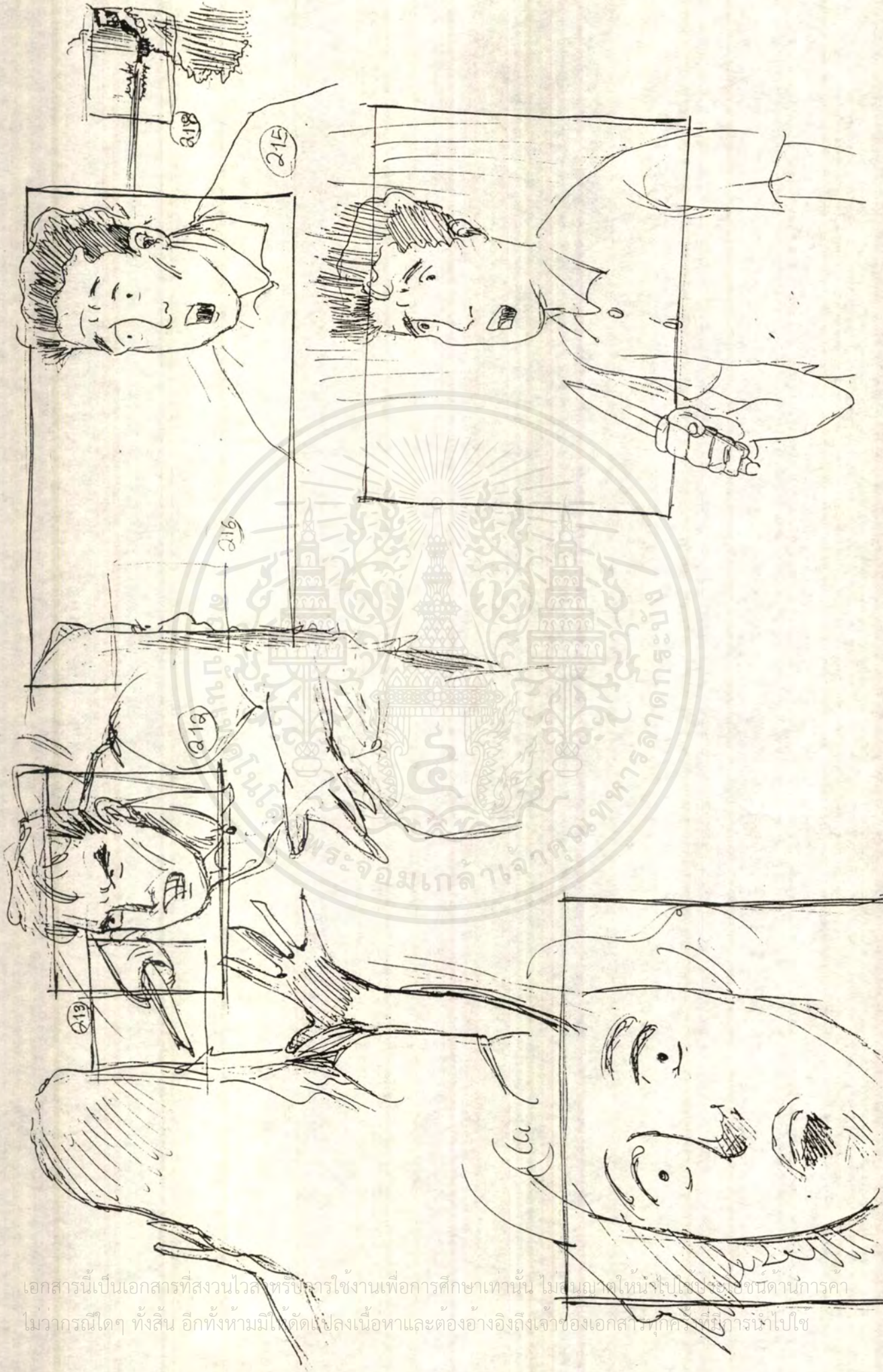
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของลิขสิทธิ์ทุกครั้งทั้งก่อนนำไปใช้

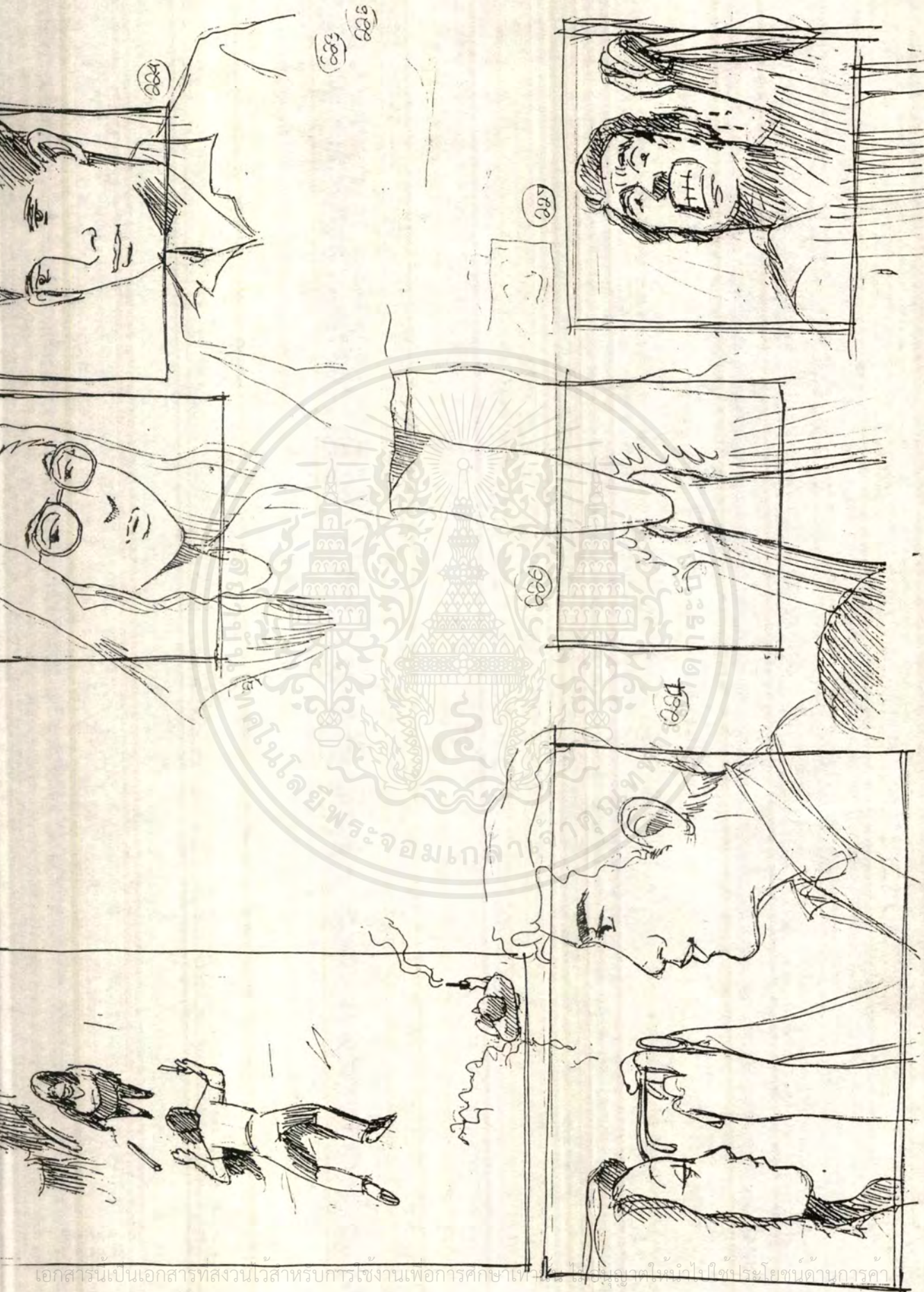
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับญาติหน้าไปใช้ประโยชน์ด้านอื่น
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

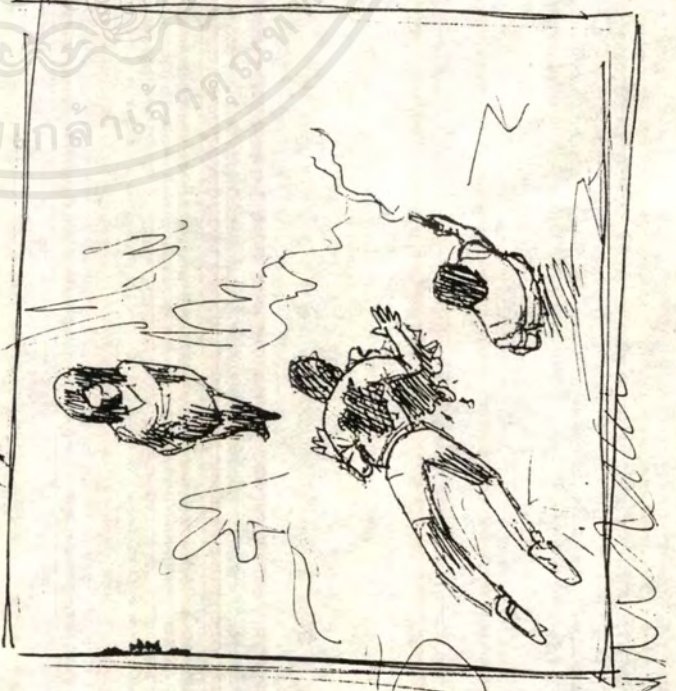
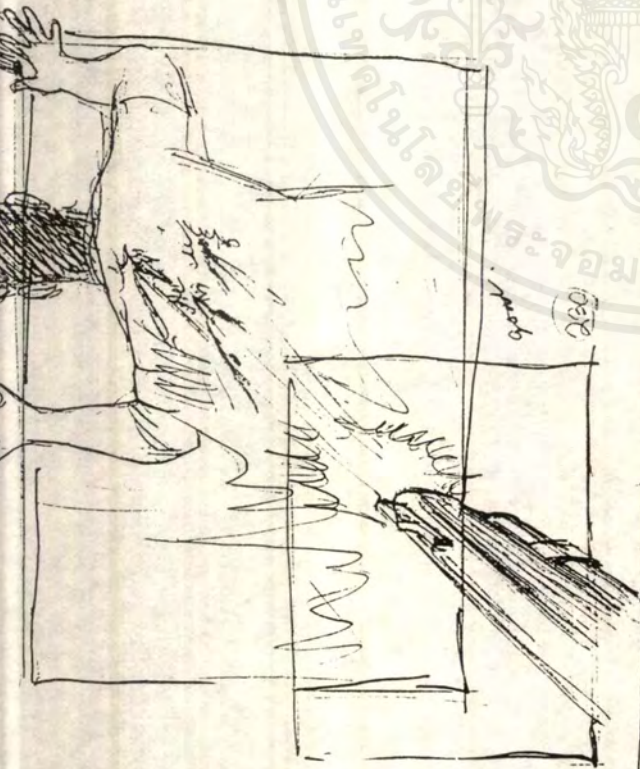
เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยาธิการให้บริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สแกนไว้มูลนิธิฯ ใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำไปเผยแพร่ในสื่อต่าง ๆ ได้
 ไม่วากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิได้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้ง ที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตในทางใด ๆ ภายใต้งานโครงการความร่วมมือฯ
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

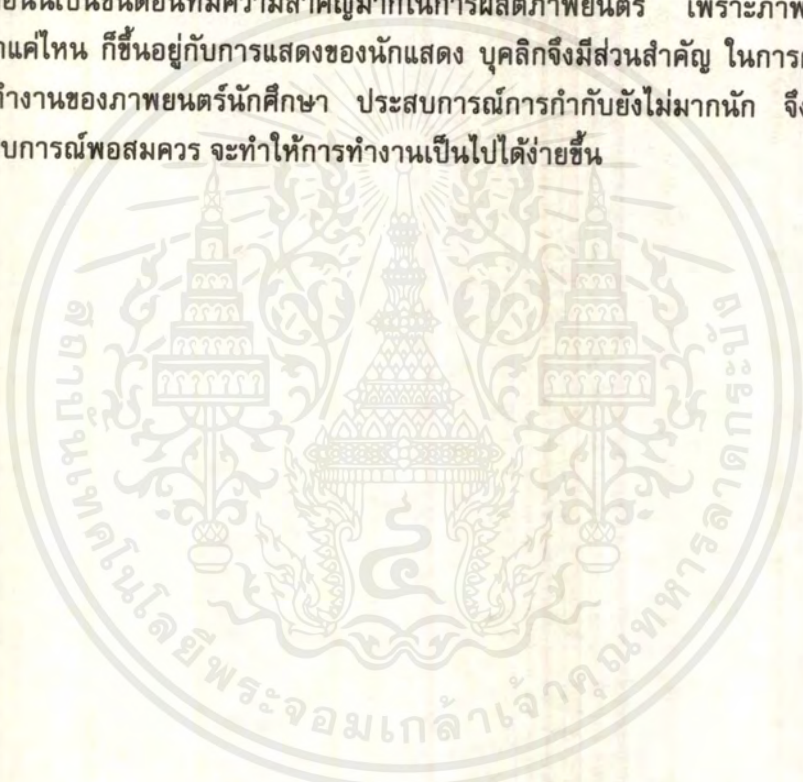
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 การกำกับภาพยนตร์

ภาพยนตร์เรื่องนี้จะนำเสนอโดยการเน้นเล่าเรื่อง ให้น่าติดตาม และโครงเรื่องที่สลับซับซ้อนซ่อนเงื่อนเป็นสำคัญ ซึ่งฉากเชี่ยวชาญของภาพยนตร์ประเภทนี้ ที่จำเป็นต้องมี ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีจริงๆ เพียง 3ฉาก ซึ่งสิ่งที่สำคัญก่อนการมาถึงของฉากเชี่ยวชาญ คือการปูภูมิหลังของตัวละคร การปกปิดเรื่องราวบางอย่าง ไว้ให้คนดูเกิดความสงสัย และอยากติดตามเรื่องราวมีส่วนสำคัญ ผู้กำกับภาพยนตร์มีส่วนสำคัญที่จะควบคุมจังหวะในการเล่าเรื่อง

การคัดเลือกนักแสดง(Casting)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมากในการผลิตภาพยนตร์ เพราะภาพยนตร์จะนำดู น่าติดตามมากแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับนักแสดงของนักแสดง บุคลิกจึงมีส่วนสำคัญ ในการคัดเลือก และเนื่องจากการทำงานของภาพยนตร์นักศึกษา ประสบการณ์การกำกับยังไม่มากนัก จึงต้องเลือกนักแสดงที่มีประสบการณ์พอสมควร จะทำให้การทำงานเป็นไปได้อย่างขึ้น

ชื่อ : ปิณิดา คงสิริ
บทบาท : สุภา สุภานันท์
อายุ : 27 ปี
สัญชาติ : ไทย
ส่วนสูง : 170 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อ : วิชาญ จันทรชู
บทบาท: ตำริ เอกเมือง
อายุ : 25 ปี
สัญชาติ: ไทย
ส่วนสูง : 176 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อ : กิตติรัชต์ วริญญาเนนน์
บทบาท: ศักดิ์สิทธิ์ ภัทรบดี
อายุ : 32 ปี
สัญชาติ: ไทย
ส่วนสูง : 175 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อ : **ณัฐ เตชะศฤงคาร**
บทบาท: **ภานู สุภานนท์**
อายุ : **28 ปี**
สัญชาติ: **ไทย**
ส่วนสูง : **180 ซม.**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การกำกับศิลป์

3.3.1 สถานที่ถ่ายทำ

ART DIRECTION จะเน้นความสดใส ที่ดูแปลก การใช้สีสะอาดสดใส แต่ในความสดใส นั้น ยังมีความขัดแย้ง คือบ้านของสุภา โครงสีดูสดใส แต่โครงสร้างของบ้านดูเก่า ของแต่งบ้านจะดูทันสมัย เป็นต้น

ภาพที่ 3.5 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากบ้านภายนอก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.6 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำฉากบ้านภายใน
การใช้สีส้มของฉาก มาเป็นตัวกำหนดอารมณ์ของเรื่อง สีและเส้น มีผลทำให้ภาพดูน่าสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ภาพที่ 3.8 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำจากโค้ง(ถนนคดเคี้ยว)าดให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการเชิงวิชาการเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.10 ภาพแสดงสถานที่ถ่ายทำฉาก ถนนในอดีต

3.3.2 การแต่งกายของตัวแสดง

นอกจากการใช้สีส่นของ ART DIRECTION แล้วเสื้อผ้าของตัวแสดงก็มีส่วนสำคัญในการบอกบุคลิกของตัวละคร เพื่อให้ได้ตาม CONCEPT ของเรื่องเสื้อผ้าจึงต้องแสดงความชัดเจนของบุคลิก ซึ่งบางครั้งดูเกินชีวิตจริงของคนปกติ

ภาพที่ 3.11 ภาพแสดงแบบร่างเสื้อผ้านักแสดง(สุภา)

สุภา บุคลิกของเธอแสดงถึงความคลุมเครือของจิตใจ ตัวสุภาเป็นคนที่ทันสมัย เสื้อผ้า จึงต้องแสดง
ความมั่นใจ แต่มีความอ่อนไหวอยู่ในที่ การใช้สีที่ทึบกันของผ้า บางชุดมีสีมาก สลับกับจนดูไม่
แน่ใจว่ามีสีอะไรบ้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.12 ภาพแบบร่างเสื้อผ้านักแสดง(ศักดิ์สิทธิ์)

ศักดิ์สิทธิ์ บุคลิกเป็นคนเหี้ยมสะอาด สุขุมและมั่นใจในตัวเอง เสื้อผ้าต้องแสดงความคมชัด สีที่ใช้จะเป็นสองกลุ่มหลักคือ โทนร้อนและโทนเย็น เช่น ถ้าใส่เสื้อเชิ้ตสีแดง ผูกไทสีแดงเข้ม กางเกงสเลคสีเทา หรือ เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงิน ผูกไทสีน้ำเงินเข้ม กางเกงสีครีม การแต่งตัวจำเป็นต้องมีความเหี้ยม เพื่อแสดงความคมขอบุคลิก

ภาพที่ 3.13 ภาพแบบร่างเสื้อผ้านักแสดง(ดารี-ภาน)

ดารี เป็นคนที่มีความขัดแย้งในตัวเอง เพราะถูกสังคมรังเกียจจากความพิการตัวดำริเอง ต้องการทำให้ทุกอย่างให้เหนือกว่าผู้อื่น เสื้อผ้าจะแสดงความขัดแย้ง คือชอบใส่เสื้อยืดและแจ็คเก็ตทหารซึ่งแสดงความแข็งแกร่งกว่าผู้อื่น แต่ใส่กางเกงลายที่ไม่เข้ากับเสื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดารี เนื่องจากดารีได้รับอุบัติเหตุรถชน ทำให้มีแผลเป็นที่หน้า จึงต้องใช้เทคนิคพิเศษในการแต่งหน้าเข้าช่วย คือ แผลเป็นจะใช้ กาวลาเท็กซ์ ผสมสาลี ทาไปที่หน้า เป็นลาเท็กซ์แลสาลีโกล์แห่ง จึงเติมสีเมคอัพ และแต่งแผลเพื่อให้ดูเหมือนและเป็น

ภาพที่ 3.15 ภาพแสดงการแต่งหน้าดารี

3.3.4 อุปกรณ์ประกอบฉาก

ในหลายฉากจำเป็นต้องใช้รถในการถ่ายทำจึงมีรถในฉากดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ภาพที่ 3.17 ภาพแสดงอุปกรณ์ประกอบฉาก รถของสุภาวดีให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.18 ภาพแสดงอุปกรณ์ประกอบฉาก รถของศักดิ์สิทธิ์
เนื่องจากสุภาเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง จึงต้องมีออกแบบหนังสือเรื่อง ลมหายใจสุดท้าย เพื่อ
ประกอบฉาก

ภาพที่ 3.19 ภาพแสดงอุปกรณ์ประกอบฉากหนังสือลมหายใจสุดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การวางแผนงานการถ่ายทำ

3.4.1 งบประมาณการถ่ายทำ(Budget)

3.4.2 ตารางการถ่ายทำ(Script Breakdown Sheet)

3.4.3 ตารางนักแสดงและทีมงาน(Call Sheet)

BUDGET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Date Prepare :** 10 พฤศจิกายน 2540

Director : นายวิวัฒน์ชนม์ คงทน

Description	Quantity	Rate	Total
Pre production			
อุปกรณ์ประกอบฉาก	2,000		2,000
เครื่องแต่งกาย	4,600		4,600
แต่งหน้า	300		300
เทคนิคพิเศษ	200		200
เทป-Bata 30 นาที	820/ 1 ม้วน	10 ม้วน	8,200
60 นาที	1,200/1ม้วน	1 ม้วน	1,200
อุปกรณ์เสริม ฟิลเตอร์ ND	300/1 แผ่น	1 แผ่น	300
ฟิลเตอร์ กราตูเอท	490/1 แผ่น	1 แผ่น	490
ฟิล์มสี(Pre Production)	300/1 อัลบั้ม	5 อัลบั้ม	1,500
Production			
ขนส่ง	600/วัน	12 วัน	7,200
อาหาร	500/วัน	12 วัน	6,000
บันเทิง(เลี้ยงทีมงานและนักแสดง)	5,000		5,000
นักแสดง	6,000	1 คน	6,000
ฟิล์มสี(ถ่ายเบื้องหลัง)	300/อัลบั้ม	5 อัลบั้ม	1,500
ทั่วไป	5,350		5,350
Post Production			
ตัดต่อ	500/ ชม.	7 ชม.	7,000
ทำเสียง	1250/ ชม.	7 ชม.	8,750
Grand Total			70,000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title :	ลมหทัยใจสุดท้าย	Page No. 1
Director :	วัฒนชนม์ คงทน	Scene : 13 , 2 , 6
Location :	บ้านภายนอก	Day/Night
Script Page No :	10-13,2-3,6	Exterior / Interior

Description and SynopsIs	Cast and Costumes
<p>scene 13 ตำรียาؤونรอย -88,143 -96,97,98 -101,104,113 -108,94B,91 -94A,109 -93</p> <p>scene 2 สุภาน้งทำงานที่ซุ่มหน้าบ้าน - 17.18</p> <p>scene 6A สุภาชั้บรถกลับเข้าโรงรถ - 46,47 (Day For Night)</p>	<p>สุภา เสือคอกกระเช้า ตำรีย เสือยัดมีปกลีเซ้ม กางเกงทหาร</p>
	Bits
<p style="text-align: center;">Props</p> <ul style="list-style-type: none"> - พิมพ์ดีดไฟฟ้า - ชุดกาแฟ โถ,ถ้วย - หนังสือ - แฟ้มงานเขียน 	<p style="text-align: center;">Extras</p>
	<p style="text-align: center;">Miscellaneous</p> <ul style="list-style-type: none"> - Platform 1 ชั้น - ดอกลี 2 ราง - ไฟ 2,000 1ดวง - ไฟ 800 2 ดวง

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title	: ลมหายใจสุดท้าย	Page No. 2
Director	: วัฒนชนม์ คงทน	Scene : 12 , 15
Location	: โค้ง(ถนนสายคดเคี้ยว)	Day/Night
Script Page No	: 9-10 , 18	Exterior / Interior

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p>scene 12 คักดีลีทธีขับรถไปที่เกิดเหตุ -83,84 -85 -86</p> <p>scene 15 ตำรืรับเงินจากคักดีลีทธี -142 -24</p>	<p>คักดีลีทธี เสื้อเช็ดสีอ่อน ผูกไทเข้ม กางเกงสีเข้ม รองเท้าหนังสีดำ</p> <p>ตำรื เสื้อยืดสีเข้มกางเกงทหาร</p>
	Bits
<p style="text-align: center;">Props</p> <ul style="list-style-type: none"> - รถของคักดีลีทธี - ชองเงิน - พลับขุดดิน - หมวกสาน 	<p style="text-align: center;">Extras</p>
	Miscellaneous
	- Platform 1 ชั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 3
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 8 , 7
Location : บ้านภายใน **Day/Night**
Script Page No : 6-7, 6 **Exterior / Interior**

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p> scene 8 สุภา กลับเข้าบ้าน -54 , 56 -55 , 57 , 59 -60 , 61 scene 4 สุภา สะดุ้งตื่นในรถ -51 -52 -53 </p>	<p> สุภา ชุตราตรียาว เสื้อคลุมสีน้ำเงิน กระเป๋าถือไม้ รองเท้า Bits </p>
<p> Props - รถของสุภา - ชุดกานพ ถ้วย - โทรศัพท์ </p>	<p> Extras </p>
	<p> Miscellaneous Platform 1 ชั้น ไฟ 800 1ดวง </p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 4
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 16 , 9 , 6B
Location : บ้านภายใน **Day/Night**
Script Page No : 28-29,10-13,6 **Exterior / Interior**

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p>scene 16 วันไปจดทะเบียนศักดิ์โทรมมา -143 -145 -147,149 -148 scene 9 สุภาขับไปที่เกิดเหตุ -62,63 scene 6B ในความฝัน(เธอไปที่เกิดเหตุ) -48,49</p>	<p>สุภา (scene 16) เสื้อแขนกุดขาวกระดุมทอง ผ้าถุงลายสีทอง กระเป๋ากิ่งไม้ (scene 9) ชุดราตรี เสื้อคลุม</p>
	<p>Bits</p>
<p>Props</p> <ul style="list-style-type: none"> - รถของสุภา - โทรศัพท์ - พิมพ์ดีดไฟฟ้า 	<p>Extras</p>
	<p>Miscellaneous</p> <p>ไฟ 800 2 ดวง</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title	: ลมหายใจสุดท้าย	Page No.	: 5
Director	: วัฒนชนม์ คงทน	Scene	: 17 , 11
Location	: บ้านภายใน	Day/Night	
Script Page No	: 169-170 , 159	Exterior / Interior	

Description and SynopsIs	Cast and Costumes
<p>scene 17 สุภาต้องการซื้อพิสุจน์</p> <p>-150</p> <p>-151,153,155 ,157</p> <p>-152,154,156</p> <p>scene 11 สุภาเล่าเรื่องให้ศักดิ์สิทธิ์ฟัง</p> <p>-80,82</p> <p>-81</p>	<p>สุภา (scene 17)</p> <p>เสื้อแขนทศดาวกระดุมทอง</p> <p>ผ้าถุงลายสีทอง</p> <p>กระเป๋ากิ่งไม้</p> <p>(scene 11)</p> <p>เสื้อย่นแขนยาวสีขาว</p> <p>ผ้าถุงสีเข้ม</p> <p>ศักดิ์สิทธิ์ เสื้อเชิ้ตแขนยาว ผูกไท</p> <p>กางเกงสีเข้ม</p>
	Blts
Props	Extras
<ul style="list-style-type: none"> - รถของสุภา - กุญแจรถ - หนังสือ 	
	Miscellaneous
	ไฟ 800 2 ดวง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 6
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 10
Location : บ้านภายใน **Day/Night**
Script Page No : 158 **Exterior / Interior**

Description and Synopsi	Cast and Costumes
scene 10 รองเท้าที่หายไปกลับมาหาเธอ -67,69 -64,65,66 -68,70,72 -69,71 -73,75 -74,78 -76,79,77	สุภา เสื้อแขนงูดสีดำ ผ้าถุงสีเข้ม Bits
Props - ชุดกาแฟ - หนังสือ - พิมพ์ตัดไฟฟ้า - รองเท้าข้างขวา	Extras
	Miscellaneous ไฟ 800 2 ดวง ไฟ 2,000 1 ดวง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title :	ลมหายใจสุดท้าย	Page No. 7
Director :	วิวัฒน์ คงทน	Scene : 1,20
Location :	บนถนน (เปรง)	Day/Night
Script Page No :	1-2,175-176	Exterior / Interior

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p>scene 1 รถชนในอดีต</p> <p>-9,13,15</p> <p>-2,4,6</p> <p>-3,7,9</p> <p>-5,8,11</p> <p>-10,12,14</p> <p>-16</p> <p>scene 20 บทสรุป</p> <p>-238,</p> <p>-235,237</p> <p>-236,239</p>	<p>สุภา (scene 1)</p> <p>เสื้อย่นแขนยาวสีขาว</p> <p>ผ้าถุงสีเข้ม</p> <p>ภาณุ</p> <p>เสื้อโปโลสีขาว</p> <p>(scene 20)</p> <p>สุภา</p> <p>เสื้อแขนกุดกระดุมทอง</p> <p>ผ้าถุงลายทอง</p> <p>ศักดิ์สิทธิ์</p> <p>เสื้อเชิ้ตแขนยาว ผูกไท</p> <p>กางเกงสีเข้ม</p>
	Bits
<p style="text-align: center;">Props</p> <p>- รถของภาณุ</p> <p>- เป้ 2ใบ</p> <p>- มอเตอร์ไซด์</p>	<p style="text-align: center;">Extras</p> <p>นักท่องเที่ยว ชาย 1 หญิง 1</p> <p>คนขับมอเตอร์ไซด์ หญิง 1 เด็ก 1</p>
	Miscellaneous

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 8
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 3,4
Location : About Cafe **Day/Night**
Script Page No : 4 **Exterior / Interior**

Description and Synopsils	Cast and Costumes
<p>cene 3 งานเสวนามุมกาแฟ -19 , 22 -21 -20</p> <p>scene 4 ภายนอกร้านหนังสือ -23 -24</p>	<p>สุภา ชุตราตรียาวเสื้อคลุมสีน้ำเงิน กระเป๋ากิ่งไม้</p>
	<p>Bits</p>
<p>Props</p> <ul style="list-style-type: none"> - ป้ายเสวนา รางวัลช่อการะเกด - กล้องวีดีโอ - หนังสือลมหายใจสุดท้าย 10 เล่ม - ไมโครโฟน นักข่าว - กล้องถ่ายรูป - รถของสุภา 	<p>Extras</p> <p>นักข่าว หญิง 2 คน ชาย 2 คน แฟนหนังสือ หญิง 3 คน</p> <p>Miscellaneous</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไฟ 2,000 1ดวง - ไฟ 800 2 ดวง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 9
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 18
Location : โค้ง(ถนนคดเคี้ยว) **Day/Night**
Script Page No : 171-172 **Exterior** / Interior

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p> scene 18 ไปที่เกิดเหตุอีกครั้ง -158A,179,180 -162,163,160,175 -158C,161,159,167A,177 -160,158B,167B,165,169,182 -176,170,171,172 -173,183 -181 </p>	<p> สุภา เสื้อแขนงูดขาวกระดุมทอง ผ้าถุงลายสีทอง กระเป๋ากิ่งไผ่ ต่าริ เสื้อยืดสีน้ำตาล กางเกงทหาร </p>
	Bits
<p> Props - รถของสุภา - กุญแจรถ </p>	Extras
	Miscellaneous

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 10
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 5
Location : โค้ง(ถนนคดเคี้ยว) **Day/Night**
Script Page No : 154-155 **Exterior** / Interior

Description and Synopsi	Cast and Costumes
scene 5 สุภาขับรถชนคน -27,33,38 -26,30,35 -31,32 -34,36,40 -42,43 -44,45	สุภา ชุตราตรียาว เสือคลุมสีหน้าเงิน
	Bits
Props - รถของสุภา - ที่นคน	Extras
	Miscellaneous

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title	: ลมหายใจสุดท้าย	Page No.	: 11
Director	: วัฒนชนม์ คงทน	Scene	: 19
Location	: ป่ารกข้างทาง	Day/Night	
Script Page No	: 72-176	Exterior / Interior	

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p>scene 19 ฉากไล่ล่า</p> <p>-185,193,194,186</p> <p>-188,195,198</p> <p>-189,196,199,191,190</p> <p>-192,200,205,197,204,208</p> <p>-202,203,206,207</p> <p>-212,213,209,215,210,211,214</p> <p>-216,220,217,218,225,226,228</p> <p>-229,221,222,223,224,230,</p> <p>-231,232,233,227</p>	<p>สุภา เสื้อแขนงูดขาวกระดุมทอง</p> <p>ผ้าถุงลายสีทอง</p> <p>กระเป๋ากิ่งไม้</p> <p>ตำริ เสื้อยืดสีน้ำตาล</p> <p>กางเกงทหาร</p> <p>ศักดิ์สิทธิ์ เชิ้ตแขนยาว ผูกไท</p> <p>กางเกงสีเข้ม</p>
	Bits
<p style="text-align: center;">Props</p> <p>- รถของสุภา</p> <p>- รถของศักดิ์สิทธิ์</p> <p>- มีด</p> <p>- ปืน</p>	Extras
	Miscellaneous
	<p>- เลือด</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SCRIPT BREAKDOWN SHEET

Title : ลมหายใจสุดท้าย **Page No.** 12
Director : วัฒนชนม์ คงทน **Scene** : 14
Location : บ้านภายใน **Day/Night**
Script Page No : 163-167 **Exterior / Interior**

Description and Synopsis	Cast and Costumes
<p>scene 14 ทั้งสามคนเจอกัน</p> <p>-119,121,123</p> <p>-120,122,124</p> <p>-125,127,129</p> <p>-126,128</p> <p>-130,131,133,135</p> <p>-132,134,136,</p> <p>-137,139,141</p> <p>-138,140</p>	<p>สุภา เสื้อผ้าฝ่ายมีปกสีขาว</p> <p>ผ้าถุงสีฟ้า</p> <p>ตำริ เสื้อมีปกสีเข้ม</p> <p>กางเกงทหาร</p> <p>ศักดิ์สิทธิ์ เชิ้ตสีอ่อน</p> <p>กางเกงสีเข้ม</p>
	Bits
<p style="text-align: center;">Props</p> <p>- หนังสือ</p> <p>- โคมไฟ</p>	Extras
	<p style="text-align: center;">Miscellaneous</p> <p>ไฟ 800 2 ดวง</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การถ่ายทำ (Production)

ในช่วงเวลาการถ่ายทำนั้นจำเป็นต้องวางแผนทุกอย่างให้ลงตัวที่สุด เพราะยิ่งเตรียมพร้อมเท่าไร ปัญหาที่ตามมาก็น้อยลงเท่านั้นเนื่องจากสถานที่ถ่ายทำที่เลือกเป็นสถานที่ถ่ายทำต่างจังหวัดเกือบทั้งหมด นั่นคือจังหวัดชลบุรี เขตเมืองพัทยา สถานที่ถ่ายทำมี 2 ส่วนด้วยกัน คือ 1.บ้านของของสุภาทั้งภายในและภายนอก ซึ่งใช้สถานที่เดียวกัน 2.โค้งที่เกิดอุบัติเหตุ อยู่บริเวณใกล้กับบ้านโลเคชั่น ซึ่งทั้งสองสถานที่ถ่ายทำนี้จะใช้ถ่ายทำเกือบทั้งเรื่อง การถ่ายทำต่างจังหวัดต้องวางแผนให้รัดกุม เพราะนั่นหมายถึงการกำหนดวันเวลาและค่าใช้จ่ายในกองถ่าย นั้นรวมไปถึงค่ารถที่ใช้ขนอุปกรณ์ ค่าน้ำมันรถที่ใช้ประกอบฉาก ค่าอาหาร 3 มื้อต่อวัน เนื่องจากมีการค้างคืน ค่าใช้จ่ายทุกประเภทจำเป็นต้องควบคุมให้ได้มากที่สุด ในเรื่องของที่พัก เป็นความโชคดีที่ข้าพเจ้ามีบ้านพัก ซึ่งใช้เวลาเดินทางถึงสถานที่ถ่ายทำประมาณครึ่งชั่วโมง จึงตัดค่าใช้จ่ายส่วนนี้ไป

การถ่ายทำในแต่ละวัน จำเป็นต้องเริ่มแต่เช้าตรู่ บางครั้ง ต้องไปถึงสถานที่ถ่ายทำตั้งแต่ 6 โมงเช้า เพื่อถ่ายให้ได้คุ้มค่าที่สุด อุปกรณ์การถ่ายทำ เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน การผลิตภาพยนตร์ 16 ม.ม. ต้องใช้ทุนสูงมาก จึงต้องเปลี่ยนมาใช้เทคนิควีดีโอในการถ่ายทำเพื่อลดต้นทุนการผลิต จึงใช้กล้องระบบเบต้า ในการถ่ายทำ

4.1 ทีมงานและนักแสดง

การกำหนดแผนการถ่ายทำต่าง ๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงทีมงานและนักแสดงเป็นหลัก การถ่ายทำจำเป็นต้องเลือกถ่ายเฉพาะวันเสาร์และอาทิตย์ เพราะนักแสดงทุกคนต้องทำงานประจำ มีคิวว่างเฉพาะวันหยุดเท่านั้น ส่วนทีมงานส่วนใหญ่เป็นรุ่นน้องปี 3 ซึ่งวันธรรมดาจะมีวิชาเรียนเป็นส่วนใหญ่ จึงกำหนดวัน ถ่ายทำเฉพาะวันสุดสัปดาห์เรื่องไปจนจบ

4.2 การถ่ายซ่อม

เนื่องจากงานภาพยนตร์เป็นงานที่ต้องใช้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาอย่างสูง จึงเป็นเรื่องปกติที่จะต้องมีการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ เพื่อให้งานสมบูรณ์มากที่สุด เท่าที่เวลาและประสบการณ์ของข้าพเจ้า จะเอื้ออำนวย

การถ่ายทำในครั้งแรกมีปัญหาและข้อผิดพลาดหลายประการดังนี้

1. การเตรียมแผนงานในด้านการถ่ายทำยังไม่พร้อมเท่าที่ควร เช่น กำหนดวัน และถ่ายทำเสร็จไม่ทันตามกำหนด

2. การกำกับการแสดง ยังไม่สามารถกำกับนักแสดง ให้เล่นได้ตามอารมณ์ของภาพยนตร์เท่าที่ควร เนื่องจากเวลาซ่อมมีไม่มากนัก

3. จำเป็นต้องเปลี่ยนนักแสดงที่เล่นเป็น ศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากตัวแสดงไม่ตรงบุคลิก และไม่สามารถเล่นได้ตามบุคลิกของตัวศักดิ์สิทธิ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. Footage ที่ใช้ในการตัดต่อมีจำกัด จึงไม่สามารถตัดต่อได้ตามต้องการ

การถ่ายซ่อมจำเป็นต้องประหยังบประมาณ ให้มากที่สุด การเดินทางไปถ่ายทำต่างจังหวัดจำเป็นต้องใช้ ค่าใช้จ่ายต่างๆจำนวนมาก เช่น ค่าเดินทาง จำเลือกที่จะหาสถานที่ถ่ายทำใหม่ที่ใกล้เคียงของเดิมให้มากที่สุด และสะดวกในการถ่ายทำมากที่สุด ส่วนนักแสดงที่เปลี่ยนใหม่ จำเป็นต้องเลือก ให้ใกล้เคียงอายุจริง และมีประสบการณ์การแสดงพอสมควร

4.3 ตารางบันทึกการถ่ายทำ(Production Log)

PRODUCTION LOG

Title ฉันทนาใจรักรัก Page 1 of

Director วิเศษพันธ์ ฉันทนา Date 11 / 1 / 41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
1	13	93	1 00 00 16 08	ตัดใจ ฉันทนา ฉันทนา , รม 81UP
		2	00 00 42 00	zoom ขึ้น , รมสั้น , ACTING ช่างตัดใจ
		3	00 01 13 06	zoom ลง , low light
		4	00 01 42 00	ผ่าน
	99B / 13	1	00 02 10 09	(ตัดใจ ฉันทนา ฉันทนา) ฉันทนา
		2	00 02 33 29	
		3	00 02 57 04	ผ่าน
	83 / 13	1	00 06 32 12	< MASTER SHOT > ตัดใจ ฉันทนา ACTING ช่างตัดใจ
		2	00 07 47 22	ช่างตัดใจ
		3	00 09 46 10	ผ่าน
	36, 30, 100 / 13	1		< ตัดใจ ฉันทนา → ช่างตัดใจ > ฉันทนา
		2	00 10 25 02	
		3	00 12 34 11	ผ่าน
2	13	110	1 02 00 43 14	< ตัดใจ ฉันทนา ฉันทนา >
		2	02 00 54 17	ช่างตัดใจ
		3	02 01 12 14	ตัดใจ ฉันทนา ฉันทนา
		4	02 01 23 12	ช่างตัดใจ
		5	02 01 39 11	ช่างตัดใจ
		6	02 01 53 01	ตัดใจ
		7	02 02 10 09	ช่างตัดใจ
		8	02 02 23 04	ACTING ช่างตัดใจ
		9	02 02 30 11	ผ่าน
	109 / 13	1	02 03 08 05	(ตัดใจ ฉันทนา ฉันทนา) ช่างตัดใจ
		2	02 03 38 19	ช่างตัดใจ ฉันทนา
		3	02 04 10 20	ผ่าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สแกนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำมาใช้กรุณาอย่าเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งหากมีการนำเผยแพร่

-PRODUCTION LOG

Title สมเด็จพระนเรศวรมหาราช Page 2 of
 Director วิจิตรวาทย์ ดงมาบ Date 11 / 1 / 41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
2	114, 116	1		ตัดต่อ
	118	1	02 04 41 22	๗ กค. ขอสื่อ ก่อร่าง
		2	02 05 22 24	ขอสื่อ
		3	02 06 05 24	พัน
	๑๑, ๑๑	1	๐๐ ๐๒ 18 11	< ตัดต่อ > ขอสื่อ
	101	2	๐๐ ๐4 ๑๗ ๑1	พัน
	10๖	1	๐๐ ๐5 19 11	< ตัดต่อ > ACTING แดง
		2	๐๐ ๐๖ 45 1๗	พัน
		3	๐๐ ๐๖ 19 1๗	พัน PAN หนึ่งร้อยหนึ่ง
		4	๐๐ ๐๗ ๑๖ 04	พัน
	๑1	1	๐๐ ๐๗ ๕๑ 1๘	พัน หนึ่งร้อยหนึ่ง หนึ่งร้อย
		2	๐๐ ๐๘ ๒๔ 18	ขอสื่อ
		3	๐๐ ๐๘ 47 10	พัน
	19	1	๐๐ ๐๙ ๓๗ 16	< ตัดต่อ > Zoom หนึ่งร้อย
		2	๐๐ 10 16 ๐๗	พัน
		3	๐๐ 10 46 15	พัน หนึ่งร้อยหนึ่ง
		4	๐๐ 11 ๐๖ ๐๗	พัน
		๕	๐๐ 12 04 ๐1	ตัดต่อ
		๖	๐๐ 13 ๐๐ 02	ตัดต่อ
		๗	๐๐ 13 48 2๐	Zoom หนึ่งร้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PRODUCTION LOG

Title สงครามโพธิ์ทอง Page 3 of
 Director วิมลพันธ์ กษัตริย์ Date 17 / 1 / 41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
2	14 / 119	X	03 00 49 20	
		1	03 00 45 08	Dolly Yua
		2	03 01 15 15	พืชม
				SHOT 119 A ดำงในอีกอง
	14	1	03 01 46 06	เอาใบไม้ หักด้วยใบไม้
		2	03 02 18 19	พืชม
	14 / 119B	1	03 02 27 18	ตั้งของ (OTR 3C)
		2	03 02 38 13	เอาชก
		3	03 02 55 16	ACTING ไร่ดี
		4	03 03 12 06	ขอชกที่
		5	03 03 28 22	พืชม
	14	1		INsert ดำง เคา สีธงขึ้นต้นที่อื่นด้วย
		2	03 04 22 00	-
		3	03 04 43 03	มือไม้
		4	03 05 15 03	ใบไม้
		5	03 05 35 00	ขอชกที่
		6	03 06 03 20	พืชม
	14 / 180	1		< MASTER SHOT >
		2	03 06 34 16	งายทไม้
		3	03 11 41 02	พืชม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PRODUCTION LOG

Title สมเด็จพระสังฆราช Page 5 of
 Director วิมลวาทศิลป์ ๑๖๗๗ Date 17/1/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
3	14	1	03 01 37 19	Master c (ms)
		2	00 13 03 09	OK
				MASTER D (ms)
	14	1	00 16 00 23	OK
	2 ^{17B}	1	00 17 39 19	-
		2	00 18 29 06	เน้นจุดตก
		3	00 19 24 13	FOCUS กระจกหน้าไม้
		4	00 20 13 14
		5	00 22 16 14	เสียงรถม้า
		6	00 21 47 03	OK
	18	1	00 22 27 20	เสียงรถม้า
		2	00 22 59 19	OK
	19 ^{15B}	1	00 23 11 03	เสียงรถม้า
		2	00 25 27 05	เสียงรถม้า
		3	00 27 26 09	OK
	16	1	00 16 22	ms สิ้นเสียง
		2	00 15 22	
4	10 ⁶⁷	1	04 03 32 06	เสียงรถม้า
		2	04 01 10 12	OK
	10 ⁶⁷	1	04 02 03 01	OK

PRODUCTION LOG

Title ตามล่าหาความจริง Page 7 of
 Director วิเศษ อมร Date 24/1/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
4	5 5A	1	04 21 31 13	กล้อง วนรอบ ผนังห้อง
		2	04 21 57 01	ตัดต่อ
		3	04 22 23 18	ภาพ ล้ม Ball นอน
		4	04 22 47 13	OK
	5 5B	1	04 23 29 17	มุมเงย ผนังห้อง
		2	04 23 51 16	แสงหน้า
		3	04 24 26 26	ทำมุมให้ ตลก
		4	04 24 59 22	มุมสูง ผนังห้อง
		5	04 25 52 12	ผนัง
	6 6A	1	04 27 51 08	เงยกล้อง
		2	04 28 56 15	ดูใกล้ ผนังห้อง
		3	04 30 00 02	OK
	6 6B	1	04 30 00 14	มุมสูง ผนังห้อง
		2	04 33 16 22	OK
	6 6B	1	04 33 16 11	ผนัง
		2	04 34 36 01	สีเทา ผนัง
		3	05 26 23 24	ผนัง
5	6A 46	1	05 36 25 08	สีเทา ผนัง
		2	05 37 11 16	ผนัง
	6A 47A	1	05 37 05 00	ผนัง กระจก
		2	05 37 05 11	ผนัง

-PRODUCTION LOG

Title สงครามใจสาวก Page 8 of

Director จิณห์พนม อดิภา Date 24 / 1 / 49

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments.
5	6A 47A	3	05 53 2A 10	หน้าตัด ๖๒
		4	05 54 06 16	หน้า
5	7 51	1	05 39 46 17	ACTING หน้าตัด ๖๒
		2	05 40 09 10	ACTING หน้าตัด ๖๒
		3	05 41 08 05	หน้า
	7 52	1	05 42 09 20	หน้าตัด ๖๒
		2	05 43 30 23	หน้า
	17 151	1	05 43 30 23	INSERT CU สิว กุญแจ ออก
		2	05 43 41 14	หน้า
	10	1	05 43 54 04	หน้าตัด หน้าตัด INSERT
		2	05 44 07 14	หน้า
		1	05 44 50 02	INSERT หน้าตัด ๖๒
5	13 86	1	05 44 53 23	หน้าตัด
	13	2	05 46 24 08	หน้าตัด
		3	05 47 01 01	ACTING หน้าตัด ๖๒
		4	05 47 39 03	หน้าตัด หน้าตัด
		5	05 48 16 13	หน้าตัด
		6	05 48 55 23	หน้า
	16 143	1	05 49 56 21	หน้า ACTING
		2	05 51 00 00	หน้าตัด
		3	05 51 59 01	หน้า
	16 148A	1	05 25 22 11	หน้า
			05 53 52 20	หน้าตัด หน้าตัด INSERT

PRODUCTION LOG

Title คนหาปลา Page 9 of
 Director วิชัยชนันท์ อภินันท์ Date 31/1/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
5	13 ^{36,37}	1	05 32 04 01	ตัดปลา
6		2	06 02 30 16	น้ำ
	13 ^B	1	06 05 00 20	นม ผสมน้ำตาล
	13 ^C	1	06 08 18 01	MS ไม้ขีดไฟ
	13 ^{35,37}	1	06 07 32 01	นม
	13 ³⁹	2	06 08 34 20	ไม้ขีดไฟ
		3	06 10 25 22	นม
	13 ^{101,104}	1	06 18 19 12	นม
	13 ¹¹⁸	1	06 12 47 03	นม ไม้ขีดไฟ
	13	2	06 12 33 15	นม
		3	06 12 57 13	นม
	13 ¹⁰⁸	1	06 14 02 24	นม
	13 ^{94B}	1	06 15 37 06	นม
	13 ⁹¹	1	06 15 51 08	นม
		2	06 16 16 19	นม
		3	06 16 47 00	นม
	13 ^{94A}	1	06 17 06 24	Low Batt / นม
		2	06 17 49 22	Batt นม
		3	06 17 49 22	นม
	13	1	06 19 04 01	นม ไม้ขีดไฟ
		2	06 18 28 24	นม

PRODUCTION LOG

Title สงครามในลพบุรี Page 10 of
 Director จิตรพงศ์ศักดิ์ ดงมณี Date 31/1/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
6	125 14	1	06 21 23 19	MASTER
		2	06 24 29 00	พืชม
	127 14	1	00 25 03 07	พืชม อ.พรหมลิขิต
		2	06 26 04 07	พืชม
	124 14	1	06 26 45 17	พืชม พืชม
		2	06 29 22 07	พืชม (แบงค์ 10 ล. ส. ส. ส.)
		3	06 29 49 21	พืชม
	120, 121 14	1	06 30 18 11	พืชม
		2	06 31 49 03	OK
	130 14	1	06 32 01 02	พืชม ACTIVE 4 นิ้ว
		2	06 32 46 00	พืชม
	132 14	1	06 32 43 31	พืชม
		2	06 32 52 01	พืชม
		3	06 33 03 24	พืชม
	137 14	1	06 34 26 17	พืชม
	138 14	1	06 35 24 13	CU อ.พรหมลิขิต ส. ส. ส.
	141 14	1	06 36 23 11	พืชม
		2	06 35 59 01	พืชม
7	14	3	07 00 00 11	พืชม
	140 14	1	07 01 44 11	พืชม
		2	07 02 01 21	พืชม
	80, 81 11	1	07 02 01 23	พืชม
		2	07 03 20 17	พืชม
		3	07 04 29 01	พืชม
	58 8	1	07 05 47 10	พืชม

สงวนลิขสิทธิ์ในเอกสารนี้สงวนไว้สำหรับความจำเป็นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า
 ไม่สงวนลิขสิทธิ์ในสิ่งพิมพ์นี้สงวนไว้สำหรับความจำเป็นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้

PRODUCTION LOG

Title ความลับที่ดังกาย Page 11 of
 Director วิไลยพันธ์ุ อภินันท์ Date 8/2/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
7	1/9A	1	07 09 31 02	ถ่าย (หน้ากล้อง PAN ตาม)
	1/9B	1	07 10 00 11	ถ่าย
	1/4	2	07 10 23 11	ถ่าย หมด
	1/13	1	07 10 53 21	ถ่าย (หน้ากล้อง)
	1/13B	1	07 11 07 17	ถ่าย
	1/15	1	07 11 13 10	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		2	07 11 50 16	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		3	07 11 04 20	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		4	07 11 57 24	ถ่าย
	1/13C	1	07 12 16 05	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		2	07 12 29 04	ถ่าย
	1/5	1	07 12 57 14	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		2	07 13 24 19	ถ่าย หมด
		3	07 13 52 13	ถ่าย
	1/16	1	07 13 42 16	OK หน้ากล้อง TAKE
		2	07 13 57 20	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		3	07 14 06 11	ถ่าย
			07 14 21 01	INSERT zoom หน้า
	1/3,6	1	07 15 01 10	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		2	07 15 39 10	ถ่าย
	1/4,10,12	1	07 16 10 60	ACTING หน้า
		2	07 16 47 19	ถ่าย
	1/7B	1	07 17 27 01	ถ่าย (หน้ากล้อง)
		2	07 18 06 00	ถ่าย หมด
		3	07 18 52 19	ถ่าย หน้า TAKE
		4	07 19 39 06	ถ่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่วางงานเพื่อการถ่ายทำเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ควรถูกเปิดเผย ลึกลับหรือให้ผู้อื่นล่วงรู้และต้องแจ้งถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PRODUCTION LOG

Title อุษณภวีโศกนิเวศ Page 1a of
 Director วิมลพรรณย์ อภินันท์ Date 8/2/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
7	1/11,14	1	07 19 24 16	วิ่งเข้าฉากหน้า
		2	07 20 23 18	ฉีกเสื้อ
		3	07 20 29 02	เสียงหมา
		4	07 20 41 18	ฉันท
	1/3	1	07 21 16 00	วิ่งเข้าฉาก หน้า (วิ่ง)
		2	07 00 34 09	ฉันท
			00 00 44 23	INSECT ฉันท ฉันท
			00 00 58 01	INSECT ฉันท ฉันท
	50/5B	1	07 23 29 23	วิ่ง
		2	07 23 47 01	ฉันท
	20/253	1	00 20 26 1	ฉันท
	20/238	1	00 00 25 06	เสียงหมา
		2	00 00 49 21	ฉันท
	20/235	1	07 25 43 15	ACTING ไล่สัตว์
		2	07 27 04 07	หน้าฉาก ลากโต๊ะ
		3	07 27 43 11	ฉันท
	20/236	1	07 28 21 17	(เสียงร้อง มจ) ฉันท
		2	07 28 28 08	MCU ฉันท
		3	07 29 02 22	ฉากจบ ฉันท
		4	07 30 17 19	ฉันท
		5	07 30 31 18	ฉันท
		1	07 30 16 11	INSECT ฉันท ฉันท ฉันท
		2	07 31 29 23	ฉันท

-PRODUCTIONLOG

Title ความลับในเรือนจำ Page 13 of
 Director วิไลลักษณ์ อภินันท์ Date 17/2/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
7	22, 19	1	07 22 23 04	ตัดต่อเสียงในห้อง
		2	07 22 20 08	ตัดต่อ
		3	07 21 20 10	Zoom เข้า
		4	07 25 29 24	เสียง
		5	07 25 21 09	เสียง
7 (ตัดต่อ)	21	1	00 03 16 22	เสียง
		2	00 04 13 07	ACTING OK
		3	00 03 22 29	เสียง
3	20	1	00 05 24 00	ตัดต่อ
		2	00 07 31 05	O.K.
		3	00 08 30 15	-
3	23	1	00 03 55 04	เสียง
		2	00 03 34 03	ตัดต่อเสียง
		3	00 03 55 13	OK เสียง
		4	00 10 32 13	เสียง
		5	00 04 21 13	INSERT 23
		6	00 11 03 13	เสียง
3	24	1	00 11 40 04	-
		2	00 12 23 06	เสียง
3	24B	1	00 12 24 13	-
		2	00 13 25 13	เสียง

-PRODUCTION LOG

Title ความลับในวังหลวง Page 14 of Director วิไลวรรณ วัฒนพานิช Date 2/2/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments
8	18 / 163	1	0% 00 22 03	OK. หมดฉาก
	18 / 160	1	0% 00 20 14	CU วิชาญ
		2	0% 00 29 22	ฉาก
	18 / 168A	1	0% 00 36 04	CU
		2	0% 00 38 21	MOVE ฉาก
	18 / 158	1	0% 00 35 26	ฉาก 2 72.17
		2	0% 01 36 21	ฉาก 2
	18 / 158B	1	0% 03 14 02	เปิดฉากในวัง
		2	0% 03 05 14	ฉาก 1
		3	0% 04 33 16	ฉาก
	18 / 179	1	0% 04 49 02	ฉาก 1
		2	0% 05 23 20	ฉาก
	18 / 180B	1	0% 05 13 20	ฉาก (2)
		2	0% 05 20 02	ฉาก
	18 / 175	1	0% 05 26 13	ฉาก (2)
		2	0% 05 35 09	ฉาก
	18 / 163C / 161	1	0% 05 46 09	ACTION 1
		2	0% 06 16 25	ฉาก
	18 / 177	1	0% 07 02 14	ฉาก
	18 / 167A	1	0% 07 12 01	ฉาก Zoom
		2	0% 07 31 10	Zoom
		3	0% 07 53 11	ฉาก
	18 / 165	1	0% 07 51 01	ฉาก (2)
		2	0% 08 13 17	ฉาก
	18 / 167C	1	0% 08 19 24	INSERT ฉาก
		2	0% 08 27 10	ฉาก

-PRODUCTIONLOG

Title ภาพยนตร์เรื่อง... Page 15 of
 Director Date 22/2/41

Reel	Scene	Take	Counter	Description and comments.
3				MASTER C (ms)
	14	1	00 08 37 19	เสียงเบา
			00 13 29 09	พื้น
				MASTER D (ms)
3	14	1	00 16 50 29	ฉากหลังไม่ดี
3	2 17B	1	00 17 39 19	ฉากหลัง
		2	00 18 28 06	เห็นกระดาษที่เขียน
		3	00 19 24 15	FOCUS กระจกเงาไม่ดี
		4	00 20 18 14	~~~~~
		5	00 21 00 21	zoom ไม่ดี
		6	00 21 47 04	OK
	2 18	1	00 22 27 20	เสียงเบา
		2	00 23 00 01	พื้น
	17 15B	1	00 23 11 03	ฉากหลังไม่ดี
		2	00 23 29 05	เสียงเบา
		3	00 23 26 09	OK
	16	1		Mr. สีกัดสี
4		2	00 01 15 22	CV ~~~
	10 67	1	04 00 32 06	เห็น นก นก
	~	2	04 01 10 12	OK
	10 67B	1	04 02 03 01	OK

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.1 ภาพแสดงเบื้องหลังการถ่ายทำ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ(Post-Production)

บทภาพยนตร์อาจต้องมีการเปลี่ยนแปลงบ้างเล็กน้อย เมื่อถ่ายทำ เช่น ช็อตบางช็อตที่ต้องรวบลง เนื่องจากเวลาในการถ่ายทำ หรือรวบบางช็อตที่ไม่จำเป็นต้องการเล่าเรื่อง

5.1 การลำดับภาพ

การตัดต่อหยาบ(Rough cut) การตัดต่อครั้งแรก footage ที่ถ่ายมาต้องนำมาตรวจดูว่า สามารถตัดต่อได้ลงตัวแค่ไหน ซึ่งบางเทค ที่เลือกอาจจะตัดได้ไม่ดีเท่าเทคที่ไม่เลือกก็เป็นได้

การตัดต่อครั้งสุดท้าย (Final cut) เนื่องจากได้มีการถ่ายซ่อม เพื่อให้งานมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จึงทำให้ในการตัดต่อ มี footage ให้เลือกมากขึ้น บางฉากจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคทางด้านภาพ เช่น ฉากขับรถบนถนน เนื่องจากกรวิ่งเข้าไป จำเป็นต้องเพิ่มความเร็วของภาพ และแต่ละ Shot ให้มีความเร็วสม่ำเสมอเท่านั้น บางฉากต้องเพิ่มภาพย้อนอดีต เพื่อเสริมการเล่าเรื่องให้เข้าใจมากขึ้น เช่น ฉากตำรวจมาทวงสิทธิ์ มีภาพย้อนอดีตตอนชนตัดเข้ามาเป็นระยะ ทั้งนี้ยังช่วยไม่ให้บทสนทนาดูน่าเบื่ออีกด้วย

5.2 การทำเสียง

เนื่องจากเป็นภาพยนตร์ประเภทเขย่าขวัญ จึงต้องเลือกเพลงประกอบและเสียงประกอบ ที่เข้ากับภาพยนตร์ เสียงประกอบเช่น โทรศัพท์ , ปืน , รถชน เป็นต้น เนื่องจากบางฉากบันทึกเสียงมาไม่ดีนัก ทำให้มีปัญหาในช่วงทำเสียง เช่น เสียงบรรยากาศ ที่รบกวน บางช่วงที่ไม่มีบทสนทนา จำเป็นต้องตัดเสียงบรรยากาศออก แล้วจึงหาเสียงอื่นใส่แทน

เพลงประกอบ เลือกเพลงในโทน อิมคริม เสียงดนตรีจะไม่แสดงความสดใส มากนัก บางช่วงต้องมีเพลงที่แสดงความตื่นเต้นเขย่าขวัญ เพื่อเสริมอารมณ์ของภาพยนตร์

บทที่ 6

ผลสรุปการทำงานและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการกำกับภาพยนตร์แนวซัสเพนส์

ภาพยนตร์แนวซัสเพนส์ เป็นภาพยนตร์ที่ลักษณะบางอย่างที่น่าสนใจ คือ ดึงผู้ชมให้ติดตามเรื่องราวอยู่ตลอดเวลา แม้บางช่วงจะเป็นช่วงผ่อนคลายใจบ้าง แต่ซักพัก เรื่องราวก็นำคนดูอีกครั้ง จนจบเรื่อง ฉะนั้นการกำกับภาพยนตร์มีส่วนสำคัญมากๆ เพราะถ้าผู้กำกับ จะต้องรู้จักจังหวะในการเล่าเรื่อง เน้นในส่วนที่มีความสำคัญ เพื่อให้คนดูจดจำ

6.2 ปัญหาการถ่ายทำ

การถ่ายทำเฉพาะวันหยุดจะเพิ่มรายจ่ายด้านค่าเดินทางเป็นจำนวนมาก จึงต้องวางแผนถ่ายในแต่ละสัปดาห์ให้คุ้มค่าที่สุดที่สุด

เรื่องคนคงจะเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดสำหรับการทำงานภาพยนตร์ ที่ทีมงานบางครั้งไม่ได้อยู่ร่วมงานตลอด โพรดักชันด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา จึงต้องหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามสภาพความเหมาะสม เช่น ผู้กำกับภาพ บางครั้งต้องเปลี่ยนหลายคน ซึ่งมีปัญหามากในช่วงแรก เพราะลักษณะสไตล์ของแต่ละคนแตกต่างกัน และแต่ละคนต้องทำความเข้าใจกับเรื่องใหม่อีกด้วย

ทีมงานในช่วง 2-3 สัปดาห์แรกมีค่อนข้างมาก ซึ่งแต่ละคนมีหน้าที่ชัดเจนลงไป ซึ่งมีทั้งผลดีและเสียคือ การทำงานรวดเร็ว แต่บางครั้งเกินความจำเป็น ครั้งต่อมาจึงลดจำนวนทีมงานให้เท่าที่จำเป็นที่สุด ซึ่งทำงานได้คล่องตัวกว่า ปัญหาของแต่ละคนก็น้อยลง ค่าใช้จ่ายต่างๆ และค่าอาหารก็ลดลงด้วย

ปัญหาของนักแสดงในช่วงแรกมีไม่มากนัก แต่เมื่อเริ่มถ่ายได้สักระยะ จะเริ่มมีปัญหารื่องควิ ถ้าต้องใช้นักแสดงหลายคนร่วมฉาก จะค่อนข้างมีปัญหาบ้าง บางครั้งต้องเลื่อนการถ่ายทำซึ่งอาจต้องแก้ปัญหาด้วยการย้ายซีนที่ใช้โลเคชันใน กรุงเทพหรือตัวแสดงตัวเดียวเข้ามาแทน

Breakdown ที่วางไว้ บางครั้งต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เข้ากับสถานที่ถ่ายทำ ปัญหาใหญ่อีกเรื่องคือ เวลา หลายครั้งที่ถ่ายไม่ครบ ตามแผนการถ่ายทำ ซึ่งอาจเกิดจากการวางมุมกล้องและการแสดง การวางมุมกล้องมีความสำคัญมาก เนื่องจากงานภาพยนตร์เป็นงานที่ต้องใช้ทีมงานช่วยคิดและทำมากมาย แต่งานวิทยานิพนธ์ เป็นงานที่ต้องทำคนเดียวเป็นส่วนใหญ่ ในช่วงก่อนการถ่ายทำ จะมีทีมงานจริงๆ แค่ช่วงโปรดักชันเท่านั้น ฉะนั้นข้าพเจ้าจำเป็นต้องทำแทบทุกหน้าที่ ต้องรวมไปถึงการวางมุมกล้องด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ก่อนถ่ายทำ 1-2 วันเท่านั้นที่จะมีเวลาพูดคุยกับทีมงาน

6.3 ปัญหาของการถ่ายซ่อม

เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนต้องทำงานประจำ เวลาที่ใช้ในการแสดงจึงเป็นแค่วันหยุด และบางคนมีคิวให้ได้แค่ 2-3 วัน ซึ่งวันถ่ายจริงๆ ต้องมากกว่านั้น จึงต้องวางแผนในการถ่ายทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กิตติศักดิ์ สุวรรณโกคิน . FILMVIEW . มองมุมหนึ่ง . ปีที่ 1 ฉบับที่ 10 (พ.ย.2536)
 สุทัศน์ บุรีรักษ์ . การผลิตภาพยนตร์ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว ,พ.ศ.
 2529
- ประวิทย์ แต่งอักษร . หนังสืออเมริกัน ประวัติศาสตร์และงานคลาสสิก . กรุงเทพฯ: สำนัก
 พิมพ์ หสน. ห้องภาพสุวรรณ, 2538
- ประวิทย์ แต่งอักษร . FILMVIEW . VIDEO COLLECTION . ปีที่ 2 ฉบับที่ 13 (ก.พ.-
 มี.ค.2537)
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ . ความรู้ทั่วไปทางภาพยนตร์ . กรุงเทพฯ : บริษัท สามัคคีสาส์น จำกัด
 พิมพ์ครั้งที่ 2 , พ.ศ. 2529
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ . ความต่อเนื่องทางภาพยนตร์ . กรุงเทพฯ : บริษัทสามัคคีสาส์น จำกัด,
 พ.ศ. 2528
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ . การวางมุกกล้อง . กรุงเทพฯ : บริษัท สามัคคีสาส์น จำกัด,พ.ศ.2529
- เยาวพันธ์ เชฎฐรัตน์ . การผลิตภาพยนตร์ชั้นสูง . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัย
 สุโขทัยธรรมาธิราช , พิมพ์ครั้งที่ 3 , พ.ศ. 2537
- วรางคณา ณ มโนรม . การตัดต่อเพื่อสร้างสรรค์ศิลปะในภาพยนตร์ไทย . สารนิพนธ์ ,
 คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน , มหาวิทยาลัยธรรม
 ศาสตร์ , พ.ศ. 2523
- D.KATZ ,STEVEN . CINEMATIC MOTION . USA(NEWYORK): NICHOLSCOMPANY , 1992
- D.KATZ ,STEVEN . SHOT BY SHOT . USA(NEWYORK): NICHOLS COMPANY , 1991

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

REAR WINDOW

PARAMOUNT, 1954

กำกับ อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก / อำนวยการสร้าง อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก / เขียนบท จอห์น ไมเคิล เฮย์ส (จากเรื่อง "It Had to Be Murder ของคอร์เนลล์ วูลริช) / กำกับภาพ โรเบิร์ต เบิร์ดส์ / ลำดับภาพ จอร์จ โทมาซินี / ดนตรี ฟรานซ์ แวกซ์แมน / กำกับศิลป์ ฮัล เปอโรว่า, โจเซฟ แม็คมิลแลน จอห์นสัน / เทคนิคพิเศษ จอห์น พี.ฟูลตัน / เครื่องแต่งกาย เอดิธ เฮด : สี, 112 นาที

ผู้แสดง : เจมส์ สจิว์ด (แอล.บี. เจฟฟรีส์), เกรซ เคลลี (ลิลิธ ฟริมมอร์), เวเนคลล์ คอร์รี่ (ทอม คอบบี้), เรธม่า ริคเตอร์ (สเตลล่า), เรย์มอนด์ เบอร์ (ลาร์ส ธอร์วอลด์), จูดีธ เอฟลิน (มิสโกลีฮาร์ท), จอร์จีน คาร์ซี (มิสทอโร), รอสส์ แบ็กคา-ชวลเรียน (นักแต่งเพลง)

ฉากคำบอกเล่าของ อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก หลักการพื้นฐานในการสร้างความตื่นเต้นเขย่าขวัญทางหนึ่งคือการให้ผู้ชมได้รับรู้ข้อมูลบางอย่างที่ตัวละครไม่เคยได้รับ ตัวอย่างง่าย ๆ ที่แสดงการเปรียบเทียบถึงผลที่แตกต่างกันของการ

ได้รับรู้ข้อมูลกับการไม่ได้รับรู้ข้อมูลของผู้ชม คือการให้คนสี่คนนั่งล้อมวงรอบโต๊ะพูดคุยกันเรื่องเบสบอล (หรือเรื่องอะไรก็ได้) ทันใดนั้นเสียงระเบิดก็ดังขึ้น ทุกคนกระเด็นไปคนละทิศละทาง

"ผู้คนที่ตระหนักกับการระเบิดอย่างไม่คาดฝันได้เพียงแค่ 15 วินาที แต่ก่อนหน้านั้นคุณต้องนั่งฟังบทสนทนาเรื่องเบสบอลนานถึง 5 นาที ทั้งนี้เพราะผู้ชมไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีระเบิดซ่อนอยู่ใต้โต๊ะเวลานั้น"

ฮิตช์ค็อกยกตัวอย่างเดียวกัน แต่ด้วยวิธีการนำเสนอแบบใหม่ "เราให้เห็นระเบิดวางอยู่ใต้โต๊ะตั้งแต่ต้น บอกให้ผู้ชมรับรู้ว่ามันกำลังจะทำลายทุกอย่างเป็นศอกผงในอีก 5 นาที ที่นี้เราปล่อยให้ตัวละครพูดคุยกันเรื่องเดิม บทสนทนาจะเพิ่มความสำคัญขึ้นมาทันที ผู้ชมจะนึกในใจระหว่าเวลาที่ตัวละครพูดกันว่า 'หยุดคุยกันเรื่องเบสบอลได้แล้ว มีระเบิดวางอยู่ใต้โต๊ะ'"

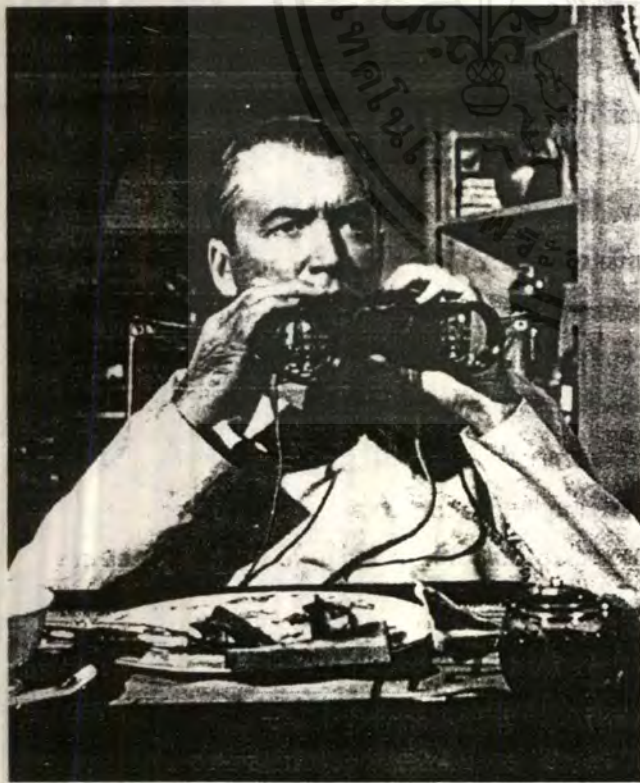
นั่นหมายความว่า ตลอดระยะเวลา 5 นาทีก่อนที่ทุกอย่างจะพังพินาศ ผู้ชมจดจ่อกับระเบิดด้วยความกังวลและตื่นเต้นอย่างที่เราบางคนบอกไว้ การปล่อยให้ผู้ชมรู้ว่าอะไรบางอย่างที่เรารายก่าถึงเกิดขึ้น มันทำให้คนดูนั่งกันไม่คิด

Rear Window นำหลักการนี้มาใช้อย่างได้ผลในฉากที่เกรซ เคลลี บุคเข้าไปในห้องของคนที่เขาคิดว่า เป็นฆาตกร ขณะที่เธอค้นหาของบางสิ่งบางอย่างในห้องนั้น ผู้ชมก็เริ่มกระสับกระส่ายเพราะไม่แน่ใจว่าเมื่อไรฆาตกรนั้นจะกลับมา

อัลเฟรด ฮิตช์ค็อกเดินทางมายาวไกลกว่าที่เขาจะพบสมมติฐานน่าทึ่งเหล่านี้ และภาพยนตร์เรื่อง Rear Window คือผลงานที่แสดงถึงพลังความพร้อมในฐานะคนทำหนังอย่างถึงขีดสุด จนถึงขนาดเจ้าตัวยังเอ่ยปากออกมาว่า "คอนันผมรู้สึกว่าคุณเองเต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์...แบคเคอร์ที่ถูกฆาตกรจับกุม"

ยังไม่ทันที่ฮิตช์ค็อกจะเสร็จจาก Dial M for Murder เขาก็ลงมือทำ Rear Window ต่อทันที

สร้างจากงานเขียนของ คอร์เนลล์ วูลริช ฉากหลังเป็นเหตุการณ์ในช่วงฤดูร้อนที่อพยพของนิวยอร์ก เรื่องของแอล.บี.เจฟฟรีส์ (เจมส์ สจิว์ด) คากล่องหนุ่มที่ประสบอุบัติเหตุขาหักในระหว่างถ่ายภาพแข่งต้องเข้าเฝ้าอยู่ในห้องพักเป็นเวลาหลายสัปดาห์ เจฟฟรีส์มาเวลาที่ผ่านพ้นอย่างเชื่องช้าด้วยการแอบมองพฤติกรรมของผู้คนในห้องพักตรงข้ามและเริ่มสงสัยในพฤติกรรมแปลก ๆ ของเชลล์แมนหนุ่มใหญ่ชื่อลาร์ส ธอร์วอลด์

เจฟฟรี (เจมส์ สจิว์ด) กับกิจกรรมยามว่างในการสอดส่องพฤติกรรมชาวบ้านอันเกิดเรื่อง

อีกสำนวนนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนูญาตเห็นมาเบเซบประเชษณ์ด้านการ์ค้ำ
ใ้ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อพาร์ทเมนต์ด้านหลัง มองจากห้องของเจฟฟ์ เห็นห้องของมิสโธนีฮาร์ตอยู่ชั้นล่าง ห้องของธอร์วอลด์อยู่ชั้นที่สอง ห้องของสามภรรยาที่ชอบออกมานอน
ระเบียงด้านนอกอยู่ชั้นที่สาม ส่วนห้องชั้นสองด้านซ้ายสุดคือห้องของมิสทอร์โซ่ นักเดินบิลเล็คสาวเจ้าเสน่ห์ที่เจฟฟ์มักจะแวะเวียนมา “หยุดพักสายคา” อยู่เสมอ

(เรย์มอนด์ เบอร์) ที่อาศัยอยู่กับภรรยาที่นอนป่วยอยู่บนเตียง
ในที่สุดเขาก็เริ่มมั่นใจว่าหนุ่มใหญ่ลงมือฆ่าภรรยาของตัวเอง จาก
การรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ นานาด้วยความช่วยเหลือของธิด้า ฟริ-
มอนท์ (เกรซ เคลลี) แฟนสาว กับสเคลล่า (เรอมา วิดเคอร์)
พยาบาลของเจฟฟ์

ฉากสุดท้ายเป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างเจฟฟ์กับ
ธอร์วอลด์ที่เริ่มโหดเหี้ยมว่าเขาถูกจับตามอง และบุกเข้ามาจัดการกับ
ชายหนุ่มที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ คอยล์ (เวนเคลล์ คอร์รี่)
เพื่อนนักสืบกับคนอื่น ๆ มาถึงที่เกิดเหตุพอดี แต่ก็ไม่ทันได้ช่วย
เจฟฟ์ซึ่งหล่นจากหน้าต่างห้องชั้นสามของเขาลงมากระแทกพื้น
ต้องเข้าเฝือกที่ขาทั้งสองข้างต่อไปอีกเป็นเวลานาน

อิซซ์คือความเงื่อนงำเบื้องคืนให้ผู้ชมรับรู้ความเป็นไปอย่าง
แน่นอนหา เริ่มต้นด้วยภาพหน้าต่างห้องของเจฟฟ์ ม่านไม้ไผ่
ค่อย ๆ เลื่อนขึ้นให้เห็นด้านหลังของอพาร์ทเมนต์ฟากตรงข้าม จาก
นั้นก็จับไปที่แมวตัวหนึ่งวิ่งไปทางตึกนั้น (ใครบางคนตั้งข้อสังเกต

ว่าเหตุผลที่ให้ผู้ชมได้เห็นภาพแมวก็เพื่อให้สอดคล้องกับคำพังเพยที่
พูดถึงการสอดรู้สอดเห็นเรื่องชาวบ้านที่ว่า “curiosity kills the
cat” กล้องแพนให้เห็นบรรยากาศโดยรอบของเพื่อนบ้าน ซ็อค
หนึ่งในนั้นเป็นภาพของฝูงนกบินผ่านไป (อิซซ์คือคัมภีร์จะไชนก
เป็นสัญญาณบอกถึงเหตุร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นอยู่เสมอ เห็นได้
ชัดเจนที่สุดจาก Psycho และ The Birds)

จากนั้นภาพก็ให้เห็นพระเอกที่กำลังนอนอยู่ เห็นเหงื่อเม็ด
โตไหลลงมาจากใบหน้าของเขา อุณหภูมิในขณะนั้นขึ้นสูงถึงกว่า 90
องศาฟาเรนไฮต์ แล้วภาพก็เปลี่ยนไปจับอิริยาบถของเพื่อนบ้าน
ฟากตรงข้ามกับกิจวัตรยามเช้า เหมือนเป็นการแนะนำตัวละคร
แต่ละคน เริ่มจากนักเขียนเพลงที่อยู่คนเดียว, สามภรรยาที่ชอบ
ออกมานอนตรงระเบียงนอกห้อง, นักเดินบิลเล็คสาวหุ่นงามที่
เจฟฟ์ตั้งชื่อให้ว่ามีสทอร์โซ่, เซลล์แมนหนุ่มใหญ่ที่ชอบทะเลาะกับ
ภรรยาของตัวเองเป็นประจำ และคนสุดท้ายก็คือมิสโธนีฮาร์ต
สาวใหญ่ที่ยังหาคู่ครองไม่ได้ ในเวลาต่อมาอพาร์ทเมนต์แห่งนั้น

เอ็กสทรานเป็นเอ็กสทรานที่สงวนไว้สำหรับนักเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ก็ได้สมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีกคู่หนึ่ง เป็นชายหนุ่ม
หญิงสาวที่เพิ่งแต่งงาน แต่วันๆไม่ได้ทำอะไร
นอกจากกิจกรรมบนเตียง

อากาศที่ร้อนอบอ้าวเป็นเหตุผลสำคัญที่
ทำให้อพาร์ทเมนต์เกือบทุกห้องเปิดหน้าต่าง
ด้านหลังเพื่อให้อากาศถ่ายเท และนั่นเป็นเหตุ
ให้เจฟฟ์ได้เพลิดเพลินกับความเป็นไปในแต่ละ
ห้องอย่างเต็มที่ ยังมีกรณีวิเคราะห์ต่อไปอีกว่า
อากาศที่ร้อนทำให้เจฟฟ์เกิดอาการ "คัน" ได้เฟือก
อิดซ์คือคอดึงกับแสดงให้เห็นเจฟฟ์ใช้ไม้แขวน
เข้าไปในเฟือกเพื่อเกาส่วนที่คันตอนคันเรื่อง ว่า
กันว่าอาการสอครู่สอเห็นของเจฟฟ์ก็เหมือนกับ
อาการคันในบริเวณที่ไม่สามารถจะเอื้อมมือ
ไปเกาได้ง่ายๆ และเขาก็ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อ
บรรเทาอาการคัน จนเกือบจะพาตัวเองไปพบ
กับคุณยาย

เจฟฟ์กับอีธา (เกรซ เคลลี) ราชพุ่มพวงสาวที่กำลังอยู่ในช่วง "จุดอับ" ของความสัมพันธ์

การเคลื่อนไหวในจังหวัดที่ต่อเนื่อง

ช่วงหนึ่งตอนคันเรื่องบอกข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับตัวเอกของเรื่อง
อย่างครบถ้วน เริ่มต้นที่เฟือกของชายหนุ่มที่จารึกข้อความ "Here
lie the broken bones of L.B.Jeffries" จากนั้นก็เคลื่อนไป
จับกล้องถ่ายรูปที่พังยับเยิน ต่อด้วยภาพแข่งรถในถ้ำต่างๆ รวม
ทั้งภาพอุบัติเหตุที่สันนิษฐานได้ว่าเป็นคันเหตุที่ทำให้เจฟฟ์ต้องอยู่
ในสภาพพักพิกรอย่างนี้ จากนั้นก็เคลื่อนไปจับภาพเนกาทิฟของ
หญิงสาว และภาพโพลีทิฟของหญิงสาวคนเดียวกันบนหน้าปก
นิตยสาร

อาชีพค่างของเจฟฟ์ (เป็นอาชีพที่ไม่แตกต่างไปจาก
นักถ้ำมองเท่าไรนัก เพราะอุปกรณ์และลักษณะการทำงานของเขา
คือการมองภาพเหตุการณ์ผ่านความมืดในเลนส์กล้อง) นอกจากจะ
เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคงปลอดภัยแล้ว เขายังต้องเดินทางไปไหนต่อ
ไหนตลอดเวลา ความที่เป็นคนรักอิสระทำให้การถูกจำกัดอยู่ใน
สถานที่ที่คับแคบตลอดเวลาอย่างนี้เป็นเรื่องที่น่าอึดอัดทรมานใจ

อิดซ์คือคสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างผู้ชม
กับเจฟฟ์ด้วยการเดินเรื่องทั้งหมดจากมุมมองของตัวละครคนนี้
ให้ผู้ชมได้เห็นเหตุการณ์ในมุมมองเดียวกัน จากนั้นก็ส่งผ่านความอึด
อัดนี้ไปถึงผู้ชมภาพยนตร์ ทำให้ตกอยู่ในสถานการณ์ "จนมุม" ใน
ลักษณะเดียวกัน ทั้งนี้เพราะตลอดระยะเวลาเกือบสองชั่วโมงของ
เรื่องให้ผู้ชมไม่ได้ดูไปไหนโดยปกติอยู่แล้วนั้นผู้ชมถูกทำให้ต้อง
ตระหนักในความจริงข้อนี้ของเจฟฟ์เพิ่มขึ้นมาตลอดเวลา ผู้ชมเฝ้า
มองในสิ่งที่เจฟฟ์เฝ้ามอง และรอคอยในสิ่งที่เจฟฟ์รอคอย

บรรณาธิการโทรทัศน์มาแสดงความยินดีด้วยความเข้าใจ
เอ็กสไลต์เป็นเอ็กสไลต์ส่งวันเวลาสำหรับการแข่งขันเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้เข้าไปใช้ประโยชน์ตามการคา...

มีความคิดว่าวันที่เจฟฟ์จะได้เอาเฟือกออกแต่จริงๆแล้วเป็นสัปดาห์หน้า
นั้นทำให้เขาต้องพลาดงานสำคัญที่บรรณาธิการคนนั้นอยากจะให้
เขาได้ทำ บทสนทนาระหว่างคนทั้งสองในช่วงนี้แสดงนัยสำคัญถึง
ความนึกคิดของเจฟฟ์คือชีวิตแต่งงาน

"ถ้าหากคุณไม่พาผมออกไปจากความน่าเบื่อหน่ายในห้องนี้
ผมอาจจะทำอะไรบางอย่างที่น่ากลัวก็ได้นะ" เจฟฟ์บอก
"...อย่างเช่นการแต่งงาน แล้วผมก็จะไปไหนมาไหนไม่ได้อีกต่อไป"

เจฟฟ์ไม่เพียงแต่รู้สึกว่าการแต่งงานทำให้ชีวิตหยุดนิ่ง แต่
เป็นอะไรบางอย่างที่ "น่ากลัว" ขณะที่เจฟฟ์ตกอยู่ในสภาพที่น่า
อึดอัดของการไปไหนมาไหนไม่ได้ชั่วขณะ ซึ่งเป็นเรื่องที่เลวร้าย
พออยู่แล้วสำหรับคนที่รักความอิสระ แต่การแต่งงานคือสิ่งที่น่า
กลัวยิ่งกว่านั้น เหมือนกับสูญเสียชีวิตทั้งชีวิต

กล้องของอิดซ์คือคทำหน้าที่เกินเลยกว่าการเล่าเรื่องตาม
ปกติธรรมดาในช่วงที่เจ้านายของเจฟฟ์แนะนำให้เขาแต่งงานก่อน
ที่เขาจะเป็น "คาแก่ที่เปลี่ยวเหงาผู้นำสงสาร (เหมือนกับมิสโตนต์
ฮาร์ท)" ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าเจฟฟ์และผู้ชมในขณะนั้นคือภาพ
ของธอร์วอลด์กับเมียของเขาทะเลาะกันอย่างรุนแรง คำแนะนำ
ของเจ้านายของเจฟฟ์ไม่เพียงแต่นำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้ง
ระหว่างกันเท่านั้น แต่พาไปไกลถึงการฆาตกรรมเลยทีเดียว
เพราะในอีกไม่นานจากนี้อพาร์ทเมนต์ของธอร์วอลด์กำลังจะเกิด
เหตุที่น่าสะพรึงกลัวขึ้น

ภาพความขัดแย้งเบื้องหน้าของเจฟฟ์ไม่เพียงแต่จะคอยย้ำ
ความเชื่อส่วนตัวของเขา แต่อิดซ์คือคยังเป็นคนบอกเองว่านาย

อาร์ส ธอร์วอลด์ (เรอิมอนด์ เบอร์) เซนต์แมนที่เจฟฟี่มันใจว่าเป็นฆาตกร เพราะบางพฤติกรรมที่ดูเป็นเรื่องผิด

และนางอาร์ส ธอร์วอลด์คือภาพตัวแทนความสัมพันธ์ (ที่เป็นไปได้) ระหว่างเจฟฟี่กับธอร์วอลด์ในอนาคค ทั้งเจฟฟี่กับนายธอร์วอลด์เห็น การแต่งงานเป็นเรื่องน่าเจ็บปวดเหมือนกัน เพียงแค่ฝ่ายแรกก็ยังไม่ได้เริ่มต้นสัมพันธ์ชีวิตคู่อย่างจริงจัง ขณะที่ฝ่ายหลังหมดความอดทนกับการใช้ชีวิตร่วมกันแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นคุณนายธอร์วอลด์ที่ผู้ชมได้เห็นในระยะไกลเพียงไม่กี่ครั้งเป็นสาวผมบลอนด์ที่มีลักษณะท่าทางคล้ายคลึงกับลิซ่า ไม่น้อย (หนังไม่เคยเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เห็นคุณนายธอร์วอลด์ในระยะใกล้เลย) ประการสำคัญนักวิเคราะห์คนหนึ่งยังตั้งข้อสังเกตน่าฟังว่า ในระหว่างตัวละครทั้งสี่คนนี้ใช้ชื่อ ขึ้นต้นด้วยอักษร L เหมือนกันหมด เริ่มจาก L.B. Jeffries, Lisa Freemont, Mr.and Mrs.Lars Thorwald

Rear Window ไม่ใช่หนังเรื่องแรกของฮิธช์ค็อกที่สะท้อน ภาพความล้มเหลวของชีวิตแต่งงาน จริงๆ แล้วนี่คืออิมสำคัญอิมหนึ่งในหนังหลายเรื่องของฮิธช์ค็อก ย้อนไปไกลได้ถึง Sabotage ที่เป็นเรื่องของหญิงสาวแต่งงานกับนักก่อวินาศกรรมก่อนที่จะลงเอยด้วยการฆ่ากันในท้ายที่สุด ใน Suspicion หญิงสาวสงสัยว่าสามีของเธอเป็นฆาตกร ใน Dial M for Murder นักเทนนิสหนุ่มวางแผนฆ่าเมียตัวเอง ใน The Wrong Man ชายหนุ่มต้องสงสัยว่าเป็นอาชญากร โศกนาฏกรรมครั้งนี้พาให้ชีวิตครอบครัวของเขาต้องพังพินาศ เมียของเขากลายเป็นคนโรคจิต

แม้แต่ในหนังแนวจารกรรมอย่าง The Man Who Knew Too Much สัมพันธภาพระหว่างหมอหนุ่มใหญ่กับนักร่องสาวก็ไม่ได้ราบรื่นอย่างภาพที่เห็น บทสนทนาช่วงหนึ่งบอกรู้อย่างชัดเจน

คนทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ ยิ่งไปกว่านั้น ฮิธช์ค็อกดึงกับให้เห็นฉากที่หมอหนุ่มวางยานอนหลับเมียตัวเอง แม้จะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของฝ่ายหลังก็ตาม แต่คนคู่อีกคู่ก็ไปร่วมรู้เห็นและรอคอยในฐานะผู้ศรัทธา

แง่มุมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของชายหนุ่มหญิงสาวยังได้รับนำเสนอผ่านเรื่องราวสั้น ๆ ของเพื่อนบ้านในอพาร์ทเมนต์แต่ละห้อง อันที่จริงแล้วภาพชีวิตที่เจฟฟี่ได้เห็น ผั่งตรงข้ามจงใจสะท้อนเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความรัก การแต่งงาน และการใช้ชีวิตร่วมกัน เป็นอนาคคที่เป็นไปได้ทั้งนั้นสำหรับเจฟฟี่

ฟรังซ์วส์ ทรูฟโฟต์ ตั้งข้อ

สังเกตเกี่ยวกับภาพชีวิตของผู้คนในอพาร์ทเมนต์ปากตรงข้ามว่าเป็นการแสดงภาพความอ่อนแอและการไขว่คว้าหาความสุขของผู้คน เป็นภาพที่ขัดแย้งและสวนทางกันเองในหลายระดับ อย่างธอร์วอลด์ที่เหนียวหนำกับเมียของเขา ตรงกันข้ามกับมิสโตนีส์วาร์ทผู้เปลี่ยวเหงา วันๆ ได้แต่สร้างจินตภาพหลอกตัวเองว่าได้ออกเดทกับชายหนุ่ม เป็นสาวใหญ่น่าสงสารผู้ปรารถนาจะมีคู่ครอง ส่วนมิสทอรี่ซ์ที่หนุ่มๆพากันรุมคอม มองจากภาพที่เห็นในระยะไกลก็พอเคาได้ว่าทุกคนที่ตามจับมิสทอรี่ซ์ไม่ได้รักเธอจริงสักคนเดียว (อย่างที่ลิซ่าบอกไว้ตอนต้นเรื่อง) ทุกคนหวังแต่จะได้นอนกับเธอทั้งนั้น นั่นเป็นอาการที่เกิดขึ้นกับชายหนุ่มหญิงสาวที่เพิ่งแต่งงานที่หมกมุ่นกับเรื่องเซ็กซ์เหมือนคนออกอยาก ต่างคนต่างดิ้นรนเพื่อหาความสุข แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ได้พบ

ตัวละครใหม่ที่เข้ามาในช่วงหลังจากเจฟฟี่วางหูจากนายจ้างของเขา ก็คือสเตลล่า (เธลมา ริดเคอร์) พยาบาลจากบริษัทประกันที่ถูกส่งมาทำกายภาพบำบัด เธอเข้ามาในช่วงที่เจฟฟี่กำลังแอบมองพฤติกรรมของเพื่อนบ้านปากตรงข้ามอย่างเพิลิดเพลิน คำเตือนของสเตลล่าเป็นคำเตือนที่น่ารับฟังไว้อย่างยิ่ง

“พวกเรากลายเป็นนักถ้ำมองกันไปหมดแล้ว สิ่งที่เราควรจะทำก็คือออกมาจากบ้านของตัวเองแล้วมองเข้าไปมากกว่า (จะเที่ยวไปสอดคุ้สอดเห็นเรื่องชาวบ้าน)” ฮิธช์ค็อกไม่ได้ต้องการให้เจฟฟี่เป็นแค่คากล่องขี้สงสัยที่ฆ่าเวลาที่ผ่านมาไปอย่างเชื่องช้าด้วยการเฝ้ามองพฤติกรรมของชาวบ้าน แต่ฮิธช์ค็อกยื่นยื่นหนักแน่นว่าเจฟฟี่ก็อยากมีความสุขกับการได้สอดคุ้สอดเห็นเรื่องชาวบ้าน

บ้าน และไม่ใช่เจฟฟรีย์คนเดียวเท่านั้นที่พึงพอใจกับภาพที่ได้เห็น เบื้องหน้า ผู้ชมเองก็พอใจอยู่เฉยๆ ในท่ามกลางความมืดของโรงหนัง มองในมุมนี้ ทั้งเจฟฟรีย์และผู้ชมกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดโดยไม่รู้ตัว

“เขาเป็นนักถ่มมอง เป็นพวกสอดครูดูเห็น แต่พวกเราไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรอกหรือ” อีซ็คคือคั้งข้อสังเกตพร้อมกับยกตัวอย่างที่สนับสนุนสมมติฐานที่ว่าผู้ชมล้วนมีคุณสมบัติของนักถ่มมองอยู่ในตัวเอง “ถ้าคนสิบคนเห็นผู้หญิงในห้องฝั่งตรงข้ามกำลังถอดเสื้อผ้าเตรียมตัวเข้านอน ผมพนันได้เลยว่าเก้าในสิบคนต้องแอบคู่ออกไปว่าเธอจะทำอย่างไร คงไม่มีใครหันหน้าหนีแล้วพูดขึ้นว่า “ไม่ใช่เรื่องของฉัน” พวกเขาจะเอามันบังตาปิดลงมาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่พวกเขาไม่มีทางทำอย่างนั้น...”

จริงๆ แล้วธรรมชาติของการดูหนังในโรงภาพยนตร์ก็คล้ายกับถ่มมองอยู่แล้ว ผู้ชมอยู่ในความมืดมิด ปล่อยให้ตัวเองไปกับภาพที่ได้เห็นโดยอาศัยกล้องทำหน้าที่แทนสายตาผู้ชม พาไปสำรวจพบกิจกรรมต่างๆ ของตัวละครซึ่งมันที่อับและที่แจ้ง ขณะเดียวกันตัวละครก็ไม่รู้ (หรืออย่างน้อยแสร้งออกอย่างนั้น) ว่ากำลังถูกจับตามอง แต่ถ้าหากตัวละครเกิดหันหน้ามาพูดกับกล้องจริงๆ (โดยไม่มีเจตนาที่แสดงออกให้รับรู้ว่าเป็นการแทนสายตาตัวละคร) ปฏิกิริยาของผู้ชมจะเปลี่ยนไป อารมณ์ที่กำลังค่อเนื่องอาจจะถูกทำให้สะดุดลง เพราะเหตุการณ์ที่ตนเองนั้นไม่ใช่ชีวิตที่ควรจะเกิดขึ้นในระหว่างการชมภาพยนตร์

Rear Window เป็นหนังเรื่องแรกของอีซ็คคือคั้งที่นำเสนอประเด็นของการแอบมองอย่างจงใจ หลังจากนั้นอีก 6 ปีอีซ็คคือคั้งนำธีมเดียวกันนี้ไปใช้อย่างได้ผลอีกครั้งใน Psycho ความพึงพอใจของผู้ชมที่ได้เห็นเรือนร่างเกือบจะเปลือยเปล่านั้นเหมือนเรือนถึงสามครั้งสามคราโดยเฉพาะครั้งที่สามเป็นการมองผ่านสายตาของนอร์แมน เบทลีในลักษณะถ่มมอง-คอกยับยั้งทบาทและความต้องการในส่วนลึกของผู้ชมอย่างเด่นชัด

สเตลล่าบอกเจฟฟรีย์ว่าเธอได้กลิ่นความยุ่งยากในห้องนี้ คำพูดของเธอสื่อเค้านางที่กำลังเป็นจริง “คุณประสบอุบัติเหตุขาหัก แล้วคุณก็มองออกไปหน้าต่าง ได้เห็นในสิ่งที่ไม่ควรจะได้เห็น นั่นแหละความยุ่งยากล่ะ” บางสิ่งบางอย่างที่เจฟฟรีย์ไม่ลวรรับรู้ ไม่ควรจะได้เห็นอย่างการหายตัวไปอย่างลึกลับของมิสซิสธอร์วอลด์คือการที่นำความวุ่นวายเข้ามาในชีวิตของเขา แต่สำหรับคนที่อยู่ว่างๆ อย่างเจฟฟรีย์ดูเหมือนเขากำลังต้องการ “ความยุ่งยาก” เพื่อทำให้ชีวิตของเขาไม่ราบเรียบเกินไป

ตัวเอกในหนังหลายเรื่องของอีซ็คคือคั้งมักจะเริ่มต้นด้วยสภาพการณ์ทำนองนี้ เขาหรือเธอกำลังต้องการความยุ่งยาก หรืออย่างน้อยก็มักจะพาตัวเองจากชีวิตราบเรียบไม่พบกับความยุ่งยาก

อย่างไม่คาดฝัน อย่างหนักข่าอเมริกันใน Foreign Correspondent, บทหนุ่มเจ้าสำอางใน Strangers on a Train, กับคันเรือเกยฝั่งอายุใน The Trouble with Harry หรือหมอมันใหญ่ใน The Man Who Knew Too Much

เจฟฟรีย์ค้นพบความยุ่งยากได้ตัวจริงๆ เมื่อเขาสงสัยว่าเกิดเหตุไม่ชอบมาพากลในอพาร์ทเมนต์ฝั่งตรงข้าม และเริ่มต้นการวิเคราะห์หาเหตุผลเป็นเรื่องราวใหญ่โต เจฟฟรีย์สนใจเรื่องชาวบ้านเพราะต้องการหลุดพ้นไปจากปัญหาส่วนตัวที่คาราคาซัง นั่นคือปัญหาความสัมพันธ์กับแฟนสาวลิซ่า ฟริมอนท์

หนังบอกให้รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองมาถึงทางตัน เจฟฟรีย์ประกาศตั้งแต่ต้นแล้วว่าเขาไม่พร้อมกับการเริ่มต้นชีวิตคู่ เหตุผลได้รับการชี้แจงในช่วงนี้เอง

เจฟฟรีย์บอกว่าลิซ่าเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบเกินไป นั่นเป็นข้ออ้างสำหรับหนุ่มโสดที่ยังไม่พร้อมจะรับผิดชอบ เหตุผลที่แท้จริงปรากฏอยู่ในความคิดเห็นที่มองคนรักในภาพลบบ “ถ้าหากผมจะต้องแต่งงานจริงๆ ผมก็จะแต่งงานกับคนที่คิดว่าชีวิตไม่ใช่เพียงแค่เสื้อผ้าใหม่ๆ ดินเนอร์เลิศหรู ข้าวลือลือลือ ผมต้องการผู้หญิงที่พร้อมจะทำอะไรก็ได้ ไปไหนก็ได้ แต่ทำด้วยความรัก” เจฟฟรีย์มองเห็นลิซ่าเป็นคนที่จับจด อ่อนแอเกินกว่าที่ใช้ชีวิตสมบุกสมบัน

ลิซ่าปรากฏตัวในฉากถัดมา เธอแวะเวียนมาหาเจฟฟรีย์ตามคำคืน บ่อยเข้ามาในขณะที่ชายหนุ่มกำลังหลับ เงามืดที่ทาบบนร่างของเขาสร้างบรรยากาศที่น่าค้นหา เป็นความระทึกใจชั่ววูบก่อนที่อีซ็คคือคั้งจะเผยให้เห็นใบหน้าซึ่งงดงามของหญิงสาว เธอมาพร้อมกับความหุรรุและคำพูดที่ชวนครุ่นคิด “ฉันจะทำให้สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์ที่ลืมไม่ลง”

ระหว่างที่ลิซ่ากับเจฟฟรีย์พูดคุยถึงสัมพันธ์ภาพที่ส่อแว่วว่าไม่ลืมนหน้าไปไหน หนังตัดภาพของเพื่อนบ้านแทรกเข้ามาเหมือนเป็นคำวิพากษ์วิจารณ์ถึงชีวิตอนาคตที่เป็นไปได้ของคนทั้งสองในรูปแบบต่างๆ ภาพหนึ่งจับที่อพาร์ทเมนต์ของธอร์วอลด์ เมียนอนป่วยอยู่บนเตียง สามีทำท่าเข้ามาปลอบโยน แต่ถึงแม้จะมองจากระยะไกล เห็นได้ชัดว่าต่างคนต่างไม่ไว้ใจกันและกัน อย่างน้อยคุณนายธอร์วอลด์ก็แสดงออกถึงความระแวงในตัวสามีของเธอ

ก่อนจากกันอย่างไม่ราบรื่นนัก ลิซ่าพูดในสิ่งที่บอกถึงทางออกของความสัมพันธ์ เพียงแค่นั้นในขณะนั้นทั้งสองคนยังไม่ถึงมันอย่างจริงจังนัก

“หมายความว่าทุกอย่างจบแล้วอย่างนั้นหรือคุณไม่ยอมอยู่ที่นี้ และฉันก็ไปกับคุณไม่ได้...คุณไม่คิดหรือว่าในระหว่างเราไม่มีใครคนใดคนหนึ่งควรจะเปลี่ยนแปลง” เจฟฟรีย์ปฏิเสธอย่างหมดหวังโดยไม่รู้

ว่าในเวลาต่อมลิซ่าคือคนที่ยอมเสียสละคือคนที่เปลี่ยนแปลงตัวเอง

ความสงสัยของเจฟฟรีย์เกิดจากการปะติดปะต่อเรื่องราวที่

เกิดขึ้นในอพาร์ทเมนต์ของธอร์วอลด์ เขาได้เห็นความไม่ลงรอยกันระหว่างผิวเมียคู่นี้ ได้เห็นความไม่วางใจกันและกัน จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของผู้หญิงกลางดึก พร้อมกับเสียงแก้วแตก แล้วก็ได้เห็นธอร์วอลด์เดินเข้าเดินออกอพาร์ทเมนต์อีกสองสามครั้ง แล้วก็รู้สึกสรุปเอาเองว่าน่าจะเป็นความไม่ชอบมาพากลขึ้นในอพาร์ทเมนต์แห่งนั้น อาจจะเป็นการฆาตกรรม

เป็นสันนิษฐานที่เลื่อนลอยจนเกือบจะเรียกได้ว่าเพ้อฝัน อย่างไรก็ตาม จากจุดนี้เจฟฟีพาตัวเองก้าวขึ้นไปเป็นนักถ้ำมองตัวจริงเมื่อเขาเริ่มใช้อุปกรณ์ขยายภาพทั้งหลายช่วยไขความกระจ่างให้กับข้อสงสัย แล้วเจฟฟีก็ได้เห็นในสิ่งที่ไม่ควรจะเห็น-เหมือนกับที่สเตลล่าบอกตอนต้น อาจจะเป็นข้อมูลที่ไม่ว่าใครก็ตาม แต่สำหรับคนที่กำลังต้องการความตื่นเต้น กำลังอยากจะทำเรื่องผิดปกติก็น่าสนใจในอพาร์ทเมนต์ฟากตรงข้าม พฤติกรรมเล็กๆ น้อยๆ ก็แปลความหมายให้เป็นเรื่องใหญ่โตได้ทั้งหมด

ลิซ่าแหวะหาเจฟฟีในคืนถัดมาและพยายามหมั่นก้าถึงง่วนอยู่กับการตรวจสอบสมมติฐานของตัวเอง อีดิซก็สับสนเสียลิซ่าเป็นตัวแทนของคนในเคสรวมทั้งเห็นพ้องด้วยว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องน่ารังเกียจ "ถ้าหากคุณได้เห็นตัวเลวคนนั้น ที่ทำในสิ่งที่คุณทำอยู่ตอนนี้" ลิซ่าบอกว่าสิ่งที่เจฟฟีทำคือไร้อิช และเคยไม่รู้ตัว ไร้อิชกำลังแพร่กระจายไปถึงเธอหลังจากที่ได้เห็นบางสิ่งบางอย่าง และได้ฟังบางสิ่งบางอย่าง

"เรามาเริ่มกันใหม่ตั้งแต่ต้น บอกทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณได้เห็น และคุณคิดว่ามันหมายถึงอะไร"

นั่นคือจุดเริ่มต้นที่จะช่วยกอบกู้ความสัมพันธ์ที่เนือบของคนที่ทั้งสองให้กลับคืนสู่ชีวิตชีวาอีกครั้ง

ทั้งเจฟฟี ลิซ่า และสเตลล่าลงความเห็นร่วมกันว่าเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นในอพาร์ทเมนต์ของธอร์วอลด์ ทั้งหมดคาดเดาแม้กระทั่งวิธีการฆาตกรรม "คุณคิดว่าเขาจัดการหั่นศพของเธอตรงไหน" สเตลล่าตั้งคำถามแล้วก็หาคำตอบเองเสร็จสรรพว่า "...คงต้องเป็นอ่างอาบน้ำแน่ๆ เพราะเป็นที่เดียวที่เขาจะล้างเลือดที่ไหลนองออกมาได้หมดจด" นี่คือส่วนที่แสดงให้เห็นถึงความฝังใจของอีดิซที่ติดกับชนฆาตกรรมที่น่าสยดสยอง จากคำพูดของสเตลล่ากลายมาเป็นภาพที่ให้เห็นจะแจ้งในอีก 6 ปีถัดมากับ Psycho

เจฟฟีโทรบอกทอม คอยล์ เพื่อนนักสืบถึงเหตุการณ์ที่เขามั่นใจว่าเป็นฆาตกรรม แต่คอยล์เห็นเป็นเรื่องเหลวไหล อีดิซก็อดไม่เคยเปิดโอกาสให้ "มีออซิป" เข้ามากลืนคลาปมปริศนา ทุกครั้งที่ตัวเองของเรื่องหันหน้าไปฟังตัวละครที่เป็นตำรวจ นักสืบ หรือนายอำเภอ พวกเขาจะพบกับความคิดหวังเสมอ เป็นอย่างนั้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อย่างทนายลับ แครี แกรนท์ ที่ได้เป็นแค่ผู้ช่วย อินกริด เบิร์กแมน ซึ่งถูกส่งไปล้างความลับของพวกนาซี

ใน Notorious, หรือบทนักสืบที่เข้ามากลืนคลาปมสังหารของนางเอกใน Psycho แต่กลับต้องพบจุดจบเสียเอง เป็นต้น

คอยล์เห็นว่าหลักฐานของเจฟฟีอ่อนเต็มที และเขาค้นสรุปความจากสิ่งที่เห็นอย่างผิวเผินเร็วเกินไป อีดิซคือคนทรยศละเอียดที่สะท้อนความหมายในเชิงคู่ขนาน เหมือนกับเดือนเจฟฟีถึงความรึร้อนในการวินิจฉัยอะไรบางอย่างทั้งๆ ที่ความเป็นจริงอาจไม่ได้เป็นอย่างนั้น คอยล์เข้ามาในห้องของเจฟฟีในขณะที่ลิซ่าอยู่ในครัว เขาเห็นชุดนอนบางเบาพาดอยู่บนกระเปาะเสื้อผ้าผู้หญิงในห้องชายโสดของเจฟฟี ช่างภาพหนุ่มมองหน้านักสืบเหมือนกับรู้ว่าเขากำลังคิดอะไร "จะคิดอะไรก็ให้ระวังหน่อยทอม" คำพูดเดียวกันนี้ควรจะใช้กับเจฟฟีในการสรุปความหมายอย่างเลื่อนลอยจากภาพที่เห็นในระยะไกล และไม่ปะติดปะต่อ (หนังแสดงไว้ชัดเจนในช่วงหนึ่งว่าเจฟฟีเผลอหลับไปในขณะที่เกิดความเคลื่อนไหวบางอย่างในอพาร์ทเมนต์ของธอร์วอลด์ เป็นเหตุการณ์ที่ธอร์วอลด์ออกจากห้องไปพร้อมกับผู้หญิงคนหนึ่งที่กลางดึก)

ยิ่งไปกว่านั้น การอ้างเหตุผลต่างๆ นานาของเจฟฟีก็สามรถหักล้างได้จากคำบอกเล่าของคอยล์ที่ว่า "เรื่องส่วนตัวของคนเราหลายสิ่งหลายอย่างไม่สามารถจะหาเหตุผลมาอธิบายกับคนทั่วไปได้"

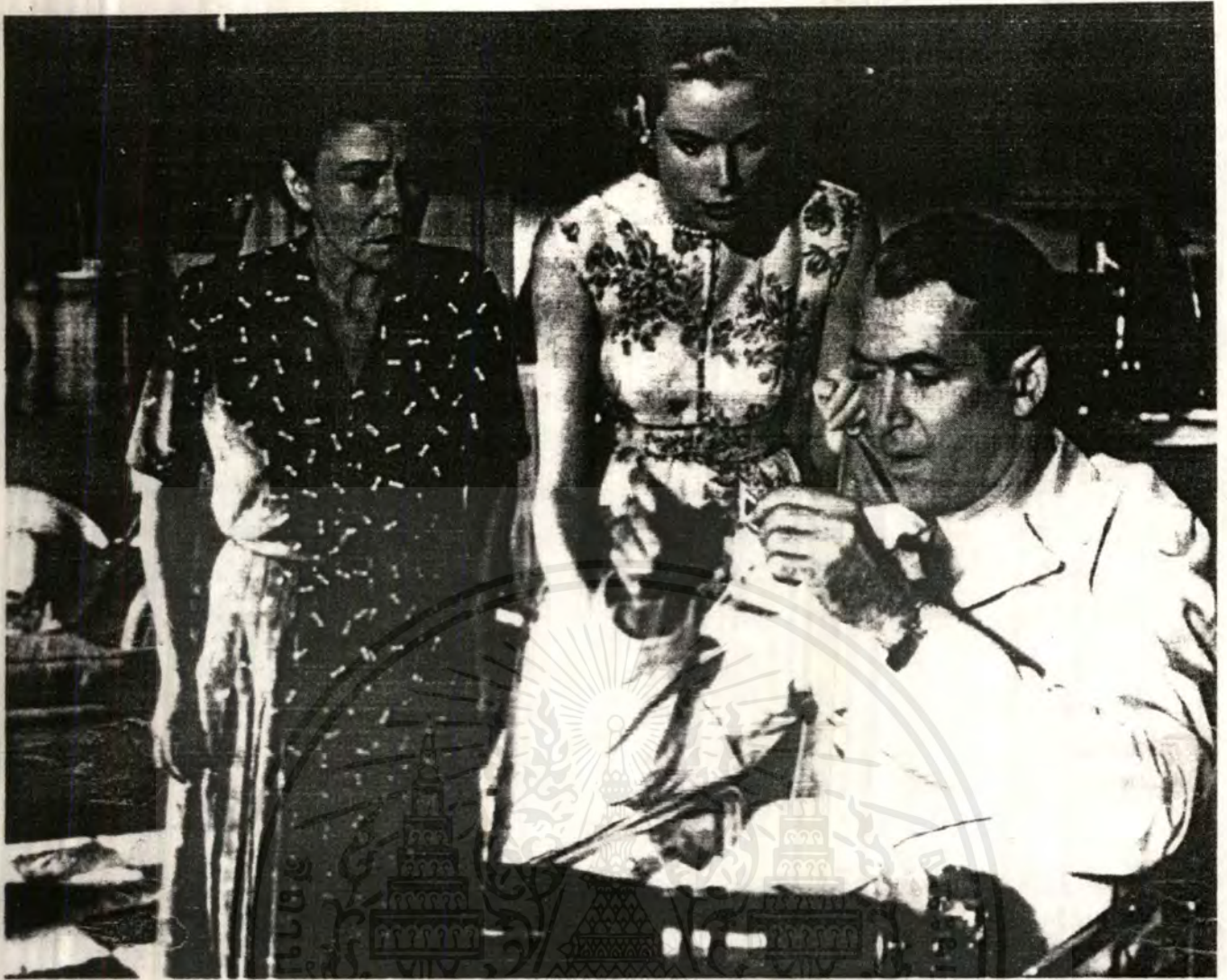
เจฟฟีกับลิซ่าคิดหวังอย่างรุนแรงที่พบว่าสมมติฐานของพวกเขาถูกหักล้าง โดยเฉพาะเจฟฟีที่กำลังต้องการความตื่นเต้นในชีวิต ต้องการเรื่องยุ่งยาก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งต้องการให้เกิดการฆาตกรรมจริง ๆ ขึ้นในอพาร์ทเมนต์ฟากตรงข้าม เป็นความปรารถนาที่นำหาวดกแล้ว แต่ในส่วนลึกของจิตใจยังคงให้ความชั่วร้ายที่น่าตื่นตระหนก

ฉากที่อีดิซคือคนแสดงให้เห็นบุคลิกที่ไร้มนุษยธรรมของเจฟฟีอีกฉากหนึ่งปรากฏในช่วงที่ลิซ่าบุกเข้าไปค้นข้าวของในห้องของคอยล์ หนึ่งให้เห็นว่าในห้องของมิลโลนลี่ฮาร์ท สาวใหญ่กำลังจะกินยาตาย เธอตกอยู่ในสภาพหมดสติตายอยากกับชีวิตคู่ ทั้งเจฟฟีและสเตลล่าเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตลอด แดมยังพูดคุยถึงพฤติกรรมของมิลโลนลี่ฮาร์ทต่าง ๆ นานา และแล้วทั้งสองก็หันไปให้ความสนใจลิซ่า ลืมมิลโลนลี่ฮาร์ทไปโดยปริยาย แม้ในช่วงโคลแม็กซ์ที่เจฟฟีโทรศัพท์แจ้งตำรวจเพื่อช่วยลิซ่าในห้องธอร์วอลด์ เขาก็ไม่ได้พูดเอ่ยปากถึงมิลโลนลี่ฮาร์ทแม้แต่คำเดียว

เคซึ่บุญที่มิลโลนลี่ฮาร์ทเปลี่ยนใจจะหันหน้า เพราะได้ยินเสียงเพลงที่สร้างแรงบันดาลใจให้เธอเห็นความงามในชีวิตอีกครั้ง ประโยคคำพูดของตัวเองละครมักถูกใช้พาดพิงในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ถึงสิ่งที่เจฟฟีกำลังทำอยู่เสมอ อย่างในซินบิบบารมณณ์ขึ้นหนึ่งที่เพื่อนบ้านคนหนึ่งพบว่าหมาสุดที่รักของเธอถูก "บีบคอตาย" เธอคร่ำครวญอย่างโศกเศร้าสะเทือนใจ "พวกคุณไม่รู้ความหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากเป็นเองแล้ว เจฟฟ์ยังคิดซ้ำกับสเตลล่า (เรอมา วิคเตอร์) เข้ามาร่วมตัวในอาคาร “คันทัน” หรืออยาก رؤ้อากเห็นจนอครททไม่ได้

ที่แท้จริงของคำว่าเพื่อนบ้านหรือก คนที่เป็นเพื่อนบ้านเขาเป็น มิตรกัน พุคคยกันเป็นห่วงเป็นใยว่าใครเป็นอะไร แต่พวกคุณ ทั้งหมคไมใช่” เหนืออื่นใดเพื่อนบ้านที่คีย่อมไมใช่กลล้องสองทางไกล (หรือกลล้องถ้ำรูป) แอบมองพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน แล้วกล่าว หาอย่างเลื่อนลอยว่าเป็นฆาตกร แดมยังแสดงความผิดหวังเมื่อ พบว่าตัวเองเข้าใจผิด

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์สำคัญในตอนนี้ทำให้เจฟฟ์ซึ่ง กำลั้งผิดหวังที่ทุกอย่างไม่เป็นอย่างที่คิดกลับมั่นใจในสมมติฐาน ของตัวเองอีกครั้ง ทุกคนพากันออกมาที่ระเบียงเพื่อคว่าเกิดอะไรขึ้น นอกจากห้องของธอร์วอลด์

เหตุผลอันหนึ่งที่ทำให้เจฟฟ์มั่นใจว่าเกิดฆาตกรรมในห้อง ของธอร์วอลด์มาจากแหวนแต่งงานของคุณนายธอร์วอลด์ที่ถูกทิ้ง ไว้ในห้องนั้น สเตลล่าพูดในฐานะตัวแทนของคนที่ตั้งงานแล้วว่า หนทางเดียวที่ใครจะเอาแหวนแต่งงานออกจากนิ้วของเธอได้ก็คือ “เขาจะต้องหั่นนิ้วของฉินซะก่อนละ”

ลิซ่าบุกเข้าไปในห้องของธอร์วอลด์ช่วงถัดมาและพบแหวน แต่งงานของคุณนายธอร์วอลด์ ระหว่างที่ตำรวจมาช่วยลิซ่าให้รอด เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการคา

พันน้ำมันของฆาตกร เจฟฟ์และผู้ชมได้เห็นแหวนแต่งงานสวมอยู่ ที่นิ้วของหญิงสาวแล้ว ทर्फโไฟต์ตั้งข้อสังเกตุว่าแหวนแต่งงานถูก ไร่เป็นเงื่อนไขสำคัญ นอกจากจะเป็นกุญแจไขไปสู่ความกระจ่าง ของการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นแล้ว แหวนที่สวมอยู่ที่นิ้วนางยังบอกถึง ความต้องการที่จะแต่งงานของลิซ่าซึ่งได้รับการประกาศตั้งแต่นั้น และในเวลานี้เธอต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อหาแหวนมาสวมที่นิ้วของ เธอด้วยความหวังว่าการแต่งงานระหว่างคนทั้งสองจะเกิดขึ้นจริงๆ

แต่ข้อสังเกตอีกประการที่ตามมาก็คือ ความสัมพันธ์ที่ราบ รื่นระหว่างเจฟฟ์กับลิซ่าเกิดขึ้นจากความคาดหวัง (ที่ชั่วร้าย) ให้ เกิดการฆาตกรรม เป็นการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจากน้ำมันของคัวที่ ทนเมียวตัวเองไม่ได้จนถึงกับลงมือฆ่า การจบสิ้นของสามภรรยาคุ หนึ่งนำไปสู่การเริ่มต้นความสัมพันธ์ของชายหนุ่มหญิงสาวอีกคู่หนึ่ง นั้นย่อมต้องบอกถึงอนาคตความสัมพันธ์ระหว่างเจฟฟ์กับลิซ่าไม่ มากก็น้อย

แล้วอิศร์คือคักก็แสดงผลลัพธ์ของการสอดรู้สอดเห็นเรื่อง ชาวบ้านในตอนท้าย เมื่อเจฟฟ์ต้องเผชิญหน้ากับฆาตกรตามลำพัง และถูกผลักดันลงมาจากห้องชั้นสามเกือบเอาชีวิตไม่รอด ภาพใน

นอนหลับปุ๋ยเธอก็เปลี่ยนไปอ่านนิตยสารแฟชั่น Bazaar เล่มล่าสุดของคามินัสรักสวยรักงาม หนึ่งบอกให้รู้ว่าเธอเปลี่ยนแปลงตัวเอง แต่ไม่ใช่ทั้งหมด

Rear Window ได้รับการกล่าวถึงในฐานะต้นแบบหนังที่พูดถึงการแอบมอง การล้วงความลับ สารระสำคัญที่น่าเสนอเป็นสิ่งที่คนทำหนังรุ่นหลังหลายคนเห็นว่าล้ำยุคล้ำสมัย พฤติกรรมของเจฟฟ์ที่มองเห็นความผิดปกติบางอย่างที่เกิดขึ้นแล้วพยายามค้นหาความหมายจนพบในเวลาต่อมาว่ากลายเป็นเรื่องใหญ่โตเกินควบคุม-กลายเป็นธีมหลักของหนังในช่วงทศวรรษ 60-70 เริ่มจาก Blow-Up (1966) ของ ไมเคิลแอนเจโล แอนโตนีโอนี่ บทของ เดวิด เฮมมิงส์ ไม่แตกต่างไปจากบทของเจมส์ สจิว์ด ช่างภาพที่แอบถ่ายภาพของชายหนุ่มหญิงสาวแล้ว “คิดว่า” ตัวเองพบร่องรอยฆาตกรรมในภาพที่ถ่าย ช่างภาพคนนั้นนำความจริงมาขายจนเกินเลย ในที่สุดหนังก็สรุปไม่ได้ว่าสิ่งที่ได้เห็นเป็นฆาตกรรมหรือภาพลวงตา

ใน Chinatown (1974) ของ โรมัน โปแลนด์สกี นักสืบหนุ่มได้รับการว่าจ้างจากรายให้ติดตามสามีที่คาดว่ากำลังคบชู้ แต่ไม่ช้าไม่นานเรื่องกลับบานปลายกลายเป็นเกมการเมืองที่คุกคามชีวิตของตัวนักสืบ หรือแม้แต่ All the President's Men (1976) ซึ่งสร้างจากคดีวอเตอร์เกตที่อื้อฉาว คนกลุ่มหนึ่งถูกตำรวจจับฐานบุกเข้าไปในตึกวอเตอร์เกตของพรรคเดโมแครต เหตุการณ์เล็ก ๆ นี้นำไปสู่ความขัดแย้งระดับประเทศ ส่งผลให้ประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสันต้องลาออกกลางคันไทยฐานมีส่วนรู้เห็นในการคักฟังโทรศัพท์ของฝ่ายตรงข้าม

Rear Window เริ่มต้นด้วยความสงสัยของดากล้องที่กำลังร้องหาความตื่นเต้น แต่มันกลับขยายขอบข่ายออกไปกว้างไกลในหนังแทบทุกยุคทุกสมัย อย่าง Sisters (1973), High Frequency (1988), Body Double (1984), Afraid of the Dark (1992), Through Naked Eyes (1983), Private Parts (1972), The Adjuster (1991), Proof (1992), Sliver (1993), Kika (1993)

การสอดรู้สอดเห็นเป็นโรคร้ายอย่างที่ตัวละครคนหนึ่งบอกไว้ และจนถึงทุกวันนี้มันยังแพร่ระบาดไปในกลุ่มคนทำหนังและผู้ชมอย่างต่อเนื่องไม่จบไม่สิ้น

ประวิทย์ แต่งอักษร

กิจกรรมของนักถ้ำมอง ความตื่นเต้นที่อยู่ใจถึงตัวและเกินต้องการ ตอนท้ายคือภาพของเจฟฟ์ในสภาพที่ขาดองเข้าเมือกทั้งสองข้าง เหมือนกับเป็นบทเรียนของความเพ้อฝันที่เพ้อถูกกลายเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

อย่างที่กล่าวไว้ ทัศนคติฐานของเจฟฟ์ถึงเหตุฆาตกรรมไม่ได้มาจากการประเมินสถานการณ์ที่รับผิดชอบ แต่มาจากจินตนาการเพื่อฝันบวกกับความต้องการ “เรื่องตื่นเต้น” เพื่อให้ตัวเองหลุดไปจากสัมพันธภาพกับภรรยาที่หยุ่คินึง โชคดีที่สันนิษฐานนำหาวาดกลัวนี้ถูกต้อง เพราะไม่อย่างนั้นเจฟฟ์ก็ไม่ได้ต่างจากนักถ้ำมองโรคจิตที่หมกมุ่นกับจินตภาพที่ตัวเองสร้างขึ้นแล้วเที่ยวแพร่อาการป่วยนี้ระบาคไปถึงคนรอบข้างจนได้รับความเดือดร้อน

ซีเควนซ์สุดท้ายทำหน้าที่สรุปความสัมพันธ์ทั้งหมดให้ผู้ชมได้รับรู้อีกครั้ง อุณหภูมิลดลงมามากแล้วอากาศที่เริ่มเย็นลงคงทำให้เจฟฟ์ไม่รู้สึกร้อนในเมือกเท่าไรนัก มิสโตนด์ฮาร์ตหลงเหลือกับนักแข่งเพลงในที่สุด เพราะเพลงของเขาช่วยชีวิตของเธอเอาไว้ ห้องของธอร์วอลด์ได้รับการตกแต่งเพื่อต้อนรับเจ้าของคนใหม่ เพื่อนบ้านคนที่หมาถูกฆ่าตายก็ได้ถูกหามาารัก ส่วนในห้องมิสทอรี่โซ่แฟนหนุ่มร่างเคี้ยซึ่งเป็น “ตัวจริง” ของมิสทอรี่โซ่กลับมามีบ้านและได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น กล้องแพนผ่านหน้าห้องของชายหนุ่มหญิงสาวที่เพิ่งแต่งงาน เป็นครั้งแรกที่เราได้เห็นความไม่ลงรอยกัน “ถ้าหากคุณบอกฉันว่าคุณลาออกจากงานตั้งแต่แรก เราคงไม่ต้องมาแต่งงานกัน” ผู้หญิงส่งเสียงเกรี้ยวกราด

กล้องเคลื่อนมาหยุดที่เจฟฟ์นอนหลับ ขาทั้งสองข้างอยู่ในเมือกขาว ลิขานอนเฝ้าอยู่ข้างในมือถือหนังสือแนวผจญภัยเรื่อง Beyond the High Himalayas ที่บอกเป็นนัยว่าเธอเริ่มสนใจชีวิตสมบุกสมบันในแบบของเจฟฟ์ แต่พอเหลือบไปเห็นชายหนุ่ม

PSYCHO

PARAMOUNT, 1960

กำกับ อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก / อำนวยการสร้าง อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก / เขียนบท โจเซฟ สเตฟาโน (จากนิยายของโรเบิร์ต บล็อก) / กำกับภาพ จอห์น แอล. รัสเซลล์ จูเนียร์ / ลำดับภาพ จอร์จ โทมาชินี / ดนตรี แบร์นาร์ด แฮร์มานน์ / ออกแบบสร้าง โจเซฟ เฮอร์ลีย์, โรเบิร์ต แคล็ดเวอร์ธี / เทคนิคพิเศษ คลาเรนซ์ แซมเปญู / เครื่องแต่งกาย เฮเลน โคลวิก :
ขาว-ดำ, 109 นาที

ผู้แสดง แอนโธนี่ เพอร์กินส์ (นอร์แมน เบตส์), เจเน็ต ลีท (แมเรียน เครน), วีรา ไบลด์ (โศค่า เครน), จอห์น แกวิน (แซม), มาร์ติน บัลซัม (ฮาร์โอบแกสส์), จอห์น แม็คอินไทร์ (นายอำเภอ แซมเบอร์ส)

เขาสร้างตัวละครขึ้นมาให้เป็นที่รักของคนดูสองคน แมเรียน เครนและนอร์แมน เบตส์ แล้วแมเรียนก็ตายอย่างน่าสยดสยอง ที่ร้ายยิ่งกว่านั้น คนที่ฆ่าแมเรียนคือนอร์แมน เบตส์

ทำไมคนดูถึงรักแมเรียนและนอร์แมน นั่นก็เป็นการท้าทายความสามารถของเขาอีกอย่างหนึ่ง เราได้เห็นแมเรียนครั้งแรกในโรงแรมเล็กๆ เธอแอบเอาเวลาพักกลางวันไปพบและนอนกับหนุ่มคนรัก แมเรียนไม่ใช่กุลสตรีนักหรอก จากบทสนทนาของ

“ในนิยาย นอร์แมนเป็นราชาที่แก่อายุ 40 ปี ซึ่งก็ควรจะดูคล้าย จูริค สไตเกอร์ เป็นคาแรคเตอร์ที่ไม่ชวนให้รู้สึกเห็นอกเห็นใจมากขนาดที่คนดูคงไม่ต้องใช้เวลานานเออที่จะเชื่อว่าใครคือฆาตกร แล้วฮิตช์ค็อกก็เป็นคนเสนอขึ้นมาว่า มันจะเข้าทำนองอะไรรักที่เราจะเอาเขาเล่นเป็นนอร์แมนคือแอนโธนี่ เพอร์กินส์” -โจเซฟ สเตฟาโน

แมเรียน (เจเน็ต ลีท) มีความสัมพันธ์ที่ค้องทอบ ๆ ซ่อน ๆ กับแซม (จอห์น แกวิน) แม้จะเป็นการกระทำที่ผิดทางของคลองธรรม การคัดเลือกผู้แสดงที่เหมาะสมก็ทำให้คนดูอยากเอาใจช่วยแมเรียน

ปี อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก เพียงคนเดียวที่จะสร้างหนังอย่าง Psycho ออกมาได้ในปี 1960

ปี 1960 อเมริกายังอยู่ในช่วงเรียกว่า Innocent Age สงครามโลกครั้งที่สองและสงครามเกาหลีกำลังจะถูกลืม คนครีเอทีฟแอนดริวสที่เพิ่งเริ่มค้นขึ้นไม่นานยังเป็นความบันเทิงของหนุ่มสาว ประมุขของประเทศเป็นนายพลผู้นำชัยชนะจากสงครามโลก เป็นชายแก่ท่าทางใจดี และสุภาพสตรีหมายเลข 1 เป็นคนที่ชาวอเมริกันเรียกกันว่า “แม่” (และในปีปลายปีนั้น คนอเมริกันก็ได้ประธานาธิบดีคนใหม่เป็นหนุ่มหน้าตาดี กับสุภาพสตรีหมายเลข 1 ที่สวยเหมือนดารานาง) ฮอลลีวูดให้ความบันเทิงด้วยจอภาพที่กว้างสุดลูกคเหวี่ยง สีสันสดใส และความบันเทิงแบบง่าย ๆ จากหนัง 3 มิติ

แล้วอัลเฟรด ฮิตช์ค็อกก็ทำหนังเรื่อง Psycho ออกมาให้ดูกัน หนังที่ละเมียดรูปแบบทั้งหมดยุคของการทำหนังในยุคนี้

ฮิตช์ค็อกทำ Psycho ออกมาเป็นหนังขนาดธรรมดาขาว-ดำ เขาให้เหตุผลว่าไม่ต้องการให้คนดูสยดสยองมากเกินไปกับสีของเลือดในฉากฆาตกรรม แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง ถ้าจะศึกษาจากงานทั้งหมดของฮิตช์ค็อก จะเห็นได้ว่าเขารักที่จะทำสิ่งที่เป็นการทำลายความสามารถของตนเองอยู่เสมอ และความสำเร็จของเขาอยู่ที่การยอมรับของคนดู ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขาจะเอาชื่อเสียงของตนเองเข้าไปเสี่ยงมากเท่า Psycho และก็เป็นการเสี่ยงที่ประสบความสำเร็จ นับแต่การสร้างหนังขาว-ดำในขณะที่คนอื่น ๆ ทำหนังสีออกกว้างกันทั้งนั้น

อีกสำนวนเป็นอีกสำนวนที่สวางไว้อำนาจการใช้งานเพื่อการศึกษานี้ เมื่อนักวิทยาศาสตร์เห็นประโยชน์ของการค้า

แอนโธนี เพอร์กินส์และเจเน็ต ลีห์เป็นคาราวานที่แตกต่างจากคาราวานในหนังเรื่องก่อน ๆ ของฮิซซี่คือค่อนข้างมาก ด้วยลักษณะดูซีด ๆ น่าสงสารของเพอร์กินส์ และลักษณะอ่อนหวานเปราะบางของเจเน็ต แต่สถานการณ์ใน Psycho ก็ไม่ใช่สถานการณ์ที่คาราวานอย่างแคร์ แกรนท์และเกรซ เคลลี่จะประสบ

ทั้งสอง เราก็อธิบายว่า แซม ชายหนุ่มคนนั้นมีเมียแล้ว ถึงเขาจะรักแม่เรียน เธอก็ไม่พื้นฐานนะฮะ เขากำลังจะหย่าจากเมียเพื่อมาแต่งงานกับเธอ ยังขาดแค่เงินที่จะให้เป็นค่าเลี้ยงคูเมีย แล้วแม่เรียนก็ทำความผิดอีกครั้ง เธอยกยอกเงินของลูกค้าที่ผู้จัดการส่งให้เอาไปฝากธนาคาร ตอนนั้นเป็นบ่ายวันศุกร์ กว่าคนอื่น ๆ จะรู้ความจริงก็เป็นวันจันทร์ แม่เรียนพร้อมกับเงินสี่หมื่นดอลลาร์ไปได้ไกลเกินจะตามตัวได้แล้ว

หลายๆอย่างทีนอร์แมนทำให้เห็นก็ไม่น่าไว้ใจเหมือนกัน ไม่เคิลของเขายู่ห่างจากถนนใหญ่พอสมควร แต่แม่เรียนก็พบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกา Starpic's 445

เข้าจนได้ เขาแอบดูแม่เรียนเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวอาบน้ำ รูทีเจาะไว้ข้างฝาโดยมีกรอบรูปบังเอาไว้อย่างมิดชิด บอกให้รูทีว่าไม่ใช่ครั้งแรก เขาทำมาจนเป็นปกติวิสัยแล้ว และในคืนหนึ่งคนดูเห็นนอร์แมนเดินยกสะโพกเหมือนกะเทย เมื่อแม่เรียนถูกฆ่าตาย นอร์แมนจัดการกลบเกลื่อนร่องรอยทั้งหมด เอาศพเธอใส่รถไปทิ้งในบึง และพยายามซัดขวางทุกคนที่จะมาหาตัวแม่เรียน

แต่ฮิซซี่คือคนที่ทำให้คนดูรักแม่เรียนและนอร์แมนจนได้ การคัดเลือกตัวผู้แสดงมีส่วนช่วยมากทีเดียว เจเน็ต ลีห์ เป็นคาราวาสาวสวย และอยู่ในระดับยอดเยี่ยมคนหนึ่ง และแซม คนรักของเธอ ก็แสดงโดย จอห์น แกวิน คาราหนุ่มรูปงาม ทั้งสองเหมาะกันราวกิ่งทองใบหยก ใคร ๆ ก็อยากจะได้ทั้งสองได้ครองรักกันอย่างสมใจ ยอมยกยให้หมดทุกอย่าง แม้เมื่อแม่เรียนขโมยเงิน เพราะเงินคือสิ่งเดียวที่จะทำให้ความรักของเธอสมหวัง โดยเฉพาะเมื่อเจ้าของเงินนั้นเป็นคนที่คนดูเกลียดได้ทันที เสรนจูจอมไว คอยบอกว่าลูกสาวกำลังจะแต่งงาน เงินจำนวนนี้จะซื้อบ้านเป็นของขวัญ แลดยังย้ำอีกว่าเงินแค่นี้ไม่สามารถจะซื้อความสุขได้หรอก แค่นี้คงจะพอทำให้เธอพอใจได้บ้าง ในขณะที่เงินนี้หมายถึงความดีทุกอย่างในชีวิตของแม่เรียน การแต่งงานกับชายที่เธอรัก และความสุขที่คนดูอยากให้เธอได้รับ

แล้วคนดูก็ได้เห็นว่าที่จริงแม่เรียนเป็นคนซื่อ เธอมีอาการร้อนรนเมื่อทำความผิด พยายามกลบเกลื่อนร่องรอยด้วยการเปลี่ยนรถ แต่กลับไปแสดงพิรุณจนกลายเป็นการทิ้งร่องรอยเอาไว้ให้ติดตามกันได้ง่ายขึ้น คนที่เธอไม่ควรจะได้พบมากที่สุดก็คือตำรวจ แต่เธอก็กลับไปจอดพักผ่อนข้างถนนเป็นที่เตะตาตำรวจเสียอีก และเมื่อได้พบกับนอร์แมน การพูดคุยกันอย่างเปิดเผยก็ยิ่งทำให้เธอดูเป็นคนบริสุทธิ์มากขึ้น ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจที่จะกลับไปเอาเงินไปคืน

แม่เรียนเข้าห้องน้ำ น้ำกระเซ็นเป็นฝอยจนฝักบัวเหมือนจะเป็นสัญลักษณ์ของการชำระคราบสกปรกให้เธอได้กลับเป็นคนบริสุทธิ์อีกครั้ง แล้วแม่เรียนก็ถูกฆ่าตาย

ฮิซซี่คือทำให้คนดูตกใจถึงขั้นซ็อก ไม่เพียงเพราะภาพการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมรุนแรง แม่เรียนเป็นสาวสวยที่คนดูรัก แสดงโดยเจเน็ต ลีห์ คาราวยอดเยี่ยม แล้วก็มาตายง่าย ๆ อย่างนี้ แม่เรียนเป็นตัวเดินเรื่องมาตลอดตั้งแต่ต้น แต่เพียง 45 นาทีเธอก็ตายไปเสียแล้ว ฮิซซี่คือเอาคนดูมาปล่อยไว้เพียงแค่ครึ่งทางเท่านั้นเอง คนดูเค็งคว้างไม่รู้ว่าจะเรื่องมันจะเป็นยังไงต่อไปอีก

ช่วงนี้เองฮิซซี่คือคนที่นำตัวนอร์แมนเข้ามา มันเหมือนกับเป็นการยื่นฟางให้คนที่กำลังจะจมน้ำ คนดูที่กำลังเค็งคว้างยึดเอานอร์แมนไว้ทันทีโดยไม่คิดอะไรอื่นอีก นอร์แมนกลายเป็นลูกที่มีความสำคัญ เขาพยายามกลบเกลื่อนร่องรอยเพื่อปิดบังความ

ลูกของแม่ อาการตื่นตระหนกของเขายกให้รู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่
ปกตินัก ประสาทของเขาคืออ่อนไหว เปรียบบาง มันดูเหมือนจะ
ไวยอธิบายว่าทำไมเขาจึงมีอาการที่ออกจะ "วิปริต" เช่น แอบดูผู้
หญิงเปลี่ยนเสื้อผ้า และกิริยาอาการแบบกะเทย

บุคลิกส่วนตัวของแอนโธนี่ เพอร์กินส์ก็มีส่วนช่วยอยู่เช่น
เดียวกันกับของเจเน็ต ลีห์ ตอนเล่นหนังเรื่องนี้เพอร์กินส์อายุเข้า
สามสิบแล้ว แต่เขาก็ยังดูเป็นเด็กซื่อ ๆ น่ารัก น่าสงสาร ทั้งสองคน
เป็นคาราน่าที่ต่างกับคาราในเรื่องอื่น ๆ ของฮิซซ์คือคนมาก ส่วนมาก
ฮิซซ์คือจะใช้คาราชายที่ดูเป็นผู้ใหญ่ และมีมือเก่งกาจอย่าง เจมส์
สจวร์ต หรือ แครี แกรนท์ คาราหญิงก็สวย สง่างาม เชื่อมมันใน
ตนเอง อย่าง อินกริด เบิร์กแมน หรือ เกรซ เคลลี ไม่มีใครอ่อน
หวานอย่างเจเน็ต ลีห์ หรือเปราะบางอย่างเพอร์กินส์

ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ทั้งสองคนมีรูปร่างและโหนก
แก้มที่มีแง่มุม เป็นรูปหน้าที่คนจัดแสงในหนังรักกันนัก เพราะมี
มุมให้เล่นแสงได้เยอะ เหมาะมากสำหรับหนังขาว-ดำ

สำหรับหนังเขย่าขวัญ การถ่ายเป็นขาว-ดำมีผลมากในฉาก
การสร้างความรู้สึกน่าสะพรึงกลัว และบ้านไม้สองชั้นบนเนินใน
Psycho ก็กลายเป็นฉากคลาสสิกฉากหนึ่งของฮอลลีวูด มันถูก
เก็บรักษาเอาไว้ในโรงถ่ายยูนิเวอร์แซลในฐานะประวัติศาสตร์สำคัญ
ชิ้นหนึ่งของวงการหนัง เป็นบ้านทรงสูงที่ดูทะมึนในคอนกลางคืน
ประกอบด้วยแสงสว่างจากหน้าต่าง และเงามืดของหญิงชรา
ภายในเต็มไปด้วยชอกมูมที่ก่อให้เกิดเงามืด มีบันไดแคบ ๆ สูงชัน
และทางลงไปยังใต้ดิน

คนครึ่งประกอบของ แบรินาร์ด แฮร์มานน์ ได้รับการยก
ย่องมากสำหรับการสร้างบรรยากาศให้กับหนัง และที่เด่นมากก็คือ
การใช้เสียงประกอบ เสียงหวีดหวิวที่ดังเต็มที่เมื่อฆาตกรเข้าเล่น
งานเยื่อประกอบกับการตัดภาพที่รุนแรงและรวดเร็ว เขย่าขวัญ
คนดูเสียจนลืมกันไปหมดว่า เราไม่ได้เห็นภาพคมชัดที่เชือดเฉือน
เข้าไปถึงคิวเลย แม้แต่เสียงทำงานเป็นจังหวะของที่ปัดน้ำฝนก็
สร้างความระทึกใจให้ได้เช่นกัน

เมื่อพูดถึง Psycho ทุกคนจะต้องนึกถึงฉากฆาตกรรมใน
ห้องน้ำ ฮิซซ์คือความมุกกลองสำหรับตอนนี้เอาไว้ถึงทาสีมูม แต่
ใช้จริงๆสามสิบกว่าคำทภายในเวลาสิบเจ็ดวินาที แต่มันเป็นสิบเจ็ด
วินาทีที่นานที่สุดในความรู้สึกของคนดู จบลงที่ภาพของแมเรียนที่
ค่อย ๆ ทรุดตัวลงที่รอยเลือดคิดเป็นทาง มือเธอไขว่คว้าม่าน พร้อม
กับล้มลงไป แล้วกลิ้งก็เข้าไปใกล้ที่สุดในระยะเอ็กซ์ตรีม โคลสต็อพ
นัยน์ตาของแมเรียนเบิกค้ำง ไร้ชีวิต ทั้งขนาดของภาพและการรับรู้
ว่าแมเรียนตายแล้วสะท้อนขวัญคนดูมากที่สุด

ทำไมแมเรียนถึงต้องตาย ถ้าเป็นการลงโทษจากการที่เธอ
ขโมยเงิน มันก็รุนแรงเกินไป เมื่อนอร์แมนมาพบศพ จัดการทำ
เอกสารเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานานๆ เมื่อนอร์แมนไปเซปรีเชียนด้านการศึกษา

ฉากฆาตกรรมในห้องน้ำเป็นสุดยอดของงานเทคนิคที่เป็นที่ยอมรับ ขณะ
เดียวกันก็เป็นการช็อคคนดูในโครงสร้างของภาวการณ์เรื่อง เมื่อตัวละครที่คน
ดูผูกพันมาตั้งแต่ต้นถูกกำจัดอย่างเห็นมโหฬาร

ตอนท้ายเรื่อง ระหว่างการเดินทางไปหน้าบ้านนอร์แมนและการซ่อนภาพของ
ของแมเรียนที่ถูกฉุดขึ้นจากน้ำ ชั่วครู่หนึ่งภาพทะเลที่อึมครึมและขมขื่นของแมเรียน
ซ่อนเข้ามาบนใบหน้าของนอร์แมน และโഴ้ที่ตึงตึงก็ดูเหมือนกำลังอ้า
นอร์แมนผู้ฆ่าคนตายอยู่

ความสะอาดห้องน้ำ เข้าไปเก็บข้าวของของแมเรียนในห้องนอน
กล้องจับภาพหอนั่งสีพิมพ์ที่มีเงินสี่หมื่นอยู่ข้างใน แลวนอร์-
แมนก็จับมันโยนรวมเข้ากับของอื่น ๆ ใส่ท้ายรถเขาไปทิ้ง เขาไม่สน
ใจจะคลี่หนังสือพิมพ์ออกมาดูเสียด้วยซ้ำ

หัวข้อสำคัญเรื่องหนึ่งที่นอร์แมนกับแมเรียนคุยกันก็คือ Pri-
vate Trap หรือบ่วงกรรม เขาพูดกันว่าทุกคนมีบ่วงกรรมของตัวเอง
และมันจะเป็นตัวชักนำให้เขาไปพบชะตากรรมที่กำหนดไว้
บ่วงกรรมทำให้แมเรียนต้องขโมยเงิน และหลบหนีมาจนพบจุดจบ
ของเธอเอง นอร์แมนเองก็มีบ่วงกรรมของคนเช่นเดียวกัน

โจเซฟ สเตฟาโน่ เป็นคนเขียนบทภาพยนตร์จากนิยาย
ของ โรเบิร์ต บลอค ในของเดิมนั้นบลอคใช้นอร์แมนเป็นตัวเดิน
เรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ แมเรียนเป็นเพียงเหยื่อรายหนึ่งของเขาเท่านั้น
ฮิซซ์คือและสเตฟาโน่เอาเขาเปลี่ยนเสียใหม่ให้แมเรียนเดินเรื่อง

เพราะไม่ได้รับการสนับสนุนจากพาราเมาท์ซึ่งเป็นเจ้าของหนังโดยครี สตีลทือห์จึงถ่าย Psycho ในโรงถ่ายยูนิเวอร์แซล และใช้ทีมงานของหนังโทรทัศน์ชุด Alfred Hitchcock Presents ที่เช่าที่กับยูนิเวอร์แซล ในเวลาดังกล่าวยูนิเวอร์แซลซื้อสิทธิ์ใน Psycho ต่อจากพาราเมาท์ ด้วย "บ้านของนอร์แมน" นั้นเป็นจุดสนใจพิเศษสุดของผู้เข้ามาเยี่ยมชมโรงถ่ายยูนิเวอร์แซลมาโดยตลอด

ครั้งแรก และนอร์แมนเดินเรื่องครึ่งหลัง ใช้ตัวละครอื่นๆมาเป็นส่วนเปรียบเทียบให้เห็นบุคลิกของคาราน่าทั้งสองคนเด่นชัดยิ่งขึ้น เศรษฐีแก่ๆคุยทำให้คนดูเห็นใจแม่เรียนเพิ่มขึ้น และแม่เรียนก็ดูเป็นคนอ่อนหวานน่ารัก เมื่อเอาไปเปรียบกับโลล่า (วีว้า โมลด์) น้องสาวของเธอ โลล่าเป็นคนเจ้าอารมณ์ แข็งกร้าว และสอครู้สอดเห็น เธอปรากฏตัวครั้งแรกเมื่อไปโวยวายกับแชนเรื่องแม่เรียนขโมยเงิน ไม้มีความอ่อนหวานของแม่เรียนอยู่เลย แชนซึ่งเป็นหนุ่มหล่อเฉียบคมก็ดูแข็งและดื้อเมื่อเข้าคู่กับนอร์แมนซึ่งดูเหมือนเด็กซ้อๆ และนักสืบอาร์โอบแกสต์ (มาร์ติน บัลซัม) ก็ถึงจุดจบอย่างที่คุณคงหวังจะให้เป็นอย่างนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะคนดูอยากจะได้ความตื่นเต้นเพิ่มขึ้น และอีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาสมควรแล้วที่จะได้รับจุดจบอย่างนั้น

ฮิတ်ช์ค็อกไม่ค่อยจะปกปิดตัวมาครของเขานัก แต่ในเรื่องนี้เขาซ่อนเอาไว้อย่างแนบเนียนโดยไม่มีใครนึกถึง เพราะที่ซ่อนตัวของมาครก็คือภายในตัวของนอร์แมนเอง เขาทิ้งร่องรอยบางอย่างเกี่ยวกับตัวมาครเอาไว้เหมือนกัน เช่นการเดินทางสายสะโพกของนอร์แมน และรอยแผลจากมีดที่กรีดตั้งแต่หน้าผากพาดใบหน้าของอาร์โอบแกสต์ นักที่นอร์แมนสตัฟฟ์เอาไว้ แต่ไม่ใช่ร่องรอยที่คุณจะคอยตามเก็บเอาไว้ไปตีปัญหาว่าใครคือมาคร เป็นเพียงหลักฐานยืนยันเมื่อเขาเปิดเผยโฉมหน้าของมาครแล้วเท่านั้นเอง

อารมณ์ขันเป็นส่วนสำคัญที่ฮิတ်ช์ค็อกเอามาใช้เพื่อให้นักดูติดตามหนังของเขาไปเรื่อยๆ แม้จะมีภาพที่โหดร้าย ฮิတ်ช์ค็อกก็ใช้

อารมณ์ขันเป็นควยช่วยให้นักดูนึกออกจะทนดูต่อไป อารมณ์ขันสำคัญของเขาก็คือการปรากฏตัวในหนังของตัวเองเกือบทุกเรื่องรวมทั้งใน Psycho นี้ด้วย รูปร่างอันใหญ่ ใบหน้าที่เฉเมยไม่โยคีหรือร้อโรอะไรทั้งนั้น เป็นภาพที่คนดูทุกคนคอยมองหาในหนังของเขา และสำหรับ Psycho อารมณ์ขันร้ายๆของฮิတ်ช์ค็อกก็ออกอย่างหนึ่งก็คือ หลักฐานสำคัญชิ้นหนึ่งของคดีฆาตกรรมนี้อยู่ในโลล่า

และฮิတ်ช์ค็อกก็ทำทนายการยอมรับของคนดูอีกครั้งหนึ่งเป็นการทิ้งทวนในตอนท้ายของเรื่อง เขาใช้เวลาห้านาทีทำสิ่งที่ถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม และเป็นการคลายปมปริศนาที่คืบที่สุดในแง่ศิลปะของหนัง นั่นคือให้นักจิตวิทยา (ไซมอน โอคแลนด์) มาให้คำอธิบายเกี่ยวกับสภาพทางจิตของนอร์แมน แต่ถึงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น ในแง่ของหนังการให้ตัวละครอธิบายยืดยาวแบบนี้ถือว่าเป็นความผิดอย่างมหันต์ หนังมีวิธีอื่นอีกร้อยแปดที่จะอธิบายเรื่องโดยใช้ภาพเป็นส่วนประกอบสำคัญ แต่ฮิတ်ช์ค็อกก็ใช้คำพูดของตัวละครแทน และทุกคนก็ยอมรับ นับเป็นช่วงเวลาที่จะได้พักผ่อนรวบรวมจิตใจให้คิดหลังจากผ่านความตื่นเต้นสุดขีด ก่อนที่จะออกจากโรงหนังไป

อัลเฟรด ฮิတ်ช์ค็อกเป็นเพียงคนเดียวที่จะทำหน้าที่อย่าง Psycho ออกมาได้

กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการ Starpics 447

THE BIRDS

UNIVERSAL, 1963

กำกับ อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก / อำนวยการสร้าง อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก / เขียนบท อีแวน ฮันเตอร์ (จากเรื่องสั้นของแดฟ-เน่ คู เมอริเออร์) / กำกับภาพ โรเบิร์ต เมิร์กส์ / ลำดับภาพ จอร์จ โทมาซินี / ดนตรี แบร์นาร์ด แฮร์มานน์ / ออกแบบสร้าง นอร์แมน เดมิ่ง / เทคนิคพิเศษ อับ ไอเวิร์คส์ / เครื่องแต่งกาย เอดิธ เฮด : สี, 120 นาที

ผู้แสดง : ริดจ์ เทย์เลอร์ (มิกซ์ เบรนนอร์), ทิปปี เฮเดรน (เมลานี แคนเน็ลล์), เจสสิก้า แทนดี้ (ลิเดีย เบรนนอร์), ชูซาน ฟลิเชด (แอนนี่ เฮย์เวิร์ธ), เวโรนิกา คาร์ทไรท์ (แคธี่ เบรนนอร์), เอเธล กริฟฟิส (คุณนายบันดี้), ชาร์ลส์ แม็คกรอว์ (เชบาสเตียน ไชล์), รุธ แม็คเควิทท์ (คุณนายแม็คกรอว์)

h อกจากความสำเร็จของ Psycho ในปี 1960 อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก ยังคงทำหนังต่อมาจนถึงปี 1976 มันเป็น 16 ปีแห่งความอดคอดย แดกต่างกันอย่างมากกับช่วง 10 ปีก่อน Psycho ที่เขามีทั้ง Strangers on a Train (1951), Rear Window (1954), Vertigo (1958), North by Northwest (1959) เป็นงานที่ได้รับการยกย่องขึ้นชั้นคลาสสิกอย่างปราศจาก

ข้อกังขา เขาสูญเสียเพื่อนร่วมงานที่คุ้นมือกันไปทีละคนสองคน ด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน รวมทั้งการระดับ แครี แกรนท์, เจมส์ สจวร์ต, อินกริด เบอร์กแมน และ เกรซ เคลลี ฮิตช์ค็อกเองกล่าวว่าเขาต้องการทำหน้าที่ให้เล็กลง ไม่ต้องพึ่งพาดาราใหญ่ Psycho เป็นตัวอย่างที่ดีอยู่แล้ว แต่หนังที่ใช้ดาราแรงสุดของยุค'60 อย่าง Mamie (1964- ผอน คอนเนอร์) และ Tom Curtain (1966-พอล นิวแมน, จูดี แอนดรูวส์) ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ นางเอกที่เขาทุ่มเทเป็นคือ ทิปปี เฮเดรน (The Birds, Mamie) เป็นสาวหมกมุ่นด้วยระทึกขวัญ แต่เธอไม่ใช่เกรซ เคลลีคนใหม่ ฟรังซิส ทูฟไฟต์ เขียนไว้ในหนังสือ Hitchcock ของเขาว่า เขาเชื่อว่า ฮิตช์ค็อกไม่พอใจงานของตัวเองจริง ๆ อีกเลขหลังจาก Psycho งานชิ้นต่อมาคือ The Birds (1963) เป็นหนังเด่นเรื่องหนึ่งที่ว่า "ยากก่อนกาล" มันไม่ได้รับการตอบรับดีเท่าที่ควรทั้งจากคนดูและนักวิจารณ์ เมื่อมาฉมเพชรกับ Mamie เขาก็เหมือนกับเสียศูนย์และไม่อาจกู้เอา "ความเป็นฮิตช์ค็อก" กลับคืนมาอย่างสมบูรณ์ได้อีกเลย แม้ว่า Frenzy (1972) และ Family Plot (1976) จะ เป็นหนังที่อยู่ในระดับดีมากก็ตาม

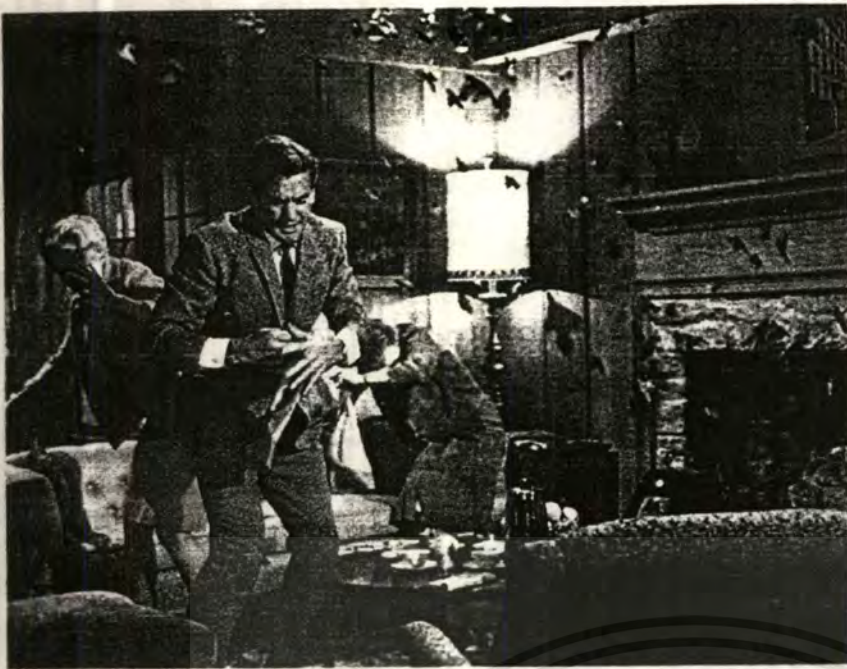
แน่นอนว่าในกระบวนงานหลัง Psycho ของฮิตช์ค็อก The

Birds เป็นหนังที่โดดเด่นที่สุด เป็นความสำเร็จที่น่าทึ่งทั้งในสวนเทคนิคการถ่ายทำและเทคนิคการคิดเล่าเรื่อง นี่คืองานที่มาก่อนหนังหายนะ-ทั้งจากน้ำมือมนุษย์ และจากธรรมชาติ-ทั้งหลายที่ได้รับความนิยมอย่างมากในยุค'70 รวมถึงเรื่อง Jaws (1975) ของ สตีเวน สปีลเบิร์ก

งานคิดแปลงจากเรื่องสั้นของ แดฟเน่ คู เมอริเออร์ ขึ้นันจับไฟกิสท์: เหตุวิปริตซึ่งไม่มีคำอธิบาย นักหลายประเภทรวมกันเป็นฝูงเข้าถล่มไบเค้า เบย์ เมืองเล็ก ๆ ชายฝั่งอันเจียสงบห่างจากซานฟรานซิสโกออกไป 60 ไมล์ เมลานี แคนเน็ลล์ (ทิปปี เฮเดรน) เข้าไปมีสวน

เมลานี แคนเน็ลล์ (ทิปปี เฮเดรน) หนึ่งในตัวละครในหนังเข่าขวัญ/สยองขวัญที่ได้รับการลงโทษเพราะความซุกซน

นอกจากนกเล็ก ๆ ที่พุ่งลงมาทางปล่องไฟแล้ว การโจมตีบ้านของมิคค์ทำให้คนคู่สุดของไดค์วอเสียงประกอบ ซึ่งส่วนหนึ่งคือการพัฒนาต่อจากที่เคยไร้อย่างได้ผลใน Psycho

หนังหาชนะ ในช่วงเวลาสั้น ๆ เราได้เห็นการเปลี่ยนแปลงไปสู่การยอมรับในกันและกันระหว่างเมลานีและลิเดีย นั่นคือส่วนบุคคลในส่วนที่เป็นกลุ่มก้อนเมื่อนุชย์ถูกกดดัน ธาตุแท้ที่แสดงออกมาอย่างชัดเจนก็คือความเห็นแก่ตัว

The Birds มีฉากคืนเด่นชัดเดียวกับฉากเด่นของ North by Northwest ซึ่งประสบผลไม่แพ้กัน นั่นคือการปรากฏของอันตรายอย่างฉับพลัน ท่ามกลางความเงียบสงบ แต่แฝงไว้ด้วยความน่ากังวล เป็นฉากที่เมลานีไปรอรับแควี่ไปโรงเรียนตามคำขอร้องของลิเดีย หลังจากมีเหตุการณ์ที่ทำให้ขวัญเสียเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว ขณะที่เด็ก ๆ ร้องเพลงทำนองซ้ำ ๆ วนเวียนอยู่ในห้อง เมลานีนั่งสูบบุหรี่คอยที่ริมสนามเด็กเล่นอย่างกระวนกระวาย ข้างหลังเธอห่างออกไประยะหนึ่งมีบาร์สำหรับห้อยโหนขนาดใหญ่ อีกาเกาะอยู่เพียงตัวสองตัวในตอนแรก จำนวนของมันเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในการตัดภาพ 2-3 ครั้ง คุ่ม่าน่ากลัวในตัวเองเท่ากับที่เป็นส่วนหนึ่งของบรรยากาศที่ไม่ปลอดภัย กระทั่งถลองจับภาพอีกาตัวหนึ่งที่บินอยู่ตามสายคาของเมลานี เมื่อมันโผลงจับที่บาร์ ภาพที่ปรากฏทำให้เมลานีและคนคู่ซ็อกได้พร้อม ๆ กัน บาร์ขนาดใหญ่ นั้นบัดนี้มีอีกาเกาะอยู่จนแทบหาที่วางไม่ได้!

คนตรีประกอบที่เราอารมณ์เป็นสิ่งที่ดูเหมือนว่าจะขาดไม่ได้ในหนังเข่าขวัญ อิคซ์คือเองใช้มันอย่างได้ผลมาโดยตลอด แควิน The Birds เขาเลือกที่จะไม่ใช้คนตรีเลย แบรินาร์ค แฮร์มานน์ คนทำคนตรีประจำของเขาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ควบคุมด้านเสียงประกอบ ต้นประสาทคนคู่ด้วยเสียงร้องและเสียงกระพือปีกของนกอย่างได้ผลเป็นระยะ ๆ ไม่ว่าจะเสียงแหวกความเงียบ

หรือเสียงประสานดังขรมในฉากช่วงโคลนเม็กซ์ที่ทำให้รู้สึกที่บ้านครอบครัวเบรนนอร์กำลังถูกโจมตีโดยนกเป็นกองทัพมหา ทั้ง ๆ ที่กล้องไม่ได้ออกไปนอกตัวบ้านเลย

อิคซ์คือคทำให้คนคู่รู้สึกว่าการพฤติกรรมของฝูงนกนั้นอยู่นอกเหนือความคาดหมายหรือการควบคุมใด ๆ และใช้ประโยชน์จากความรู้สึกนี้เต็มที่ในฉากสุดท้ายที่มีครุพามาเมลานีและครอบครัวของเขาออกจากบ้านเดินผ่านฝูงนกที่หยุดโจมตีชั่วคราวไปที่รถแล้วขับออกไป ภาพฝูงนกที่หน้าบ้านเป็นฟอร์กราวนด์ขณะทีรถแล่นไปตามถนนลับ ๆ ถูกจับเข้าไว้เนิ่นนาน เป็นการจบเรื่องที "นิ่ง" ที่สุดของอิคซ์คือค ในความนิ่งนั้นการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยมีความหมายทั้งสิ้น มันสะกิดคนคู่ให้แทบจะล้มหายใจ และจบจบเรื่องแล้วความกังวลก็ยังคงดำรงอยู่อย่างอ้อยอิ่ง

พ่วงกับความสนใจในการเล่าเรื่องและสร้างความตื่นเต้นคือความสำเร็จในส่วนของการเทคนิคการถ่ายทำ จากแอ็คชั่นของนกส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการซ้อนภาพเข้าช่วย แม้จะไม่ประณีตมากเท่ากับงานเทคนิคพิเศษในหนังยุคหลัง แต่ก็เป็นตัวอย่างของการใช้เทคนิคที่เหมาะสมและกลมกลืนอย่างยิ่ง

The Birds ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากคนส่วนหนึ่งเมื่อหนังออกฉายว่าเป็นงานที่มุ่งสร้างความสยองขวัญโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลใดๆ อิคซ์คือคอาจไม่ต้องการจะให้เหตุผลอยู่แล้ว แต่โดยโครงสร้างของเรื่องคนคู่สามารถหาคำอธิบายได้เอง-หากต้องการ-เช่นเดียวกับหนังแนวเดียวกันเรื่องอื่นๆ เราได้เห็นตั้งแต่แรกว่าคนเรานั้นรู้น้อยแค่ไหน เกี่ยวกับสัตว์ที่เราเอามาเลี้ยง นิสัยโดยธรรมชาติของ lovebird (นกกระจกตพิราบที่อยู่กันเป็นคู่ ถ้าตัวหนึ่งตายอีกตัวก็มักจะตายตามไปด้วย) ทำให้มันกลายเป็นของขวัญที่คนซื้อให้กัน เป็น "สัญลักษณ์" มากกว่าเป็น "ชีวิต" คนทำลายธรรมชาติ ทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัวกันตลอดเวลา โดยเฉพาะคนที่คิดแต่จะเล่นสนุกอย่างเมลานี แคนเนี่ยลด์ ในแง่นี้สิ่งที่เธอได้รับคือการลงโทษที่คนทุกคนน่าจะได้รับเช่นกัน

มาถึงวันนี้การเรียกร้องหาเหตุผลเป็นเรื่องล้าสมัยไปแล้ว งานที่มีการแจกแจงเหตุผลน้อยที่สุดของอิคซ์คือคกลับกลายเป็นงานที่ดูทันสมัยที่สุดชิ้นหนึ่ง กล่าวได้ว่านอกจากจะ "มาก่อนกาล" The Birds ยังผ่านการพิสูจน์ด้วยเวลามาได้อย่างงดงาม

สุทธากร ดันดิวิชัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำ Starpics 465

THE SILENCE OF THE LAMBS

ORION, 1991

กำกับ โจนาธาน เดิมมี / อำนวยการสร้าง เอ็ดเวิร์ด แซ็กซัน.
เคนเนธ อัดด์. รอน บอชแมน / เขียนบท เท็ด เทลลี (จาก
นิยายของโรมัส แฮร์ริส) / กำกับภาพ ทัด ฟุจิโมโต้ / ลำดับ
ภาพ เกรก แม็คเคย์ / คนตรี ฮาวเวิร์ด ซอร์ / ออกแบบสร้าง
คริสตี้ เชีย / กำกับศิลป์ ทิม กาลวิน / เครื่องแต่งกาย คอล-
ลิน แอ็ดวู้ด ; สี. 118 นาที

ผู้แสดง : โจดี ฟอสเตอร์ (แคลริส สตาร์ลิ่ง), แอนโธนี่ ฮอป-
กินส์ (ดร.ฮันนิบอล เลกเตอร์), สก็อตต์ เกล็นน์ (แจ็ก ครอว์-
ฟอร์ด), เจ็ค ดีไวน์ (เจม กัมมัท), แอนโธนี่ ฮิลล์ (ดร.เพอร์เคอร์
ซิลตัน), บรูค สมิธ (แคเธอรีน มาร์ติน)

ห ลักสากลที่ปฏิเสธไม่ได้ประการหนึ่งคือ สัตว์มักตกเป็น
เหยื่อของมนุษย์ ต่างลักษณะ ต่างรูปแบบกันออกไป
บางครั้งก็เอาเนื้อมากินเป็นอาหาร บางครั้งก็ใช้เป็น
เครื่องเช่นสังเวช โดยอ้างว่ากระทำไปเพื่อเป็นการชำระล้างบาป
หมายความว่า แท้ที่จริงสัตว์คือเครื่องหมายของความบริสุทธิ์
กระนั้นหรือ? เพราะฉะนั้นสัตว์จึงเป็นชีวิตที่บริสุทธิ์ และในขณะ
เดียวกันก็มีความอ่อนแอเกินกว่าจะตามเล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์ได้ทัน
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการตกเป็นผู้ถูกล่า หรือยกเอาความศักดิ์สิทธิ์
มาบังหน้าโดยไม่รู้หรือเหน็ดเหนื่อยว่าชีวิตมันมีค่าสูงส่งปานนั้น

ถึงแม้หนังเรื่องนี้จะใช้ชื่อว่า The Silence of the Lambs

การเผชิญหน้ากันระหว่างดร.เลกเตอร์ (แอนโธนี่ ฮอปกินส์) และแคลริส
สตาร์ลิ่ง (โจดี ฟอสเตอร์) เขาสนุกกับการได้ฉวยฉีกลงไปใจกลางใจของแคล-
ริส และชวนเธอเล่นเกม "ปริศนาอักษรไขว้"

แต่ก็มีได้หมายความว่าเกี่ยวข้องกับชีวิตของฝูงแกะจนคุณเป็น
หนังสือสารคดีแต่อย่างใด ตรงกันข้ามหนังเรื่องนี้อาจนับอยู่ใน
ประเภทตื่นเต้น, เขย่าขวัญ ซึ่งมีการนำเรื่องเกี่ยวกับอาชญาวิทยา
ผสมจิตวิทยามาประกอบให้หนังมีเหตุผลหนักแน่นคับจ่อ องค์
ประกอบหลายอย่างจนเจียนอยู่กับเรื่องของสัตว์ ชนิดที่ว่าบ่อยครั้ง
ที่เดียวที่สัตว์ถูกนำมากล่าวอ้างไว้เป็นนัยๆ

โจนาธาน เดิมมี ทำหนังเรื่องนี้ให้ออกมาชนิดที่ดูได้หลาย
ชั้น คือจะเอาเรื่องของความตื่นเต้นได้ แต่ทว่าจะตื่นเต้นยิ่งขั้นถ้า
ได้ทำความเข้าใจเนื้อหาที่ซ่อนเร้นไว้เป็นลำดับขั้น เพราะบางอย่าง
จำเป็นต้องใช้หลักเหตุและผลซึ่งหนังอาจไม่ได้ปูทางอะไรเอาไว้ก็จริง
แต่สไตล์การดำเนินเรื่องได้นำทางเอาไว้เป็นนัยๆแล้วว่า ถ้าจะลอง
ใช้วิธีหรือแนวทางการต่างๆกันนี้ในการดูก็ไม่ว่าเป็นเรื่องที่คนดูคิด
มากไปเอง ตรงกันข้ามกลับเดินมาถูกทางแล้ว

ในขั้นแรกที่ดีว่าหนังได้ *นะ* คนดูไว้ทำนองนี้อยู่คน
ค้นๆเรื่อง เมื่อแคลริส สตาร์ลิ่ง (โจดี ฟอสเตอร์) นักศึกษาปีสุดท้าย
แห่งสถาบันซึ่งเตรียมคนไว้สำหรับปฏิบัติหน้าที่ในหน่วย
เอฟ.บี.ไอ.โดยเฉพาะ ต้องการทราบเบาะแสของฆาตกรโรคจิตที่
พองมาเหยื่อเสร็จก็ชอบดลกหนังตามส่วนต่างๆ เจ้าของสมญา
"บัฟฟาโล่ บิลล์" แคลริสได้รับคำแนะนำจากแจ็ก ครอว์ฟอร์ด
(สก็อตต์ เกล็นน์) เจ้าหน้าที่เอฟ.บี.ไอ.ซึ่งเป็นอาจารย์เก่าของเธอ
ให้ไปเรียนรู้จากดร.ฮันนิบอล เลกเตอร์ (แอนโธนี่ ฮอปกินส์)
นักโทษในเรือนจำ อดีตจิตแพทย์ที่สติเฟื่องเกินเหตุ หรือไม่ก็
อำมหิตทารุณผิดมนุษย์ซึ่งพิสมัยการล้มลงรสาชาติ *เนื้อ* ของพวก
เหยื่อ ซึ่งในที่นี้ก็คือมนุษย์

นี่คือสาเหตุที่ทำให้เขาได้รับฉายา "มนุษย์กินคน" หรือ
แคนนิบอล สิ่งสำคัญคือ แคลริสต้องกอบโกยความรู้จากดร.เลก-
เตอร์ผู้นี้ให้มากที่สุด แต่วิธีถ่ายทอดของตัวคือก่อกองกลับไม่ได้เป็น
ไปแบบที่ตรง กล่าวคือชอบใช้วิธีให้คนที่รับถ่ายทอดความรู้ นำสิ่ง
ที่ออกมาจากปากไปใช้ความคิดสักหน่อย ผลที่ได้จะเป็นความรู้ที่
คาดไม่ถึงในหลายๆอย่าง เป็นต้นว่า ตอนที่พบกันครั้งแรก
ดร.เลกเตอร์แนะนำวิธีคลี่คลายคดีฆาตกรรมโดยการใช้ "yourself
reference" ถ้าฟังดูเผินๆอาจเข้าใจว่า ให้ตรวจสอบภายในของตัว
เอง ซึ่งแคลริสก็เก็บไปตรวจเช็คเองอีกที่ก็รู้ว่ามันโกดังแห่งหนึ่งชื่อ
Yourself อันเป็นสถานที่ซึ่งดร.เลกเตอร์ได้ทิ้งร่องรอยบางอย่าง
ได้หลงเหลือไว้บ้าง นอกจากการทำลายประวัติคนไข้ เพราะรู้แน่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

บัฟฟาโล่ บิลด์หรือเจม กัมบในภาพยนตร์เปลี่ยนชีวิตจากสภาพหนึ่งไปอีกสภาพหนึ่ง เซกเซม "มีเดือ"

การทำให้แกะเจียบเสียงอาจหาความได้ทั้งการช่วยและการฆ่า ในมุมมองของ ดร.เลคเตอร์ที่แคลริสได้สัมผัสทุกอย่างมีตงค่านในตัวของมันเองเสมอ

เดินอยู่บนโลกภายนอกได้อย่างดูจวบ ช่วงระทึกใจของหนังจึงอยู่ในระหว่างที่ 2 คนนี้กำลังจะสลบที่กัน คือตอนที่ดร.เลคเตอร์กำลังจะได้สัมผัสโลกภายนอกกับตอนที่บัฟฟาโล่ บิลด์ก็กำลังจะโดนกำจัด ดร.เลคเตอร์อาจได้เปรียบตรงความฉลาดปราดเปรื่องจนสามารถแกะร่องรอย (โดยผ่านทางแคลริส) ชนิดที่ไม่ต้องออกมาเพ่นพ่านข้างนอกเลยก็ได้

อย่างไรก็ดี ในขณะที่เนื้อเรื่องหลักของ The Silence of

เอกสารเป็นเอกสารที่ส่งวนเวียนสำหรับการชิงงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญูดให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

the Lambs เกี่ยวข้องกับการสืบสวนคดีอาชญากรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับศพคนตายเป็นหลัก ความหลักสูตรการเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นของนักเรียนแพทย์ หรือนักเรียนตำรวจต่างก็จำเป็นต้องเข้าห้องผ่าศพ, ซันสูตรศพเป็นของธรรมดาอยู่แล้ว คดลงอาจถือได้ว่า "ศพ" คือผู้ประสิทธิประสาทวิชาที่น่านับถือ ด้วยเหตุนี้ทั้งนักเรียนแพทย์ก็ดี นักเรียนตำรวจก็ตีต่างก็เรียกศพด้วยความเคารพโดยการนับเป็นอาจารย์ท่านหนึ่ง เหมือนกับสิ่งที่แคลริสได้รับการถ่ายทอดความรู้จากนาครกินคนอย่างดร.ฮันนิบอล เลคเตอร์ เพื่อนำไปใช้จับตัวคนที่ทำคนให้เป็นศพ จนดูเหมือนกับสภาพที่เจียบสจค์ของพวกลูกแกะ ด้วยเหตุนี้เองในตอนที่แคลริสเข้าพิธีรับประกาศนียบัตร ดร.เลคเตอร์โทรหาทางไกลมารวมแสดงความยินดีกับเธอโดยการถามว่า "ลูกแกะเจียบเสียงแล้วหรือยัง?" เธอตอบรับว่าเจียบแล้ว ลูกแกะเจียบเสียงลงแล้ว

ความเจียบของลูกแกะผ่านพ้นไปแล้ว เช่นเดียวกับที่บัฟฟาโล่ บิลด์ถูกกำจัด จนสามารถยับยั้งความตายของเหยื่อที่จะมาเพิ่มจำนวนต่อไป และดร.เลคเตอร์เองก็กลายมาเป็นคนสมบูรณ์แบบ จนเป็นที่เข้าใจว่า แก๊งเล็กกินคน (เหมือนกับสมัยที่เป็นสัตว์) ได้แล้วเช่นกัน?

มโนธรรม เทียมเทียมวัดกัน